

Genç Birikim'den...

Yeni bir sayımızla sizlerle tekrar buluştuk. Rabbimize ne kadar şükretsek azdır. Özellikle Türkiyeli Müslümanlar olarak içinde bulunduğumuz nimetlere gerçekten şükretmeliyiz. Özellikle bir tarafta açlık, kuraklık ve fakirlik içerisinde bulunan Müslümanlar, bir tarafta cihad ortamında olan ve baskı, işkence ortamını yaşayan Müslümanları düşündüğümüzde içinde bulunduğumuz nimetlerin değeri daha da anlaşılır. Ancak bu nimetler aynı zamanda bir imtihan vesilesidir. Bu imkânlarımızı, sıkıntı içerisinde bulunan Müslüman kardeşlerimizle paylaşmazsak, onların dertleriyle hemhal olmazsak işte o zaman bize verilen bu nimetlerin şükrünü yerine getirmemiş oluruz ve ahirette bunların hesabını da veremeyiz. Rabbimiz bizleri şükrünü yerine getiren kullarından eylesin inşallah.

Bu ay gündemde olan konular, geçen ayın gündeminden çok farklı değil; sadece bazıları diğerlerinin önüne ya da arkasına geçti. Libya'da muhalif güçler Bingazi'yi ele geçirdiler, Kaddafi'nin yeri ise hâlâ belli değil; zaman zaman açıklamalar yapıyor ve sonuna kadar direneceğini söylüyor. Öte yandan Suriye'de katil Esed Ramazan ayında dahi Müslümanların kanını döktü ve yüzlerce insanı öldürdü. Ama inşallah zalim diktatörlerin sonu yakın; Rabbimiz de zaten bunu Kitabında vadediyor: "Zulmedenler yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini bileceklerdir."

Türkiye Gündeminde ise belki de iki temel konu var: Birincisi güneydoğu olayları, ikincisi İsrail. Özellikle PKK tarafından olayların dozu artırılıyor. Bu tabii ki bunlar belli bir amaca matuf. Devlet de onların istediği noktaya geliyor. Geline ortamda insanların en doğal bazı hakları verilmiş değil. Bu sorun tavuk-yumurta sorununa dönmüş durumda. Ancak yüzyıllardır kardeşçe yaşamış halklar milliyetçilik duygusunun insanlara pompalanmasıyla birlikte düşman oldular. Elbette çözüm İslam'da ve İslam kardeşliğindedir. Her iki tarafın bunun dışında aradıkları çözümler beyhudedir, sonuçsuzdur.

BM Mavi Marmara Raporunu açıkladı. Elbette beklenen sonuç oldu ve nerdeyse İsrail olayda haklı çıkarıldı. İsrail ise hala Türkiye'den özür dilemedi. Bunun üzerine hükümet çok geç kalınmış bazı kararlar almak zorunda kaldı. Alınan bu kararlar/yaptırımlar yeterli mi? Kesinlikle yeterli değil. Çünkü İsrail Amerika ve Batının zinasından ortaya çıkmış korsan bir devlettir. Bu nedenle alınan bu kararlar yeterli olmayacaktır. Türkiye'nin İsrail'i tanımaması ve her türlü ilişkiyi derhal kesmesi gerekir.

Gündeme ilişkin yukarıda belirtilen konular ve diğer konulara ilişkin yazılarımızı ilgiyle okuyacağınızı ümit ediyor, sizleri Allah'a emnet ediyoruz.

Yıl: 14 Sayı: 148

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

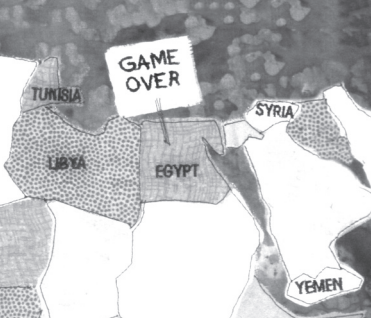
Baskı Tarihi:
12.09.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Diktatörlüklerin Devrilişleri ve Ortadoğu'nun Yeniden Şekillenmesi!..

Ali KAÇAR

8

İsrail, Türkiye ve Palmer Raporu

Süleyman ARSLANTAŞ

12

Libya'da Esas Hedef Petrol Mü?

Aktaran: Celal SANCAR

14

Şura veya Vahdeti Özlemek

Şahin ÖZDAŞ

17

10. Yıldönümünde Hâlâ Bir Muamma: 11 Eylül Olayları

Ubeydullah TOPRAK

24

Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî - III

Muhammed İMAMOĞLU

32

Kardeşlik Kavramına Suriye Bakışı

Ömer Faruk KAPAN

34

Küresel Emperyalizmin Kaleleri Yıkılıyor Mu?

Necdet YÜKSEL

36

Türkiye: NATO'nun Ortadoğu'daki Polisi

Mustafa ZEİN / Çev: İsmail CEYLAN

38

Ramazan Sohbetleri

Genç Birikim

50

İnsanın Yaratılış Amacı ve Ahiret Hayatı

Harun AKÇA

56

Çocuk Eğitiminde Oyunun Önemi

İdris GÖKALP

59

Ahde Vefa

Abdulkadir TOZCUER

62

Bir Annenin Günlüğünden

Büşra ALİM

64

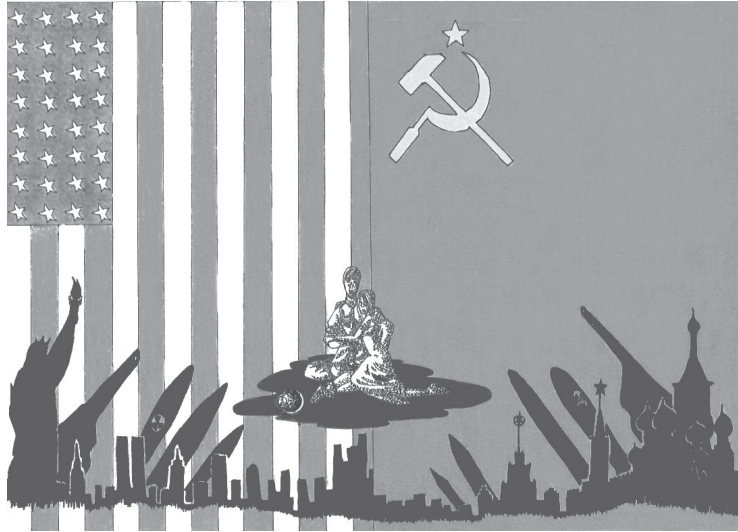
Bilinç Mevsimi

Fatih PALA

Diktatörlüklerin Devrilişleri ve Ortadoğu'nun Yeniden Şekillenmesi!..

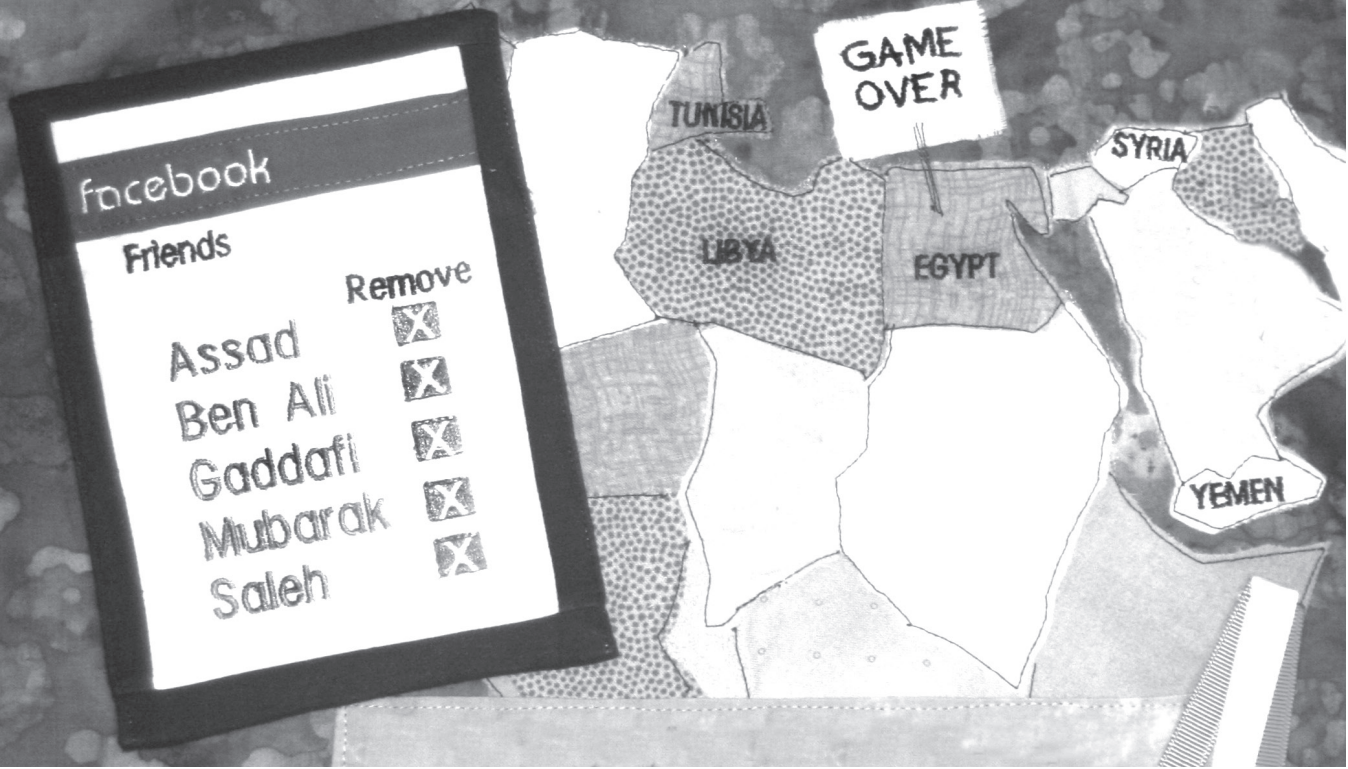
Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Ortadoğu'da, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünün ardından dönemin emperyal ülkeleri tarafından 'böl-yönet' yöntemi uygulanarak, bölgede pek çok yapay devletçik kur(dur)ulmuştur. Bu devlet(çik)ler, İkinci Dünya Savaşı'na kadar emperyal devletler tarafından doğrudan tayin edilen vali/yöneticiler, bu savaştan sonra ise dolaylı olarak belirledikleri yerli işbirlikçiler kanalıyla yönetilmişlerdir. Her iki dönemde de emperyal işgalci devletlerin sömürleri azami derecede devam etmiştir. 1950'lerden sonra başlayan Soğuk Savaş döneminde değişen tek şey ise bu ülkelerin, dönemin iki emperyal ülkesi Sovyetler Birliği ile ABD arasında paylaşılmış olmasıdır. Paylaşılan bu ülkelerde yapılan darbeler, meydana gelen iç karışıklıklar ve ayaklanmalar hep bu iki emperyal ülkenin kontrolünde ve menfaatine uygun olarak yapılmıştır. İşin en trajikomik yanı ise, yapılan her darbeye giden yöneticilerin de, gelen yeni darbeci/yöneticilerin de, bu emperyal devletlerin destekledikleri yöneticiler olmalarıdır. Bu da şunu göstermektedir, emperyal devletler için önemli olan yöneticilerin kimliği ya da yönetim şekli değil, sömürülerinin devam edip etmemesidir. Bu durum, Sovyetler Birliği için 1990'lı yıllara, ABD için ise 2000'in ilk yıllarına kadar adeta problemsiz olarak devam etmiştir. Ancak, 1990'lı yıllarda Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle, Sovyetler ya da yeni ismiyle Rusya Federasyonu için, 2010'un sonlarından itibaren

meydana gelen halk ayaklanmalarıyla da, ABD için yolun sonu görünmeye başlamıştır.

Bilindiği gibi 1950'li yıllardan sonra dünya, sağ ve sol blok olmak üzere iki blok'a ayrılmıştır. Sağ blok'un başını ABD, sol blok'un başını ise Sovyetler Birliği çekmiştir. Bu yıllardan itibaren her iki blok'un arka bahçesine düşen ülkeler de, bu iki ülkenin menfaatine uygun olarak yeniden şekillenmişlerdir. İşin ilginç yanı, her iki emperyal ülke de arka bahçelerine düşen ülkelere aynı tür yönetimleri desteklemiş ve ısrarla bu yönetimleri korumuşlardır. Bu yönetimlerin, halklarına yabancı hatta düşman şeyhlikler, krallıklar ve diktatörlükler şeklinde olması, bu emperyal ülkelerin tavrında bir değişikliğe neden olmamıştır. Nitekim Suriye'de 1963'ten beri Baas diktatörlüğü, 1970'lerden beri ise Esad

ailesi diktatörlüğü, Libya'da 1969'dan önce krallık, sonrasında ise Kaddafi diktatörlüğü, Ürdün'de 1920'li yıllardan beri Şerif Hüseyin ailesi diktatörlüğü, Suudi Arabistan'da 1920'lerden beri Suud ailesi diktatörlüğü, Kuveyt'te, kuruluşundan beri Sabah ailesi diktatörlüğü, Mısır'da 1952'den beri önce Nasır, 1970'lerden sonra Enver Sedat, 1982'den beri de Hüsnü Mübarek diktatörlüğü, Irak'ta da Kral Faysal ile başlayan krallık yönetimi 17 Temmuz 1968'den sonra önce Saddam'ın kuzeni General Hasan El Bekr ve 16 Haziran 1979'dan itibaren ise Saddam Hüseyin diktatörlüğü egemen olmuştur. İşin ilginç yanı, halklardan ve halkların haklarından yana olduklarını her fırsatta söyleyen ABD ve Sovyetler Birliği'nin, bu diktatörlüklerden, şeyhliklerden ve krallıklardan hiç mi hiç rahatsız olmamalarıdır.

Bu ülkelerden Suriye, Mısır, Irak ve Libya dönem dönem farklılıklar arz etse de genelde Sovyetler Birliği'nin, diğer ülkeler ise Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Umman, Yemen, (Güney Yemen hariç) Batılı emperyalist devletlerinin menfaatleri doğrultusunda diktatörlüklerini devam ettirmişlerdir. Bu ülkelerde yönetimlere karşı, çeşitli tarihlerde farklı şekil ve boyutlarda da olsa halk ayaklanmaları olmuş, ancak her bir ayaklanma emperyal devletlerden alınan güç ve destekle çok kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Siyonist İsrail'in Filistin topraklarında kurulmuş olması, halk ayaklanmalarını, halk kitleleri nezdinde desteksiz bırakmış, üstelik çok kanlı bir şekilde bastırılmasını da kolaylaştırmıştır. Çünkü Siyonist İsrail gibi azgın ve ırkçı işgalci

terör devleti dururken ve her gün topraklarını Filistinliler aleyhine genişletirken, içerideki diktatörlüklerin, krallıkların ve şeyhliklerin yönetimleri biraz daha masum hale gelmiştir. Hele hele görünüşte de olsa Siyonist İsrail'e karşı olan Suriye, Libya gibi ülkelerde halk ayaklanmalarının bastırılması daha da kolay olmuştur. Çünkü baskıya, zulme ve yolsuzluklara karşı ayaklanan kesimler, halkın geri kalanı tarafından, Siyonist İsrail saldırıları nedeniyle desteklenmemiştir. Bu nedenle mevcut monarşik, diktatoryal yönetimler bu ayaklanmaları rahat bir şekilde ve çok kanlı olarak bastırabilmiştir. 20 Kasım 1979'da Suudi Arabistan'da, masum ve makul taleplerle sokağa dökülen Müslümanlara karşı Suud ailesinin, Fransız seçkin birlikleri ve Amerikan Vinell güvenlik şirketinin de desteğiyle yaklaşık 3000 yabancı askerle Kâbe'ye yapılan operasyonda yüzlerce masum Müslüman'ın katledilmesi; Suriye'de 1982'de Hama katliamında 30-40 bin Müslüman'ın katledilmesi ve binlerce Müslüman'ın da halen kayıp olması; Mısır'da 1954'den itibaren Müslüman kardeşlere yönelik uygulanan hunharca katliam ve idamlar ve Irak'ta Halepçe katliamı, bunlara verilecek sadece birkaç örnektir. Ne yazık ki bu katliamlar, hep Siyonist İsrail düşmanlığına sığınarak yapılmaktadır. Bugün Suriye'de aylardan beri devam eden hunharca katliam da yine ve halen aynı gerekçeler bahane edilerek gerçekleştirilmektedir. Oysa hiçbir diktatör, kral ya da şeyh Siyonist İsrail'e karşı olmamış, tersine Siyonist İsrail için bir güvence olmuştur. Aksi halde Golan Tepeleri ve Filistin toprakları şimdiye kadar işgal altında kalır mıydı?

BOUAZİZİ'NİN KIVILCIMI VE HALK AYAKLANMALARI!..

Ortadoğu halkları, on yıllardır emperyal devletlerin fiilen desteklediği diktatörler tarafından zulme uğramış, en sıradan talepleri bile kanla bastırılmıştır. Bu nedenle, demokrasiyi, insan hak ve özgürlüklerini, halkların kendi kaderlerini belirleme haklarını ve Kopenhag Kriterleri'ni ağızlarından düşürmeyen bu emperyal ve Siyonist güçler, bu ülkelerde akıtılan her damla kanın ve katledilen her masum insanın sorumlusudurlar. Yıllardır, bu ülkelerde devam eden katliam ve zulümler halkı canından bezdirmiştir. Ve nihayet sabrı tükenen halk, Muhammed Bouazizi'nin kendini yakmasıyla birlikte Aralık 2010 itibariyle diktatör Zeynel Abidin Bin Ali'nin sonunu getirecek ilk adımı atma kararıyla sokaklara dökülmüştür. Bilindiği gibi Arap Baharı'nın ya da Ortadoğu'daki değişimin ilk kıvılcımı Tunus'ta çakılmıştır. Tunus'taki olaylar üniversite mezunu bilgisayar mühendisi olan Muhammed Bouazizi adlı bir gencin gün ortasında kendisini yakması ile başlamış ve dalga dalga önce Tunus'u, sonradan ise Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun diğer diktatörlükle idare edilen işbirlikçi yönetimlerini etkilemiştir. Bouazizi'nin kardeşi, Bouazizi'nin henüz kendisini yakmadan önce annesine mesajlar attığını, bir bilgisayar mühendisi olarak kardeşinin yıllarca sistemin adamlarıyla nasıl kovalamaca oynadığını, ısporda tezgâhlarında geçen yedi yılının ne denli bıktırıcı olduğunu anlatmış ve bardağı taşıran son damlanın, Bouazizi'ye zabıta tarafından atılan dayak olduğunu söylemiştir. Tunuslu Muhammed Bouazizi'nin kardeşinin basına yansıyan bir başka açıklamasında ise; "Bizler açlığa, yoksulluğa, işkencelere, cezaevine/zindanlara alışmıştık. Kardeşim de alışmıştı, ama kendisine atılan o tokadı bir onur meselesi yaptı ve bu olayı gerçekleştirdi" demesi de bunu göstermektedir.

Mısır, Yemen, Bahreyn, Libya ve Suriye'ye de sıyrılan olayların en kanlısı Libya ve Suriye'de meydana gelmiştir. Libya diktatörü Kaddafi'nin sarayını terk etmesiyle ülke geneline Ulusal Geçiş Konseyi hâkim olmuşsa da olaylar hâlâ devam etmektedir. Suriye'de 15 Mart'ta başlayan olaylar ise, başta Türkiye olmak üzere birçok ülkenin uyarısına rağmen hâlâ devam etmektedir. Bütün bu uyarılara kulağını tıkayan Nusayri diktatörlüğü, her gösteriyi en kanlı bir şekilde bastırmaktan çekinmemektedir. Bu olaylarda tanklar, toplar ve keskin nişancılar kullanılarak bugüne kadar binlerce masum insan katledilmiş, binlercesi kaybolmuş, 20-30 bini ise zindanlara atılmıştır. Baas rejimi, insanlık dışı bu uygulamaları ile Siyonist İsrail'i aratmamakta-

dır. Bütün baskı, zulüm ve katliamlara rağmen Hama, Humus, Deyr Zor, Der'a, Halep, Şam, Kamışlı, Lazkiye ve diğer Suriye kentleri eylemleriyle Esad diktatörlüğünü sarsıyorsa, azınlık Nusayri rejimi için yolun sonu yakındır demektir. Ortadoğu ayaklanmalarından ders çıkarmayıp dış desteğe güvenerek baskı ve zulme devam eden Beşşar Esad'ı, demir kafesler içerisinde ve sedye üzerinde mahkemeye getirilen Hüsnü Mübarek'in akıbeti beklemektedir. Bu akıbet, Esad için çok da uzun görünmemektedir.

Aslında buna benzer birçok olay, bu ülkelerin her birisinde, geçmişte defalarca meydana gelmiş ve her defasında da çok kanlı bir şekilde bastırılmıştı. Yine aynı şekilde olacağı tahmin edilmisti. Ancak böyle olmadığı Zeynel Abidin'in, Hüsnü Mübarek'in ve Libya diktatörü Kaddafi'nin başına gelenlerden anlaşılmalıydı, ama ne yazık ki, bu, başta Beşşar Esad olmak üzere diğer diktatörler tarafından anlaşılamadı. Peki, ne oldu da bu halklar, birden bire üstelik bunca zulme ve baskıya rağmen ayaklanabildilerdir? Halkları bu şekilde ölümüne ayaklanmaya sevk eden gerçekten iddia edildiği gibi sadece ekonomik nedenler mi, yoksa Facebook, Twitter, YouTube, internet vb sosyal medya mıdır? Yoksa Batılı ülkeler miadı dolmuş bu diktatörlerin yerine, makyajlanmış yeni diktatörleri getirmek için mi bu olayları tezgâhlamıştır? Bu ayaklanmaların arkasındaki nedenler irdelenirken unutulmaması gereken bir gerçek vardır, o da, bölge halkının, bütün baskılara, dayatmalara ve batılı emperyalistlerin misyonerlik faaliyetlerine rağmen İslami değerlere geleneksel de olsa sahip çıkmasıdır. Ayrıca bölge halkı, sömürgeci ABD'nin ve ırkçı Siyonist İsrail'in gerçekleştirdiği insanlık dışı, onur kırıcı zulümlerini kimileri bire bir yaşamış, kimileri ise içleri kan ağlayarak seyretmek zorunda kalmıştır. Yıllardır devam eden bu insanlık dışı uygulamalar, bölge halkında bir öfke birikimine neden olmuştur. Tunuslu Muhammed Bouazizi'nin kendini yakması ile de bu öfke patlamıştır. Bölge halkı, Muhammed Bouazizi'nin kendini yakması ile başlattıkları eylemlerle artık, geri dönüşü olmayan bir sürece girmiştir. Çünkü bu halkların kaybedecekleri bir şey kalmamıştır; onurları çiğnenmiş, namusları kirletilmiş, akıl almaz her türlü insanlık dışı işkencelere maruz bırakılmıştır. Uzun yıllardır yapılan işkenceler, onur kırıcı uygulamalar, işlenen zulümler, katliamlar, tecavüzler, bu ayaklanmaların elbette ki temel dinamikleridir. Ama başka nedenler de sayılabilir. Bu nedenleri de şöyle sıralamak mümkündür:

1- Uzun yıllardır ülke yönetimine egemen olan baskıcı ve despotik yönetimlerin iktidarları-

ni babadan oğula halka hiç danışılmadan devam ettirme ısrarları,

2- Yönetim kadrolarını işgal eden diktatörlerin, ülke ekonomisini, aileleri, yakın akrabaları, batılı ve Siyonist güçlere peşkeş çekmeleri, halk, günde 1-2 dolar'a geçinmek zorunda bırakılırken, diktatörlerin kendilerinin ya da yakınlarının doğum günlerinde bile, Batıdan etek dolusu para vererek getirttikleri sözüm ona sanatçılarla şatafatlı bir şekilde eğlenmeleri,

3- Başta Filistin, Afganistan, Pakistan, Irak ve Çeçenistan olmak üzere İslam dünyasının, çeşitli bahanelerle Batılı emperyalist ve Siyonist katiller tarafından her defasında işgali ile onurlarının ayaklar altına alınması; 3 hafta boyunca (27 Aralık 2009'da) Gazze'ye yönelik gerçekleştirilen ve ölüm kusan insanlık dışı saldırılar ve hâlâ her gün insansız hava uçakları ile Afganistan'da/Pakistan'da henüz doğmuş küçücük bebekler dâhil onlarca masum sivilin katledilmesi,

4- Kendi ülke yöneticilerinin, başta ABD ve Siyonist İsrail olmak üzere emperyal ve işgalci devletlerle, kendi ülke menfaatlerini ayaklar altına alacak şekilde girdikleri ikili kirli ve karanlık ilişkiler,

5- Bölge ülke yöneticilerinin gayri İslâmî yaşıntısı ve bu yaşıntıyı topluma zorla dayatma çabaları...

İşte bu ve sayılabilecek başka sebepler, Tunus'ta başlayan halk ayaklanmalarının domino taşı gibi Mısır, Libya, Yemen, Bahreyn, Ürdün, Suudi Arabistan, Cezayir ve Suriye'yi etkilemesine neden olmuştur. Tunus, Mısır ve Libya'da diktatörlükler alaşağı edilirken, Suriye'de, Yemen'de ve Bahreyn'de ise gün sayılmaktadır. İnşallah çok yakın zamanda, önce Suriye'de eli kanlı Esad diktatörlüğü ve sonrasında diğer diktatörlükler bir bir sona erecektir. Ramazan ayına, Ramazan ayındaki Kadir Gecesi'ne ve bu ayın sonunda gelen ve bütün Müslümanlar hatta insanlık için sevinç ve neşe günleri olması gereken Bayram günlerine rağmen bu ülkelerde kan akıtılmış, camilere saldırılar gerçekleştirilmiş, çocuk hatta bebek, yaşlı, kadın ayrımı yapmaksızın masum insanlar katledilmiştir. Suriye'de her gün TV'lerdeki işkence ve katliam sahneleri, eli kanlı diktatör Esad rejiminin sonunun yakın olduğunu göstermektedir.

OLAYLARIN ARKASINDA BATILI GÜÇLER VAR İDDİASI!..

Ortadoğu'da kaldırılan her taşın altında Siyonizm'i ya da Batılı emperyal güçleri arama, bazı çevrelerde hastalık derecesine ulaşmıştır. Bir de buna Araplar adam olmaz, Araplar tem-

beldir türü tarihi yakıştırmalar da ilave olunca, Ortadoğu Baharı ya da Ortadoğu halklarının devrim niteliğindeki bu kıyımları, yine bu çevrelerce, emperyal devletlerin bir oyunu, bir senaryosu olduğu daha yüksek sesle dile getirilir olmuştur. Aslında Ortadoğu'daki olaylara yüzeysel bakıldığında zaman ABD'nin BOP çerçevesinde Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmesi olarak görülebilir. Elbette hem ABD, hem de diğer emperyal devletler bu bölgedeki sömürülerinin devamını sağlamak için, Ortadoğu'yu, BOP çerçevesinde yeniden şekillendirmek dâhil her yola başvuracakları muhakkaktır. Ancak, Ortadoğu'nun diktatörlükle yönetilen her ülkesini etkileyen bu olaylarda, her taşın altında ABD'yi, Soros komplosunu ve diğer emperyal ve Siyonist güçleri aramak paranoyak bir tavırdan başka bir şey değildir. Çünkü bölgedeki yönetimler zaten ABD ve diğer emperyal devletlerin desteklediği ve yıllardır işbaşında tutmaya çalıştıkları yönetimlerdir. Dolayısıyla durduk yerde bu yönetimlerin, üstelik kontrolü zor bir halk ayaklanması ile gitmesini istemek, bölgede yıllardan beri bu diktatörlükleri yönetimde tutmak için her türlü oyunu deneyen emperyal devletler için akıllıca bir iş değildir. Şu kesin bilinmelidir ki, 17 Aralık 2010'dan beri meydana gelen olaylar, Batılı ve Siyonist emperyal güçlere rağmen meydana gelmiş ve halen devam etmekte olan olaylardır. Bunlar yerel dinamiklerin harekete geçirdiği, dış küresel aktörlere rağmen gelişen olaylardır. Sömürgeci devletler, başlangıçta, bu olayların da geçmişte meydana gelen olaylar gibi gelip geçici olduğunu düşünmüşlerdi. Hatta ne olup bittiğini bile, Mısır'daki eylemlerin ilk bir iki haftasına kadar tam anlayamamışlardı. Bu nedenle de, başlangıçta bütün imkânlarıyla mevcut diktatörleri desteklemişlerdi. Bu süreçte yapılan gelişikili açıklamalar, ABD dış politikasını belirleyenlerin ne kadar da acz içerisinde kaldıklarını göstermektedir. Çünkü ilk bir iki hafta içerisinde yapılan açıklamalar, mevcut Mısır diktatörü Mübarek'i kurtarma ve yönetimde tutmaya yönelikti. ABD'nin bu tavrına rağmen eylemlerin daha da şiddetlenmesi üzerine, ABD tavır değiştirerek Mübarek'in gitmesi, yerine bir başka eli kanlı katil, istihbaratçı Ömer Süleyman'ın getirilmesi için işbirlikçilerini devreye sokmuştur. Bundan da başarılı olamayınca halkın da ses çıkarmadığı, eylemler süresince halktan yana tavırlarıyla dikkat çeken ordunun yönetime gelmesi gerçekleştirilmiş oldu. Mısır ordusu da, diğer geri kalmış ülke orduları gibi, ABD'nin güdümünde olan bir ordudur. Dolayısıyla ordunun yönetimi devralması, Mısır'da, ABD'nin dediği olmuş gibi görünse de, bütünüyle böyle olmadığı, daha sonra halkın baskısıyla Mübarek'in ve yolsuzluk yapanların yargılanmasıyla ortaya çıkmıştır.

Bu durum, Suriye de dâhil diğer ülkeler için de geçerlidir. Yani Ortadoğu'da devam eden olaylar, halkın, yıllardır uygulana gelen baskı, zulüm ve her türlü aşağılanmaya karşı bir kıyama kalkışmasından ibarettir. Bu kıyama kalkışma, tamamen yerel dinamiklerden ve halkın kendi gücünden kaynaklanmaktadır. Bu kıyama kalkışmaların arkasında Siyonist ve Batılı güçleri ya da BOP'u aramak bir kolaylıktır, halkın bu uyanışını anlayamamaktır. Elbette, bu halk ayaklanmalarına İslâmi kıyamdır de-

miyoruz; ama bu kıvılcımda, halkların ölümüne olan bu direnişinde İslam'ın ya da Müslümanlığın etkisi hiç yoktur demek de, olayları ve bölge halkının hassasiyetlerini değerlendirememek anlamına gelir. Çünkü bölge halkı kahir ekseriyetle Müslüman olan bir halktır. Gündelik hayatına çoğunlukla geleneksel de olsa İslam yön vermektedir. Anayasa ve kanunların İslam Şeriat'ına aykırı olmayacağı, her ülkenin anayasasında temel bir madde olarak bulunmaktadır. Tunus'ta Nahda'nın, Mısır'da başta İhvan-ı Müslimin'in olmak üzere irili ufaklı İslami hareketlerin, aynı şekilde Suriye'de, Yemen'de, Umman'da, Bahreyn'de ve Suud'da İslami oluşumların ya da en genel deyişle Müslümanların -etkin anlamda- etkisinin olmadığını söylemek, olaylara at gözlüğüyle bakmakla eş değerdir. Libya'da, Suriye'de, Mısır'da ve diğer ülkelerde, kitlelerin ortaklaşa olarak daima dillendirdikleri ve dillerinden hiç düşürmedikleri iki slogan vardı; biri 'Allah'ü Ekber', diğeri ise 'La İlahe İllallah' sloganları idi. Eylemlerde ölenlerin şehit olarak anılmalara ve Libya'nın yeşil meydanına 'Şehitler Meydanı' ismini vermeleri, bir İslami kıyam için yeterli olmasa da, Müslümanların bu olaylardaki inkâr edilemez etkisini göstermektedir.

Kim ne derse desin, Ortadoğu'da yeni bir çağ açılıyor; açılan bu çağda artık diktatörlüklere, krallıklara, şeyhliklere yer olmayacaktır. Umud ederiz ki Siyonist ve Batılı emperyal güçlerin dillerinde pelesenk haline getirdikleri, içi boş ve kitlelere kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyen liberalizm, laiklik, demokrasi, sosyalizm, kısacası sömürü amaçlı batılı hiçbir değere de yer olmayacaktır.

Sonuç olarak, Ortadoğu halk ayaklanmalarının arkasında Siyonist ve emperyal güçler vardır iddiası, Libya'da Yeşil Meydan'da, Mısır'da Tahrir Meydanı'nda, Suriye'de; Der'a, Hama, Humus, Lazkiye ve diğer kentlerde ölümüne direnen ve diktatörlüklere ölüm diyen halklara bir saygısızlıktır. Şu da bilinmelidir ki, Ortadoğu'da, eskisi gibi ABD'nin ve Siyonist İsrail menfaatlerini önceleyen yönetimler artık iş başına gel(e)meyecektir.

Ortadoğu halkları, sadece bizlere değil, bütün dünya insanlığına örneklik teşkil edebilecek destansı kahramanlıklar göstermektedirler. Bu kahramanlıklar sayesinde, bölge halkının, hatta bütünüyle ezilen, hor görül-en, itilen ve kakılan bütün mazlumların sönmekte olan umutları yeniden yeşermeye başlamıştır. Düne kadar değişik bir gözle bakılan Ortadoğu insanı, bugün, hem yerli işbirlikçi diktatörlere ve hem de küresel emperyal ve Siyonist güçlere karşı bir tarih yazmaktadır. Kim derdi, Suriye'de Nusayri Esad diktatörlüğü, Libya'da deli saçması Kaddafi yönetimi, Mısır'da binlerce Müslüman'ın kat-

linde kanlı eli bulunan Mübarek diktatörlüğü ve Tunus'ta sokaklarda bile kadınlara başörtüsünü yasaklayan Zeynel Abidin bin Ali diktatoryası halk ayaklanması ile alaşağı edilecektir. Hama, Humus, Deyr Zor, Der'a, Halep, Şam, Kamışlı, Lazkiye ve diğer Suriye kentleri bunca katliama ve zulme rağmen Esad diktatörlüğünü sarsıyorsa, bu fitratın yeniden uyanışından başka bir şey değildir. Gönül ister ki, bu ayağa kalkmalar, bu fitri kıyamlar mecrasına girsin ve fitrat dini olan İslam'da sükûnetini bulsun.

Sonuç olarak, Ortadoğu halk ayaklanmalarının arkasında Siyonist ve emperyal güçler vardır iddiası, Libya'da Yeşil Meydan'da, Mısır'da Tahrir Meydanı'nda, Suriye'de; Der'a, Hama, Humus, Lazkiye ve diğer kentlerde ölümüne direnen ve diktatörlüklere ölüm diyen halklara bir saygısızlıktır. Şu da bilinmelidir ki, Ortadoğu'da, eskisi gibi ABD'nin ve Siyonist İsrail menfaatlerini önceleyen yönetimler artık iş başına gel(e)meyecektir. Önümüzdeki dönemde gerçekleşecek olan seçimlerde kim/ler iktidara gelirse gelsin Tunus, Mısır, Libya, artık hiçbirisi eskisi gibi olmayacaktır. Bölge halkları, bundan sonra Batı karşısında bağımsız irade gösteremeyen, İsrail yanlısı bir iktidara asla geçit vermeyecektir. Sadece bunlar bile gerçekleştirilse, ABD ve Siyonist İsrail'i çok zor günler bekliyor demektir. Hele, bir de Siyonist İsrail'le yapılan ve başta Camp David Anlaşması olmak üzere diğer ikili anlaşmalar, bırakın iptalini, ülke menfaatlerine uygun hale getirilirse, sadece bu bölge değil, bütünüyle dünya Siyonist İsrail'e dar gelecektir. İnşallah, bölge halkı bu zevki de, diğer coğrafyalardaki Müslümanlara tattıracaktır.

İsrail, Türkiye ve Palmer Raporu

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

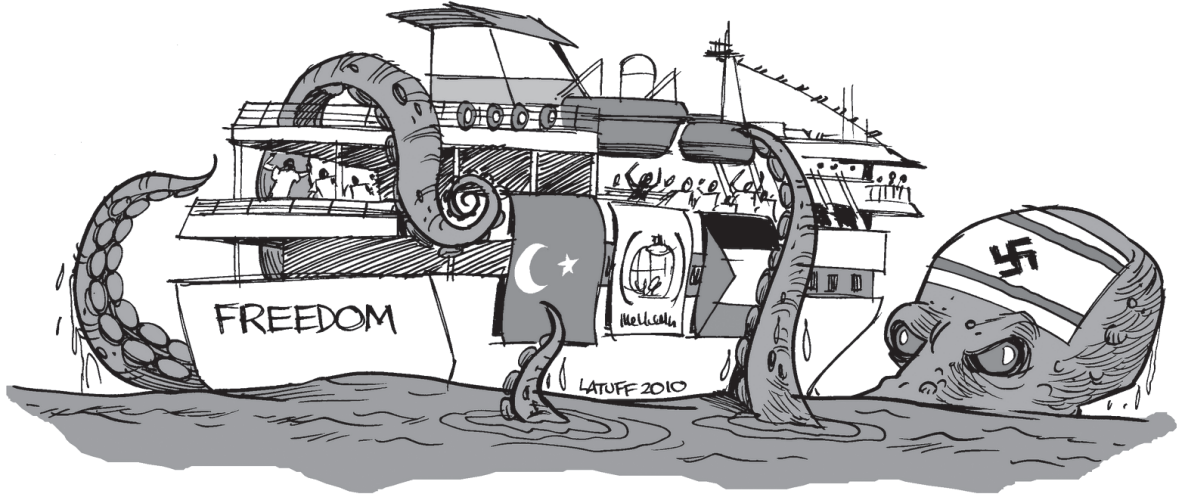
Balfour Deklarasyonu ardından (1917) Filistin topraklarına yoğun bir Yahudi göçü dalgası başlamıştı. Bu dalga ikinci dünya savaşı sonrasına kadar hız kesmeden devam etti. İkinci Dünya Savaşı'nın galibi önce İngiltere gözüküyordu. Ancak İngilizlerin Almanlar karşısında büyük kayıplar vermesinin ardından, Amerika zinde bir güç olarak Aralık 1941'de savaşa fiilen iştirak etti ve Amerika ikinci dünya savaşı'nın sonunu, galiplerini ve mağluplarını de belirledi.

Osmanlı sonrası Osmanlı topraklarında önemli işgaller ve nüfuz elde eden İngiltere Ortadoğu egemenliğini Yalta konferansı ile birlikte fiilen kaybediyordu. Oysa Birinci Dünya Savaşı sonrası İngiliz savaş kabinesi sekreter yardımcıları Leo Amery ve Mark Sykes savaş sonrası Osmanlı topraklarının tümüyle Almanların eline geçmesinden korktukları için Türkleri ve Almanları Osmanlı topraklarının güney ucundan atmayı düşünüyorlardı. Nitekim bu gaye ile önce Mezopotamya ardından da Suriye ve Lübnan Fransız-İngiliz ittifakı içerisinde işgal edildi. Oysa bu işgal bölgelerine kiralık katil de gerekli idi. Bu katiller önce Osmanlı'nın yıkılmasında önemli ihanet ve katkıları olan yerel Arap liderleri oldu, Şerif Hüseyin ve etrafı gibi, sonra da dışarıdan tetikçi, işgalci, katil birilerine ihtiyaç duyuluyordu. Bu katilin konuşlandırılacağı toprak Filistin idi. Çünkü Filistin İngiltere için hayati öneme sahip bir konumdaydı. Asya ile Afrika arasında köprü oluşturan Filistin, Mısır'dan Hindistan'a uzanan yol üzerindeydi, yakınlığıyla Süveyş kanalını ve dolayısıyla deniz yolunu tehdit etmekteydi. İngiltere hem Filistin hem de Kıbrıs konusunda çok hassas davranıyordu. İşte

1917 Balfour Deklarasyonu Filistin topraklarında Siyonist, katil, tetikçi bir İsrail Devleti'nin kurulması için ilan edilmişti. Nitekim 29 Aralık 1947'ye kadar bu göç sağlandı ve adı geçen tarihte BM güvenlik konseyi 181 Sayılı Kararı çıkartarak Filistin topraklarında Yahudi devletinin kurulmasını karara bağladı.

Burada bir ayrıntıya dikkat etmek gerekiyor. 1941'in Aralık ayına kadar Siyonist devletin kurulmasını isteyen, onlara hamilik yapan İngilizler iken; 1942 başlarından itibaren savaşın kaderi değişti ve Amerika bu savaşın galibi olacağını dost, düşman herkese gösterdi. İlginçtir, 1942 başından itibaren Siyonist teröristler David Ben Gurion, Golde Meir, Moşe Dayan, Levi Eşkol, İzak Rabin vb. Filistin topraklarında önce Siyonist devletin kurulmasını isteyen İngilizlerin bölge hâkimiyetinin, savaş sonrası Amerikalıların eline geçmesi tehlikesine karşı, 1942'den itibaren Yahudi devletinin kurulmasına ilişkin desteğini kesti ve işte bunun da ardından yukarıda isimlerini saydığım Yahudi teröristler (ki bunların hepsi İsrail devleti'nin Başbakan ve Cumhurbaşkanlığını yapmış kimselerdir.) İngiliz birliklerine ve elemanlarına karşı ilk ve en yoğun terörist saldırıları gerçekleştirmişlerdir.

181 sayılı kararın üzerinden çok geçmeden 15 Mayıs 1948'de İsrail devleti kuruldu. Bununla birlikte ilk Arap-İsrail savaşı da başladı. Ne var ki tetikçi Siyonist devletin kurulmasına katkıda bulunan Ürdün kralı Abdullah (şimdiki kralın büyük dedesi) Mısır ve İsrail Filistin topraklarını kendi aralarında paylaştılar. Bu paylaşım 6 Haziran 1967 yılına kadar sürdü. İsrail bu savaşta 1948'de Ürdün ve Mısır'a verdiği top-

rakları da aldı. İlâveten Suriye'nin buğday ve su deposu olan Golan tepelerini de aldı ve Filistin'e ait neredeyse hiçbir toprak bırakmadı.

İsrail'in kuruluşundan çok kısa bir süre sonra 29 Mart 1949'da Türkiye İsrail'i tanıyan ilk halkı Müslüman olan ülke olarak tarihe geçti!.. Tek parti iktidarının egemen olduğu Kemalist ve İnönü zihniyetin memleketi kasıp kavurduğu bir ortamda kimsenin gıkı bile çıkmadı. Çünkü gıkı çıkacakların babaları-dedeleri ya öldüler ya da süründürüldüler. Yani o tarihlerde Türkiye bugünkü Arap Baharı diye isimlendirilen ülkelere benziyordu, tabi bir farkla Arap Baharında bu bahara taraf olan ve karşı olan güçler var iken; İnönü ya da tek parti iktidarında taraf olanı da olmayanı da tek parti diktası belirliyordu. DP kurucularından olan Menderes, Köprülü, Bayar, Koralan hangi partinin milletvekilleri idi? Elbette CHP'nin.

Türkiye-İsrail ilişkileri Türkiye'nin İsrail'i tanımasından itibaren Ortadoğu halklarına ve onların inançlarına rağmen 1980 yılına kadar kesintisiz devam etti. 12 Eylül sonrası İsrail'in El Fetih'e yönelik katliam ve saldırıları ile birlikte dönemin MGK başkanı olan Evren İsrail ile ilişkileri kâtiplik düzeyine çekti, İsrail elçisini Türkiye'yi terke davet etti. Özal döneminde iki ülke ilişkileri iyi gidiyor gibi gözükse de Özal: Türkiye-İran ilişkilerine daha çok önem veriyordu ve bunun bir sonucu olarak da 1983'den itibaren İran'ın Güney Lübnan'da oluşturmaya çalıştığı ve tamamen Kudüs'ün istiklâli ve İsrail'in İslami devrim yapmış İran'a tasallutunu önlemek için oluşturulan devrim muhafızlarından oluşan, bilahare adına Hizbullah denilen aslında Lübnan Emel örgütünden ayrılan oluşuma İran'ın lojistik ve diğer desteklerine yardımcı oluyordu. Nitekim 1980'lerin ortalarından itibaren İsrail'in İran'a yönelik hemen her saldırı tehdidine karşı İran hep Hizbullah'ı İsrail'in başına musallat etmiştir.

Özal sonrası Türk-İsrail ilişkileri AK Parti iktidarına kadar tıpkı DP dönemindeki gibi altın çağını yaşamıştır. Evet, Kemalizm'in ve İsrail'in en çok korunduğu, kollandığı dönemler DP dönemi ile Özal sonrası Ak Parti iktidarına kadar olan dönemdir. İsrail Başbakanı David Ben Gurion'u ilk ağırlayan Adana İncirlik üssüne DP yöneticileridir... Tansu Çiller'in 7 Kasım 1994'de İzak Rabin'in King David Otel'de onuruna verdiği yemekte "Kadehimi İsrail halkının tüm umut ve rüzgârlarını gerçekleşmesi için kaldırıyorum, vaat edilmiş topraklara gelmekten mutluluk duyuyorum..." sözlerini tarih kaydetti. Kasım 1993'de Dışişleri Bakanı sıfatı ile Hikmet Çetin'in 12 maddelik Türkiye-İsrail istihbarat anlaşmasını da ve keza Başbakan sıfatı ile 1992'de Demirel'in Yahudilerin Türkiye topraklarına gelişlerinin 500. Yıl kutlamalarındaki sözlerini de tarih kaydetti. Ve tarih bir şey daha kaydetti: İran İslam devrimi lideri Humeyni'nin Mart 1979'da Ramazan ayının son Cuma'sını "Kudüs Günü" ilân ederken; "Her Müslüman bir kova su dökse İsrail'i sel götürür" sözlerini de... Tarih başka şeylerde kaydetti. Mesela 23-24 Şubat 1996'da İsrail ile varılan "Türkiye-İsrail Askeri ve Eğitim İşbirliği Anlaşması'nı da... Merhum Erbakan'ın bu anlaşmayı iktidarı döneminde onaylandığını da...

AK Parti iktidarında ilk başlarda öncekilere benzer ve önceki anlaşmaların uzantısı olan birçok askeri, eğitim, siyasi, ekonomik ilişkiler sürdü-sürdürdüler. Bilhassa M-60 tanklarının, F-4 uçaklarının FASBAT (Büyük Bakım) işlemlerinin fahiş fiyatlarla İsrail'e yaptırıldığı bilinmekte. Havelsan, Aselsan v.b. teknik donanımı bu tür işleri yapabilecek düzeyde olan bu kuruluşlara rağmen İsrail ile ilişkiler, akçalı ilişkiler devam etti. Bunun çeşitli nedenleri olabilir. Ancak bugün Türkiye gelmiş olduğu noktada bu ilişkileri AK Parti iktidarı ile sürdüremezdi-sür-

dürmemeli idi. Ve Türkiye bir devlet politikası olarak İsrail ile ilişkilere bir 'dur' demek ya da dondurmamak mecburiyetindeydi. Bunun da şüphesiz çeşitli nedenleri vardır. Öncelikle İsrail soğuk savaş döneminin İsrail'i değil. Zira Varşova Paketi'nin dağılması ve Sovyetler Birliği'nin yıkılması'nın ardından ipini koparan Rus kökenli Yahudiler İsrail'in yolunu tuttular. Bu Yahudiler Avrupa, Amerika, Anadolu kökenli Yahudiler gibi davranmadılar. Bunlar kendilerinin dışındakileri hiçbir siyasi mülâhazaya dayanmadan yok farzettiller ve düşmanca bir tavır ortaya koydular, bunların en tipik örneklerinden bir tanesi, İsrail Dışişleri Bakanı Liberman. Adamın alnında adeta 'buyurun dövüşelim' yazıyor. Keza başbakan Netenyahu Entebbe baskınında kaybettiği kardeşini unutamıyor

ve sürekli tepkisel, olumlu hiçbir yaklaşımı yok. Onlar açısından için en kötüsü de Amerika'nın, Türkiye'nin artık İsrail'e ihtiyacı yok. İsrail bunun farkında değil. Amerika İsrail'i Ortadoğu petrollerine hâkim olmak, petrol trafiğini kontrol edebilmek için taşıyordu. Ama 1991'den bu yana durum değişti. Amerika Irak petrollerine ve Ortadoğu petrollerine hâkim. Petrol trafiğini kontrol altına aldı. İran'ın kendi çıkarlarına, petrol sevkiyatına da uygun düştüğü için Hürmüz boğazını Amerika ile müştereken kullanıyor. Radikal İslâm, Siyasal İslâm da yok artık. Bulunduğumuz coğrafyanın önde gelen ülkesi Türkiye ve Türkiye'deki AK Parti iktidarı İslâm'ı bireysel bir yaşantının, hayır-hasenat olgusunun bir sembolü haline getirdi. Allah'ın ortaya koyduğu 'hükmedici İslâm' Resulullah'ın (a.s.) pratize ettiği siyasal İslâm yerini demokratik İslâm'a (!) demokrat ve laik Müslümanlara bıraktı. Dün İslâm adına devrim yapan İran yönetiminde ve bireylerin inancında İslâm öncelikli bir din anlayışı ve yaşayışından çok ŞİA merkezli bir din anlayış ve yaşayışını tercih etti. Ve Humeyni Müslüman olduğu için Şii iken; bu günkü İran'da halkın ve yönetimin öne çıkan İslâm anlayışları 'Şii oldukları için Müslüman' noktasına evrildi. Dolayısıyla bölgenin iki ülkesi Türkiye ve

İsrail kurulduğundan bu yana kuşatılmışlık, korkaklık, meşruiyet sorunu gibi sorunlarla boğuşan, bu yüzden de sürekli tepkisel hareket eden bir yapıya sahip. İsrail'e Ortadoğu coğrafyasında nefes aldırın dört ülke vardı (ABD ve Batı hariç) bunlar; İran, Türkiye, Mısır ve Ürdün. İran gitti, şimdi Türkiye de gidiyor, sıra Mısır ve Ürdün'de onların İsrail'i terk etmeleri yakın. Sonrası İsrail daha da yalnızlaşacak. Bu yalnızlaşma ya aklını başına getirecek (varsa tabi) ya da daha da saldırganlaştıracak.

İran Hristiyan dünyasını, Batı'yı, Doğu'yu rahatlatan gelişmeler yaşadı, yaşattı ve yaşıyor. Bu yüzden artık İsrail'in "ben yaptım oldu" mantığının geçerliliği kalmadı. İsrail artık 'vazgeçilmez'lerden değil. Keza BM. Soruşturma Komisyonu raporu ne yazarsa yazsın İsrail'i yeniden eski haline getiremez. Keza Türkiye BM ve ona bağlı tüm kuruluşlar ne derse desin bölgede kendi sözünü söyler ve söyleyecektir.

BM. Soruşturma Komisyonu raporu dikkatlice incelendiğinde görülecektir ki bu rapor İsrail'e ve tüm dünya kamuoyuna diyor ki: 'İsrail Mavi Marmara saldırısı ile masum canlara kıymıştır. Katildir ve fakat bizler birer memur olarak katile katil deme yetkisine sahip değiliz.' Uluslararası hukuk

çerçevesinde uluslararası sularda seyahat eden Mavi Marmara gemisinin meşruiyetini bile teyid ve tesbit yetkilerinin olmadığı raporun satır aralarında gözlemleniyor. Cumhurbaşkanı Gül'ün: 'Rapor bizim için yok hükmündedir.' sözleri de aslında BM ve ona bağlı kuruluşlar bizim için yok hükmündedir şeklinde okunabilir ve bu rapor tıpkı DAYTON anlaşması sonrasında olduğu gibi BM tartışmalı, meşruiyeti sorgulanabilir hale getirmiştir. Cemiyet-i Akvam'ın yerine kurulduğu 1945'den bu yana BM ve ona bağlı kuruluşlar hiçbir zaman mazlumun yanında olmamış sürekli zalimlerle kol-kola olmuştur. İlerleyen zaman dilimleri içerisinde muhtemelen belki de birden çok uluslararası ya da İslâm BM. Afrika BM. Asya BM. gibi çeşitli örgütler kurulursa şaşkınlık gerekmez. Aslında BM bundan önceki ve bugünkü raporu ile kendisini sorgulanır hale getirmiştir yok olan meşruiyetini bir kez daha kaybetmiştir.

İsrail'in varlığının kabulünde, bilhassa İslâm ülkeleri (halkı Müslüman olan ülkeler) ile üçüncü dünya ülkeleri için Türkiye'nin daha 1949'da İsrail'i tanımasının çok önemli etkisi olmuştur. Ve şimdi Davos (one minute), alçak koltuk, Mavi Marmara saldırısı vb. nedenlere bir de son BM. Soruşturma Komisyonu raporunun eklenmesiyle

le Türkiye neredeyse son sözünü söyledi ve beş maddelik yaptırım metninde; tırnak içerisinde kredin buraya kadar diyor. Bununla da kalmıyor: 'benim için meşruiyetin bitmiştir. Dün 1949'da seni tanıyarak meşruiyetine katkıda bulunmuş-tum, bugün ise artık benim nezdimde bir itibarın yok. Üçüncü şahıslara da bu durum önemle duyurulur' diyor. Hele hele Doğu Akdeniz'de sey-rüsefer serbestisi için her türlü önlemi alma kararı vadeli bir savaş ilanıdır. Çünkü İsrail korkak ve meşruiyet sorunu yaşayan bir ucube, dolayısıyla sınırlarını, işgalini koruyabilmek için Doğu Akdeniz'i stratejik olarak kontrol altında tutmak istiyor. Türkiye de diyor ki: 'Kıt'a sahanlığın kadar konuş, senin kıt'a sahanlığın 12 mil'dir. 12 mil sonrasında ben de varım, maçan sıkıyorsa karşıma dikilirsin'. Doğrusu açıkça Türkiye İsrail'e meydan okuyor. Şimdi BM'in ilgili raporunu yeniden düşünelim bu rapor, negatif olan bu rapor İsrail'i mi bitirir, bölge ülkeleri ve Türkiye'yi mi? Ben diyorum ki bu rapor hazırlayanları, İsrail'i ve onların yerli ve yabancı işbirlikçilerini bitirir. Hâ bir de içimizdeki İslâmi aidiyetine rağmen 'gavur kayırcıları'nı.. Medyaya dikkatlice bakarsanız bunların kim olduğunu hemen fark edersiniz. Hayatın ve memnûn sadece ve sadece Tevhid akidesi için olduğunu unutarak dünya sürgününde 'başarılı' olmayı her şey görenler akıbetlerinin nasıl sonlanacağını da er ya da geç göreceklerdir..

Bir başka boyuta da bakalım derseniz. Kürt meselesi, yani özellikle Güneydoğu'yu kasıp kavuran mesele. Ben açıkça söyleyeyim; erdemliliğini yitirmiş, Müslüman dahi olmasa bir insan olarak Kürt'le, Türk'le, Arap'la, Çerkez'le bir sorunum yok. Ama erdemliliğini kaybetmiş kişi ya da kişiler Müslüman dahi olsalar onlarla benim sorunum var. Ve bu erdemsiz insanlara soruyorum. Kendi halkınızdan, asker, polis, köy korusu, imam, öğretmen. Allah aşkına ne istiyorsunuz bu insanlardan, anaların ağlaması zevk mi veriyor size? Siz insan değil misiniz? Sizin ananız, babanız, yâriniz yok mu? Mümkündür karşınıza aldığınız güç ve güç odakları yanlış yapıyor olabilirler ama bu yanlışlıklar masum canlara kıymayı meşru kılmaz. Niçin bu konuya girdim? Çünkü bugünkü Türkiye-İsrail ilişkilerinin geldiği noktada İsrail'in PKK terör örgütüne verdiği destek de etkili olmuştur. 1991'den bu yana K.İrak'ta PKK ve diğer terörist gruplarla İsrail'in ilişkileri bilinmekte. İsrail hep kendini akıllı, âlemi ahmak sanıyor. Oysa artık bir şeyleri fark etmesi gerekiyordu. Amerika, Türkiye ve Kuzey Irak yönetimi K.İrak'ın geleceği, Mahmur ve Kandil konusunda neredeyse aynı düşünüyorlar. Hatta bunlara İran'ı da katabilirsiniz. SOFA anlaşmasına göre 31 Aralık 2011

tarihine kadar Amerika Irak'ta olan karargâh ve lojistik hizmet gücünü de Irak'tan çekecek. Irak'ın yönetimi görünüşte Iraklılara bırakılacak. Bilhassa K.İrak, Türkiye'nin yakın desteği ve ilgisi ile varlığını devam ettirecek. Ama buna karşılık da Mahmur, Kandil v.b. terör karargâh ve yerleşim yerleri bitirilecek. Türkiye daha önceleri Irak'taki siyasi yapılanmayı pek de kabule yanaşmıyordu. Başbakan Erdoğan'ın son Irak ziyaretinde Erbil'i ziyareti K.İrak'taki yönetimin Türkiye tarafından kabulünün bir ifadesidir. K.İrak yönetimi Türkiye gibi bir desteği aldıktan sonra ABD'nin de 'oluru' ile artık İsrail'e ihtiyacı kalmadı. Ama İsrail buna rağmen mütemadiyen PKK terörünü kaşır, kışkırtıyor ve saldırtıyor. Geline Türkiye-İsrail ilişkilerinde bu durum da etkili olmuştur sanıyorum. 'Palmer Raporu' Türkiye'yi değil ama İsrail'i sıkıntıya sokan bir rapordur. İsrail lehine gibi gözükse de bu rapor aynı zamanda İsrail'i ciddi ölçüde sıkıntıya sokan bir rapor niteliğindedir de. Nitekim çeşitli İsrail basınında birçok köşe yazarı bu konuya dikkatleri çekmekte özellikle HAARETZ gazetesi üstüne basa basa İsrail'in Türkiye'den özür dilemesi gerektiğini söylüyor. Ne var ki Ali Bulaç'ın 5 Eylül 2011'deki Zaman gazetesi'nde yazdığı makaledeki bir ifade fevkalade ilginç. Ali Bulaç ilgili makalesinde İsrail'in özür dilemesinin önündeki engellerden birisinin de "Politik Siyonizm" algısı olduğunu vurguluyor. Muharref Tevrat'taki ifadelerle baktığımızda Bulaç'ın bu tespitinin önemli olduğu bir kez daha anlaşılır sanıyorum.

Sonuç olarak İsrail kurulduğundan bu yana kuşatılmışlık, korkaklık, meşruiyet sorunu gibi sorunlarla boğuşan, bu yüzden de sürekli tepkisel hareket eden bir yapıya sahip. İsrail'e Orta-doğu coğrafyasında nefes aldırın dört ülke vardı (ABD ve Batı hariç) bunlar; İran, Türkiye, Mısır ve Ürdün. İran gitti, şimdi Türkiye de gidiyor, sıra Mısır ve Ürdün'de onların İsrail'i terk etmeleri yakın. Sonrası İsrail daha da yalnızlaşacak. Bu yalnızlaşma ya aklını başına getirecek (varsa tabi) ya da daha da saldırganlaştıracak. Ancak unutmayalım ki İsrail Mavi Marmara olayı ile ve yine olaya ilişkin B. Milletler 'Palmer Raporu' ile Türkiye'nin eline iki önemli fırsatı sunmuştur. Birincisi 1949 ayıbından kurtulma, İsrail'i ilk tanıyan halkı Müslüman olan ülke ayıbından, ikincisi de; Doğu Akdeniz'de ciddi ölçüde söz sahibi olma, uluslararası sulara donanma bulundurma gibi fevkalade stratejik bir avantaj sağlamaştır Türkiye. Unutmayalım ki Doğu Akdeniz yapılan araştırmalara göre yüksek miktarda doğalgaz rezervine sahip. Son söz 'Palmer Raporu' sanıldığı gibi aksine Türkiye'nin, Gazze'nin elini güçlendirmiştir.

Libya'da Esas Hedef Petrol Mü?

Almanya'nın Sesi'nden Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

Libya'da ayaklanmaların başladığı ilk günden itibaren, bu ülkede yaşanacakların Mısır ya da Tunus'tan daha farklı bir seyir izleyeceği biliniyordu.

Peki, Batılı ülkelerin tepkisinde ekonomik çıkarlar rol oynadı mı?

Batı'nın Libya'da yaşananlara kısa süre içerisinde tepki göstermesi beklenmedik bir gelişmeydi. Libya lideri Kaddafi'ye tepki gösteren Batılı ülkelerin öncüsü ise Fransa oldu. Fransa'nın bu tutumu şaşkınlık yarattı; zira

Fransa Tunus'ta yönetime karşı isyanlar başladığında, Devlet Başkanı Zeynel Abidin Bin Ali'den yana tavır almış, Abidin'e destek vermeyi dahi teklif etmişti. Fransa, Libya'da ise tepkisini en sert şekilde gösteren ve muhalifleri tanıyan ilk Batılı ülke oldu. Fransa'nın bu hızlı tepkisinin Tunus'taki ihmalkârlığını telafi etme çabası olduğu düşünülüyor. Ancak isyancıların desteklenmesinin ardında gerçekten de siyasi nedenler mi yatıyordu, yoksa ekonomik menfaatlerin de bir rolü var mıydı? Libya uzmanı gazeteci Alfred Hackensberger'in yoru-

mu şöyle: **“Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy çok kızgındı. Sarkozy, daha önce Libya lideri Kaddafi’yi büyük bir coşku ile karşılamış ve taraflar arasında ticari anlaşmalar yapılmıştı. Ancak Kaddafi, bu anlaşmalara, örneğin savaş uçaklarıyla ilgili olanına, bağlı kalmadı; söz konusu uçaklar Rusya’dan sipariş edildi.”**

Rusya’nın ekonomik menfaatleri

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin Libya’ya ilişkin karar tasarısının oylamasında Rusya’nın çekimser kalmış olmasında da ekonomik çıkarların etkili olmuş olabileceği ifade ediliyor. Zira devlete ait Rus silah şirketi, geçen yıllarda Libya ile iki milyar dolar tutarında silah anlaşmaları yapmıştı. Söz konusu silahlar arasında tanklar, savaş ve tatbikat uçakları bulunuyordu. Paris’teki Uluslararası Çalışmalar ve Araştırmalar Merkezi Başkanı Luis Martinez, Rusya’nın daha farklı endişeleri de olduğunu dile getiriyor. Martinez, **“Rusya, silah sevkiyatındaki en büyük müşterisini kaybetmek istemiyor. Rusya, aynı zamanda Gazprom’un projesinin rafa kaldırılmasından da endişe ediyor. Rusya için Libya büyük miktarda silah alan ve aynı çıkarları izleyen küçük bir Irak gibi”** diyor.

“Esas mesele petrol”

Libya ile ilişkilerde Rusya için silah ticaretinden daha fazlası söz konusu. Rusya, Libya

ile petrol ticaretinden de kazanç sağlamayı umuyor. Rus doğalgaz şirketi Gazprom, 2007 yılında İtalyan petrol ve doğalgaz şirketi ENI’den Libya çöllerinde petrol çıkarma lisansı almıştı. Ülkedeki en büyük yabancı petrol yatırımcısı ENI, Libya’daki isyandan önce günde 1 milyon 600 bin varil petrol çıkarıyordu. Çoğu gözlemciye göre, Libya’daki savaşın esas nedeni, petrol kuyularına erişimin kolaylaşması ve koşulları kendileri için daha avantajlı hale getirmek. Gazeteci Alfred Hackensberger, **“NATO ülkelerinin operasyonun ardında, Libya’ya demokrasi getirme niyeti yoktur. Çıkarlar, petrol kaynakları, nüfuz ve iktidardır mevzu bahis olan. En büyük kazancı muhtemelen isyancılara koşulsuz yardım sunan Katar sağlayacak; zira isyancılar kendilerine yardım edenlerin petrol ihalelerinin dağıtım sırasında bazı imtiyazlara sahip olacağını söyledi”** şeklinde konuşuyor.

Libya’da isyancılar ile Kaddafi birlikleri arasında da aslında petrol kuyularına ve limanlara hâkim olma mücadelesi sürüyor. Zira buraların kontrolünü elinde bulunduran, ülke yönetiminde de söz sahibi olacak. Petrol şirketleri ve bu şirketlerin kayıtlı olduğu ülkeler içinse Kaddafi’ye bel bağlamak artık riskli, çünkü petrol kuyularının ve rafinelerin yoğun olarak yer aldığı doğu bölgeleri artık isyancıların kontrolünde. (Almanyanın sesi, 12.8.2011)

Şura veya Vahdeti Özlemek

Şahin ÖZDAŞ
sahinozdas60@mynet.com

Galiba Türk Silahlı Kuvvetlerinden ayrıldıktan sonra on dört yıla yakın bir zaman oldu Ankara'da ikamet etmekteyim. Bu zaman zarfında ne Ankara'nın ismine ne de yerleşim yeri olarak Ankara'ya alışmadım. Bizim gibi İstanbul'un manevi havasını ciğerlerine çekmiş insanların Ankara'da mukim olması gerçekten çok zor bir iş. Ancak ne var ki öncelikle gönül dostlarım ve akrabalarımın yaptığı istişareler sonucu Ankara'da ikamet etmem "inşallah daha hayırlı olur" sonucu çıktığından biz de Ankara'yı mesken tuttuk. Tarihe baktığımızda Osmanlı Ankara ismini "Ankara" olarak kullandığı gibi "Engürü (üzüm)" olarak ta kullanmıştır. Ankara adının Grekçe dilinde; "Agheridha (koruk)", "Anguri (salatalık)" kelimeleriyle ilgisi olduğu da söylenmektedir. İmdat KAYA hoca (Allah Selametlik versin) Ankara'ya, Laik sistemin muhafaza ve devamının sağlandığı ve koruma altına alındığı yer olması hasebiyle "Ennnn kara" Çankaya'ya ise cami bulunmaması sebebiyle "Çannnn kaya" derdi. Zaten İstanbul'dan Ankara'ya misafir gelen birine sormuşlar "Ankara'nın neyini sevdin?" adam cevap vermiş "İstanbul'a dönüş yolunu"

İşte bu zaman zarfında gerek sağcı, gerek solcu, gerekse ırkçı, muhafazakâr, liberal, demokratik, insan hakları gibi dernek ve vakıfları ve yöneticilerini yahut ta uzaktan görünüşte Tevhidi bilince sahip olarak bilinen dernek ve vakıfları yakinen tanıma imkânım oldu. Hatta üç beş yıl bir derneğin Ankara şube başkanlığını da yaptım. Daha sonra o dernek şubesinin kurucu onursal başkanı bile oldum. Ama neticede günü geldi, zamanı geldi benden daha ehil

kişiler mutlaka vardır yahut ta acaba inancımaya uyuyor mu? diye sorgulamak istediğimden başkanlığı bıraktım. Zaman zaman da olsa bıraktığım dernek yönetim kurulunun alacağı kararlar hakkında görüşüm sorulduğunda, görüşlerimi rahatlıkla ifade etmekteyim. Ama yine de benim görüşlerim temel alınmayabilir. Normali de zaten budur ve yönetim kurulunun (Şura) hakkıdır da. Diyeceğim şu ki; Bu uzun zaman zarfında bırakın sol yahut ta sağ eğilimli dernek ve vakıfları, kendilerini tevhidi bilinci yakalamış olarak kabul eden dernek ve vakıfların "ŞURA" ve akabinde "İSTİŞARE (meşveret)" konularında bir defa daha kendilerini sorgulamaları gerekir diye düşündüğüm içindir ki bu konularda yazmak lüzumu hissettim.

Şunu çok iyi bilmek gerekir ki; Kendilerini ümmet bilinci içinde görmek isteyen dernek ve vakıflar, bir Türk Hava Kurumu, bir Türk Kızılay Derneği ya da bir Türkiye Şoförler Derneği gibi laik sisteme göbek bağıyla bağımlı ve bu sistemin ürettiği dernek ve partiler ayarında kendilerini göremezler. Hele hele bunların 30-40 yıl başkanlıklarını yapmış Atilla Taçoy, Kemal Demir, Derviş Günday, Demirel, Baykal, Erbakan gibi Kemalist sistemin adamları gibi kendilerini değiştirilmesi dahi teklif edilemeyecek bir kompleks içinde, layüsel olarak hiç göremezler. Layüsel demek; Kendisinden hesap sorulmaması, başına buyruk hareket etme durumudur. Bu nedenle, sorgulanamaz ve değiştirilemez kelimeleri ekseriyetle Kemalist sisteme, ya bir diktatöre ya bir oligarşiye ya da devlet içinde yapılanmış ancak resmi hüviyete sahip olmayan gizli bir örgüte atfen kullanılır. Esasında

tağuti sistemlerin bürokrasisinde görünüşte bile olsa hiçbir kişi ya da kurum başıboş olmayıp belli bir hiyerarşi içerisinde bir başkasına hesap vermek durumundadır. Hangi sistemle idare edilirse edilsin uhdesinde "hukukun" olduğunu iddia eden bir dernek, vakıf veya devlette, esas olan kurucular kurulu, yönetim kurulu, denetleme kurulu, disiplin kurulu veya hükümet, başbakan, yahut cumhurbaşkanı ya da İslami literatürde Halife namıyla devlet başkanını dahil hiçbir kurul ve hiçbir kimsenin "hesap verme" şartından münezze olmamasıdır.

Şura, Kur'an-ı Kerim'de bir surenin adı olmakla birlikte konsey, meclis, kurul, encümen, danışma kurulu, divan anlamlarına gelmektedir. İstişare (meşveret) ise; Bir konu hakkında birinin düşüncesini sormak, danışmak, iki veya daha fazla kişinin birbiriyle fikir alışverişinde bulunması gibi manaları ihtiva eder. Allah (cc) Şura suresi 38. ve 39. ayetlerde *"Onlar (öyle kimselerdir) ki Rablerinin çağrısına icabet edenler, namazı dosdoğru kılanlar, işleri kendi aralarında şura (toplanıp istişare) ile olanlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak edenler ve haklarına tecavüz edildği zaman, birlik olup karşı koyanlardır"* buyrulur. Evet, bu ilahi emirde, Allah (cc)'ın çağrısına icabet ve bu icabetin gereği ve neticesi sayılan şura, namaz ve infakla birlikte zikredilerek hayati bir mesele ve ibadet ölçüsünde bir muamele olduğu hatırlatılır. Allah (cc) müminlerin sıfatlarını belirtirken yaptıkları her işte birbirlerine danışan, bir arada karar veren kendilerine verilen rızık yine Allah (cc) yolunda harcayan kişiler olduğunu bildirmiştir. Şura'daki (Danışma Meclisindeki) istişare; Kur'an-ı Kerim'e göre, Şer'i Şerif'e (Şeriat'a) gönül vermiş bir dernek, vakıf veya devletin en önemli hususiyeti, imanlı bir cemaatin ya da idarenin tanın-

İlahi emirde, Allah (cc)'ın çağrısına icabet ve bu icabetin gereği ve neticesi sayılan şura, namaz ve infakla birlikte zikredilerek hayati bir mesele ve ibadet ölçüsünde bir muamele olduğu hatırlatılır. Allah (cc) müminlerin sıfatlarını belirtirken yaptıkları her işte birbirlerine danışan, bir arada karar veren kendilerine verilen rızık yine Allah (cc) yolunda harcayan kişiler olduğunu bildirmiştir. Şura'daki (Danışma Meclisindeki) istişare; Kur'an-ı Kerim'e göre, Şer'i Şerif'e (Şeriat'a) gönül vermiş bir dernek, vakıf veya devletin en önemli hususiyeti, imanlı bir cemaatin ya da idarenin tanın-

masının en açık bir örneği, günümüz için de en hayati bir vasıf ve en esaslı bir kuraldır.

Bizler İslami bir devlet özlemine giden yol üzerinde bir cemaat, dernek veya vakıf olarak hala daha bir araya gelip birbirlerimizin ehil olduğu yönleri ortaya çıkarıp onu ehil olduğu o işiyle sorumlu tutmuyorsak ve onunla istişareyi önemsemiyorsak ya da göstermelik olarak piyasa malı gibi algılıyorsak, bırakın devlet olmayı bir araya gelmiş kâmil bir toplum, dernek veya vakıf bile olamamışızdır. Oysa İslâm dininde şura, hem idare edenlerin hem de idare edilenlerin mutlaka uymaları lazım gelen hayati bir esastır. **Peki, öncelikle şura heyeti ve idare eden (başkan, yönetici) nasıl seçilecek?**

Vahdeti özleyen ve İslam devlet tasavvuru gibi bir fikir beraberliği içinde birbirlerini çok iyi tanıyarak bir araya gelen dernek, vakıf veya cemaat kurucuları Müslümanlar, kendi içinden şura heyetini (Yönetim Kurulunu) ve yine birbirlerini çok iyi tanıyan şura heyeti ise kendilerinden üstün bir fıtrat, seviyeli bir dimağ, yüksek bir fakih ve lider vasıfları olduğuna kanaat getirdikleri kişiyi kendilerine idareci (başkan) olarak seçerler. Başkan; siyaset, idare, teşri (il-keler, maddeler) ve toplumla alakalı daha pek çok meselede şura heyeti ile istişarede bulunmakla, heyet ise kendi görüş ve düşüncelerini idarecilere bildirmekle sorumlu tutulmuştur. Bu sorumluluk herhangi bir hususta verilecek kararların isabetli olabilmemesinin ilk şartıdır. İyiden iyiye düşünülmeden, başkalarının fikir ve tenkitleri alınmadan, alınsa bile umursamaz bir tavır takınılarak dediğim dedik çaldığım düdük kabilinden, fert ve toplumla alakalı verilen kararlar, çok defa hüsrana ve fiyasko ile neticelenir. Hele Şuraya kim tarafından seçildiği veya getirildiği belli olmayan ya da tanınmayan kişiler

getirilirse bu dernek, cemaat veya vakıf önü alınamaz hüsrانlarla baş başa kalabilir. Hatta yöneticinin (başkanın) en yakını saydıkları kişiler tarafından bile terk edildiği ve yalnızlaştırıldığı'nın örnekleri her daim ve sıkça görülebilir. Evet, herhangi bir işe azmetmeden evvel, akıbet güzelce düşünülmezse, hayal kırıklığı kaçınılmaz olur. Bu nedenle öncelikle başkanın Rasulullah (sav)'ın sünnetini örnek alması gerekmektedir. Daha sonra istişare konusuna göstermelik olarak değil, sevap bilinciyle ve tam bir titizlikle yaklaşması gerekmektedir.

Bu düşünce üzerinde karar kılanlar için Eba Müslim Horasani şöyle der: *"Zararlarından emin oldukları için dostlarını uzak tuttular. Kendilerine bağlanmak ve kazanmak için de düşmanlarını yakınlaştırdılar. Yakınlaştırılan düşmanlar dost olmadı ama uzaklaştırılan dostlar düşman oldu. Herkes düşman safında birleşince yıkılmaları mukadder oldu."* Başkan veya idareci (yönetici) Allah (cc) tarafından ilhamla beslendiğini söylese bile, yine istişare etme zorunluluğu altındadır. Aslında, bugüne kadar istişareyi görmemezlikten gelen veya gözardı eden hiçbir toplum, cemaat, dernek, vakıf iflah olmamıştır. Zaten Rasulullah (sav) de ümmetin kurtuluş ve geleceğe yürümesini, *"İstişârede bulunan kaybetmez"* sözleriyle meşverete bağlamış ve hakında nass varid olmayan her meseleyi istişare etmiştir. Onca ziyaretler, paneller, konuşmalar, sohbetler, birliktelikler ve değişik sahalarda ileri gidilmesine rağmen, istişare mevzuunda o gün ulaşılan noktanın ilk harfine henüz ulaşabildiğimiz söylenebilir mi? Evet, Allah Rasulu (sav) her meseleyi ashabıyla istişare ederek onların düşünce ve görüşlerini alıyor, plânladığı her işi vicdanlara mal ediyor ve onun hissiyat, duygu ve temayüllerini adeta blokaj gibi kullanarak karar verdiği işlere mukavemet açısından ayrı bir güç kazandırıyordu. Yani yapılması plânlanan işlere, herkesin ruhen ve fikren iştirakini sağlayarak projelerini en sağlam statikler üzerinde gerçekleştiriyordu. Rasulullah (sav), cemaatı arasında verdiği söz ve emirlere hemen uyulmasına, hatta ashabından *"Emredersen kendimizi ateşe atarız"* sözlerini defalarca duymasına rağmen *"Kardeş toplum'dan"* istişareyi esirgememiş ve *"vahiy emri"*nin kesin ortada olmadığı zamanlarda bile ashabına danışmaktan kaçınmamıştır.

Burada ifade edilmek istenen şudur; Kendini ve kendi inancını ilgilendiren konularda görüşünü ifade edemeyen veya görüşüne değer verilmeyen birey, sağlam bir kişilik ve karekte-

re sahip olamaz. Buda kişiliğinin gelişmesinde önemli bir engeldir. Bu durumda onun sahip olduğunu sandığı niteliklerde aslında başkalarına ait olacaktır. Toplumda bazılarının hak etmediği bir saygınlığa sahip olurken diğer bazılarının da hak ettiği değer ve saygınlığı görmemesidir. Oysa bireyin fikirlerini ifade etmesine imkân sağlanması ve görüşlerinin dinlenmesi, hatta görüşlerine başvurulması ve görüşlerine değer verilmesi, onların kişilik olarak kendilerini değerli ve fikirlerinin de önemli olduğunun en bariz örneğidir. Demek ki topluca bir araya gelinerek gerek seçim ve gerekse de teşri konularında istişare olunmalıdır. Çünkü herkes kendi görüşünü açıklar. Karşılıklı itiraz, tenkit ve tartışmalar olur, iddialar ispat edilir ve en isabetli olan görüş herkesin oybirliği ile kabul edilirse, böyle istişare genellikle hatadan uzak kalır.

Sonuç olarak diyeceğim şu ki, gelin dostlar istediğimiz, aradığımız ve özlediğimiz vahdeti Ankara'dan başlatıp dünya Müslümanlarına ve dolayısıyla Türkiyeli tevhide bilinci yakalamış gurup ve cemaatlara örnek olalım. Bunun için öncelikle Ankara'ya yerleşmiş ümmet bilincine sahip birkaç dernek veya vakıf bir araya gelerek 5-10 katlı büyük bir bina turalım. Yönetim kurullarını birleştirip yeniden başkan, yönetim kurulu ve diğer eğitim ve teknik konusunda yakinen tanıdığımız ehil kişilerden gönüllü ve en iyilerimizi seçelim. Bu kardeşlerimizi denetleyen yeteneklerinde öne çıkmış kardeşlerimizi de denetleyiciler olarak seçelim. Ama hep şura ile istişare ile. Ancak tenkit ve şüphe hastalığına tutulmuş illetli ruhlar ile bazı akıl fukaraları ve çokbilmişlerin aleyhte kampanyalar açıp vakti kendileri tayin edercesine şom ağızlarını yarımda olsa büzüştürerek; *"Canım ne var celallenecek! Vakti gelmeden kavun karpuz bile olmaz. Erken oldurmaya kalkarsanız ya hormonlu yetiştirir ağzınızı bozar ya da kelek olursunuz"* höykürmelerine Müslümanların kulak tıkayarak beklemeleri yerine dozerleri de balyozlarla desteklemeleri durumunda binaları yerle yeksan olacak ve nihai sonuç alınacaktır. Zira bu tip münafık kafalılardan Tevhid nuru ve iman şuuruna kavuşmalarını beklemek mabud, tağut, deccal, cehennem, cihad gibi kavramları anlamalarını istemek ham hayaldir. Çünkü bunlar Müslümanların bir araya gelmelerini istemezler, Allah (cc)'ın nurunu da istemezler, şurayı da istemezler, istişareyi de istemezler. Hele hele uyanık olalım kardeşler! Bunlar VAHDETİ ise hiç istemezler.

DUA BUYURUN

10. Yıldönümünde Hâlâ Bir Muamma: 11 Eylül Olayları

Ubeydullah TOPRAK

11 Eylül 2001'den bu yana neler olduğunu değerlendirmek için çok iyi bir dönemdeyiz. Amerika'yı en iyi şekilde sembolize eden Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon gibi hedeflere yapılan saldırılardan bu yana on yıl geçti.

11 Eylül 2001 tarihinde I. Dünya ve II. Dünya Savaşını ülkesinde yaşamamış bir ülke olan ABD, ilk defa ülkesinin ve kapitalizmin sembolleri olan Dünya Ticaret Merkezinin ikiz kulelerine ve Pentagon'a karşı yapılan saldırılara maruz kaldı.

ABD Başkanı Bush tarafından 11 Eylül 2001 saldırılarını incelemek üzere Kasım 2002'de kurulan 9 / 11 Komisyonu¹'nin raporuna göre, olaylar şöyle gerçekleşmiştir:

Amerikan Havayolları'na ait 11 ve 77 sefer sayılı, Birleşik Havayolları'na (United Airlines) ait 93 ve 175 sefer sayılı uçaklar teröristler tarafından kaçırılmıştır. Kaçırılan iki uçak New York'taki Dünya Ticaret Merkezine, üçüncü uçak Washington'daki Pentagon'a yöneltilmiştir; 93 sefer sayılı dördüncü uçak amacına ulaşmadan

Pittsburgh'un kuzey doğusundaki Pennsylvania Somerset'te düşmüştür.

Yerel saatle 09.00'da, Boston Massachusetts'ten kalkan Boston-Los Angeles seferini yapmaktayken kaçırılan Boeing 767 tipi uçak, 412 metre yüksekliğindeki 110 katlı Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesine çarpmıştır. Birkaç dakika sonra da Boston'dan gelen Boeing 737 tipi bir başka uçak da Dünya Ticaret Merkezi'nin güney kulesine çarpmıştır. İki uçağın çarpması sonucunda binalarda büyük hasar meydana gelmiştir. İkiz kuleler, patlamalar sonucunda 78 ülkeden binlerce insanı kalıntılar altında bırakarak iki saat içinde çökmüştür. Dünya Ticaret Merkezi'nde Tayland ve Şili devlet ofislerinin dışında 28 ülkeden 430 holdingin ofisleri bulunmaktaydı. Bu olayın hemen ardından United Airlines'a ait Boeing 767 tipi yolcu uçağının ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a çarpması sonucunda büyük bir patlama meydana gelmiştir.

Savunma Bakanlığı'na yapılan saldırının hemen arkasından Dışişleri Bakanlığı binasının önünde bomba yüklü bir kamyon patlatılmıştır; kısa süre sonra Washington Mall alışveriş merkezi ve ABD Kongre binası Capitol Hill'de bombalı saldırı gerçekleşmiştir.²

Bu saldırılar sonucu yaklaşık üç bin kişinin öldüğü açıklanmıştır.³

Saldırıların ardından ABD, "savaş hali" ilan etmiştir ve hava sahasına girecek bütün uçakla-

1 Başkan Bush tarafından Kasım 2002 kurulan 9 / 11 Komisyonu, 11 Eylül 2001 saldırılarını incelemek amacıyla 10 ülkeden 1200'den fazla insanla konuşmuş, iki buçuk milyon sayfadan fazla belge incelemiş ve sonunda 24 Temmuz 2004'te çalışmalarını tamamlayarak raporunu hazırlamıştır. Amerikan sivil haklar örgütü ACLU'nun ortaya çıkardığı bir belgeye göre, ABD Başsavcısı John Ashcroft, Savunma Bakanı Donald H. Rumsfeld ve CIA Direktörü George J. Tenet tarafından elden imzalı bir uyarı notu, 6 Ocak 2004 tarihinde komisyona gönderilmiş. Gönderilen notta, yetkililer, komisyonun saldırılardan sorumlu oldukları iddia edilen teröristleri sorgulama talebini reddediyor. Bush yönetiminin önde gelen bu isimleri, komisyona "hükümetin ulusunu koruma gücünü engellememesi" ve "çizgiyi aşmaması" uyarısı yapıyor. <http://www.dunyabulteni.net/index.php?aType=haber&ArticleID=108501>

2 Saadat Rustemova, Küresel Terörizm, Sh:41-42, Basılmış Doktora Tezi, Ankara-2006

3 Mehmet Polat, Dünyayı sarsan gün; 11 Eylül 2001, <http://www.anafikir.com/dunyayi-sarsan-gun-11-eylul-2001>.

rın vurulacağını açıklamıştır. Başkan George W. Bush, 15 Eylül 2001 tarihinde yaptığı konuşmasında şu açıklamalarda bulunmuştur: **"Savaşta-yız; teröristler⁴ tarafından Amerika'ya açılan bir savaş var ve buna cevap vereceğiz. Bunları kimlerin yaptığını bulacağız ve onları saklandıkları delikten çıkartarak adalete teslim edeceğiz."**⁵

Başkan George W. Bush, 11 Eylül saldırısının sorumlusu olarak "Taliban rejimi, kendi yönetimi altında teröristleri destekleyerek ve ülkesinde barındırarak cinayetleri doğrudan kendisi işlemiştir" diyerek El Kaide ile ortaklık yapan Taliban yönetimindeki Afganistan hükümetini ve Usame Bin Laden⁶'i sorumlu tutmuştur. ABD Başkanı, 25 Ekim 2001 tarihinde kamuoyuna duyurulan açıklamasında, belgelerin Usame Bin Laden'in terör saldırısında katkısının olduğunu ispatladığını, fakat deliller gizli(!) tutulduğu için bu kanıtların açıklanmayacağını haber vermiştir.

Kamuoyunda 11 Eylül olayı her yönüyle tartışılıp, değişik tepkiler ortaya atıldığı bir dönemde, ABD ve İngiltere kendilerinin "Meşru Müdafaa" hakkını gerekçe göstererek, 7 Ekim 2001'de Afganistan'a askeri harekât başlatmışlardır. Her ne kadar ABD Başkanı Bush **"Amerika Afgan halkının dostudur. Afganistan'da askeri hedefleri vururken, Afgan halkına yiyecek yardımı yapıyoruz."** demişse de halı bombar-

4 Terörizmin herkes tarafından kabul görmüş genel bir tanımı henüz bulunamamıştır. ABD; FBI ve Hazine Bakanlığı'nca hazırlanan raporlarda; terörizm, "genellikle belirli bir kitle üzerinde (meşru hükümetler olabilir) etkili olabilmek için savaş dışı hedeflere yönelik gizli ajanlar tarafından gerçekleştirilen siyasi amaçlı şiddet olayı, 'Terörist Grup' ise terör eylemlerini gerçekleştiren ve destekleyen herhangi bir grup" şeklinde tanımlanmıştır. Buna göre Dünyada ABD'ye yönelik bir başkaldırı niteliğinde olan her eylem terörizmdir, her eylemci de teröristtir. Bu tanıma göre Filistin'de ülkesini ve dini savunun HAMAS teröristtir ama işgalci İsrail çetesi meşru müdafaa halindedir. İnşallah dergimizin ileriki sayılarında bu konuda müstakil bir yazı kaleme alacağız.

5 Sertaç H. Başeren, "Uluslararası Hukuk Açısından Amerika Birleşik Devletlerinde Gerçekleştiren Terörist Saldırıları ve Yol Açtığı Gelişmeler Üzerine bir Değerlendirme, Kocaeli Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Kocaeli 2001, s.70

6 Usame Bin Laden, 11 Eylül saldırıları suçlusu ilan edildiği ve FBI'nın en çok aranan firariler listesinde bir numara olduğu 10 yıl boyunca ABD tarafından arandı. ABD O'nun hakkında 25 Milyon Dolar ödül vaat etti. "ABD ile Köşe Kapmaca" denebilecek süreç, yapılan açıklamalara göre 1 Mayıs 2011 Pazar günü Pakistan'ın başkenti Islamabad yakınlarında sona erdi ve Amerikan komando birliği tarafından düzenlenen bir operasyonla şehit edilen Usame bin Laden'in cesedi mezarının bir ziyaret ve manevî güç yüklemesi yapılan bir yer haline gelmesini önlemek için(!), denize atıldı. Allah'ın izniyle, şehid Usame Bin Laden, emperyalizme, küfrün küresel ifsadına karşı onurlu bir direnişin simgesi olarak tüm Müslümanların gönüllerinde yaşayacaktır. Usame bin Laden'in hayatı ve şehadeti hakkında geniş bilgi için bak: Cumali Şenol, ABD Kimini Öldürüyor, Kimini de Öldüllendiriyor, Genç Birikim Dergisi, Haziran-2011,Sh:21-25

dimanı denen ve "orantılılık" ilkesine de pek uymayan metotların kullanılmış olması ve kapalı yerlerin oksijenini çekip içeridekileri ciğer boşaltmasıyla öldüren "vakum" bombaları ile ABD'nin ve müttefiki İngiltere'nin "misket bombası" diye tarif edilen silahları kullanması sonucu çok sayıda masum sivil hayatını kaybetmiştir. ABD tarafından vurulan hedeflerin %90'ının hedeflere isabet etmemesi sonucu ayrıca yanlışlıkla(!) yerleşim yerlerine gönderilen uçak mermileri sonucu on binlerce insanın öldüğü açıklanmıştır.⁷

Taliban rejimini Aralık 2001'de deviren ABD, Çin, Hindistan ve Rusya'nın ortasında bulunan Asya'nın stratejik ülkesi Afganistan'a yerleşmiştir. Savaşlarında ittifak aramayacağını, mücadeleyi tek yanlı sürdüreceğini en yetkili ağızlardan ortaya ABD, 2002 tarihli Yeni Ulusal Güvenlik Stratejisi ile tüm gücünü, "terörizmle mücadele etmek için" kullanacağını ve mutlak egemenliğini ön plana çıkaracak strateji izleyeceğini resmileştirmiştir.⁸

Terörün kimliğini, terörün barındığı coğrafyayı açıklayan ve bu coğrafyaya tek başına davranacağını ilan eden ABD, Afganistan'dan sonra, "Irak'a Özgürlük Operasyonu" kod adıyla bilinen Ortadoğu'nun kalbi Irak'a, yanına stratejik müttefiki İngiltere'yi de alarak, "BM Güvenlik Konseyi kararı olmadan" 20 Mart 2003'de saldırıya başlamıştır. 9 Nisan 2003'de Bağdat'ın merkezindeki Firdevs Meydanı'na girmesi ve 10 Nisan'da Saddam Hüseyin'in heykelinin yıkılmasıyla yönetim devrilmiş, 1 Mayıs'ta Başkan Bush savaşın bittiğini açıklamıştır.

11 EYLÜL OLAYLARINI KİM GERÇEKLEŞTİRDİ?

Amerika Birleşik Devletleri'ni hedef alan ve 11 Eylül 2001 tarihinde düzenlenen eylemler, hem hazırlanış ve gerçekleştiriliş biçimleri hem de ABD'nin, ulusal ve uluslararası düzlemde yaşadığı psikolojik çöküntü açısından eşine rastlanmayan sonuçlar doğurmuştur. Böyle önemli sonuçlar doğuran bu eylemleri kimin yaptığı hakkında farklı yorumlar yapılmıştır:

Usame Bin Laden'e bağlı El Kaide'nin yaptığı görüşüdür ki bu görüş ABD yönetiminin ve ABD'nin ağızına bakan uluslararası kuruluşların resmi görüşleridir. Resmi görüşleridir dedik çünkü kapı arkalarında farklı şeyler telaffuz edilmektedir. ABD kaynaklı açıklamalar, saldırının Usame

7 Khalilullah Rasuli, 1991 Yılından Günümüze Kadar Afganistan Ve Türkiye ilişkileri, Sh:82, Basılmamış Y.L.Tezi, Ankara-2008

8 Aynur Selamoğlu, ABD'nin Büyük Ortadoğu Politikası Ve Küresel Yansımaları, Sh:87, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara-2007

Bin Laden'e bağılı El Kaide grupları tarafından ABD'ye karşı yapılmış bir terörist faaliyet olduğunu, bu nedenle ABD'nin bu saldırıya karşı "meşru savunma" hakkının bulunduğunu ve bu amaçla Afganistan ve Irak gibi ülkelerde operasyon yapılmasının doğru ve haklı olduğunu ileri sürmüştür.

Saldırlardan sorumlu tutulan Usame Bin Laden, Afganistan'da iktidardaki Taliban'a yakın kaynaklara, **"Terörist eylem bazı Amerikalı grupların işi. Benim bu saldırılarla bir ilgim yok. ABD parmağıyla beni gösteriyor, ama bunu asla ben yapmadım. Bunu yapanlar, kendi çıkarları için yaptılar. Ben Afganistan'da yaşıyorum ve bu tür eylemlere izin vermeyen Molla Ömer'e bağılıyım."** derken, **"Saldırısı ben yapmadım ama yapanlara teşekkür ederim."** demiştir.⁹

Ayrıca 28 Eylül 2001 günü Karaçi'de çıkan "Ümmet" gazetesinde yayımlanan mülakatta Bin Laden şunları söylemiştir: "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki 11 Eylül saldırılarını ben gerçekleştirmedim. Bu saldırılar hakkında hiçbir bilginim yok ve ayrıca masum kadın, çocuk ve diğer insanları öldürmenin övünülecek bir durum olmadığını düşünüyorum. İslam, masum kadın, çocuk ve diğer insanlara zarar verilmesini sert bir şekilde yasaklamaktadır. Böyle bir şey savaş esnasında bile yasaklanmıştır. Bunu yapan, kadın, çocuk ve diğer inançlara mensup insanlara, özellikle Müslümanlara kötü davranan, ABD'dir. Filistin'de son 11 ayda olanlar ABD ve İsrail'e Allah'ın lanetini okumak için yeterlidir. Tüm bunlar, olayları (Filistin'deki olayları) sessiz bir şekilde seyreden Müslüman ülkeler için de bir uyarıdır. Daha önce Irak'ta, Çeçenya'da ve Bosna'da masum insanlara neler yapılmıştır? ABD ve Batı'nın bu terör olaylarına ilgisizliği ve tiranlıklara sahip çıkmasından varılacak sonuç; ABD'nin İslam karşıtı olduğu ve İslam karşıtı güçleri koruduğudur. Amerika'nın Müslüman ülkelerle dostluğu bir aldatma ve şovdan ibarettir. Bu ülkeleri korkutarak ya da baştan çıkararak onların istediği rolü oynamalarına zorluyor. Dünyaya şöyle bir göz atın. ABD'nin köleleri ya Müslümanların yöneticileri ya da düşmanlarıdır... Benim aldığım bilgilere göre, saldırılardan ölenlerin sayısı Amerikan Hükümeti'nin

söylediğinden çok daha fazla. Ancak Bush yönetimi paniğin yayılmasını istemiyor. Amerika bu saldırıları gerçekleştirenleri kendi içerisinde aramalı. Saldırısı gerçekleştiren bu insanlar, Amerikan sisteminin bir parçası ancak ona karşı ya da başka bir sistem için çalışanlardır. Saldırıları gerçekleştirenler bu yüzyılı İslam ve Hristiyanlık arasında bir çatışma yılı olmasını istiyorlar. Bunlar Rusya'dan, İsrail'e, Hindistan'dan Sırbistan'a kadar birçok ülkeden olabilirler. Amerika'da çok iyi organize olmuş, büyük yıkımlar meydana getirebilecek birçok grup var. Ve bir de Amerikan Yahudilerini unutmayın. Amerikan Yahudileri, Florida seçimlerinden bu yana Bush'a kızgınlık duyuyorlar ve ondan öç almak istiyorlar. Yine, ABD'de Kongre'den ve hükümetten her yıl milyarlarca dolar talep eden istihbarat kuruluşları var. Bu finanse etme işi (istihbarat kuruluşlarını) eski Sovyetler Birliği'nin varlığına kadar bir problem değildi. Sovyetler'den sonra bu kuruluşların bütçesi tehlikeye girdi. Bunlar yeni bir düşmana ihtiyaç duyular. Önce Usame ve Taliban'a karşı propaganda başlatıldılar ve ardından bu olay (11 Eylül) meydana geldi. Görüyorsunuz, Bush yönetimi (istihbarat için) 40 milyar dolar ayırdı. Bu miktar nereye gidecek? Önemli olduklarını göstermek isteyen bu kuruluşlara gidecek. Size bir örnek vereyim. Dünyadaki tüm uyuşturucu kaçakçılarının Amerikan istihbarat örgütleriyle bağlantıları var. Bu istihbarat örgütleri uyuştur-

9 İbrahim Karagül, Yüzyıllık Kuşatma, s. 149-151, Fide Yayınları, İstanbul-2006

rucu trafiğinin bitmesini istemiyorlar çünkü öyle olursa kendi önemleri kalmayacak. ABD Uyuşturucuyla Mücadele Gücü Departmanı, uyuşturucu ticaretini teşvik ediyor ve bu şekilde bununla mücadele etmiş görünüp milyonlarca dolarlık bütçe alıyorlar. General Noriega, CIA tarafından uyuşturucu baronu yapıldı ve zamanı geldiğinde de günah keçisi seçildi. Aynı şekilde ister Başkan Bush olsun ya da diğer ABD başkanları olsun, İsrail'in yaptığı insan hakları ihlallerine ve suçlarına karşı ses çıkaramıyorlar. Amerika'daki gizli hükümete bu saldırıları kimin yaptığı sorulmalı..."¹⁰

Yine o dönemin Taliban sözcüsü Abdulhak Mutmain: "ABD'de olanlar, sıradan insanların işi değil. Bu hükümetlerin işi olabilir. Ne Usame Bin Laden, ne de biz bunu yapabiliriz. Biz terörizmi desteklemiyoruz. Bin Laden'in böyle bir gücü yok. Saldırıları kınıyoruz." demiştir.¹¹

Peki Eylemleri Usame Bin Laden ve El Kaide yapmamışsa ki -kanaatimiz de o yöndedir- kim veya kimler yaptı bu eylemi?

Komplo teorisi diye adlandırılrsa da, 11 Eylül saldırıları, ABD'nin içinden bazı karanlık gruplarca -İsrail ve onun kontrolündeki servisler tarafından- yapılmıştır ve ABD'nin Afganistan ve Irak gibi ülkelerde operasyonlar yapabilmesini sağlamak için yapılmış bir komplo ya da senaryonun parçasıdır. Bu teoriyi ortaya atanların görüşüne göre; ABD yaşadığı ekonomik sorunlarını çözmek hem de dünya üzerindeki egemenliğini güçlendirerek sürdürmek zorundadır. ABD bu problemleri normal yoldan halkına anlatamaya- cağından, amacı; halkında saldırıya uğramış hissi uyandırarak, tedirginlik yaratmak ve halkına

11 Eylül saldırıları, ABD'nin içinden bazı karanlık gruplarca -İsrail ve onun kontrolündeki servisler tarafından- yapılmıştır ve ABD'nin Afganistan ve Irak gibi ülkelerde operasyonlar yapabilmesini sağlamak için yapılmış bir komplo ya da senaryonun parçasıdır. Bu teoriyi ortaya atanların görüşüne göre; ABD yaşadığı ekonomik sorunlarını çözmek hem de dünya üzerindeki egemenliğini güçlendirerek sürdürmek zorundadır. ABD bu problemleri normal yoldan halkına anlatamayacağından, amacı; halkında saldırıya uğramış hissi uyandırarak, tedirginlik yaratmak ve halkına tehditle karşı karşıya oldukları hissini vererek yapacağı operasyonlara bir meşruiyet sağlamak ve halkının desteğini almaktır.

tehditle karşı karşıya oldukları hissini vererek yapacağı operasyonlara bir meşruiyet sağlamak ve halkının desteğini almaktır.

Bu teoriye göre gerek eylemlerin yapılış şeklinde gerekse olayda bazı kurgusal eksiklikler vardır. Örneğin, içeriden destek almadan Usame Bin Laden'in böyle bir operasyonu gerçekleştirebilmesi mümkün olmayabilir. Ayrıca Usame Bin Laden'in bu eylemden çıkarı yoktur ve de ABD'nin böyle bir eyleme karşı vereceği tepkiyi hesaba katmaması, dünyanın süper gücünün onların hayatına kastedeceği ve bütün örgütü yok edeceğini düşünmemesi imkânsızdır.

Teoriye göre diğer bir amaç da; ABD'nin

11 Eylül'ü bahane edip, askeri üstünlüğünü kanıtlayarak Avrupa'dan önce Ortadoğu'nun hem enerji kaynaklarına, hem de pazarına egemen olmaktır. Bunda dolayı da, hedef Ortadoğu olduğu için, bu eylemi yapanların Ortadoğu kökenli olması gerekiyordu. Böylece ABD halkı bölgeye yapılacak operasyonları meşru olarak nitelendirebilecekti.¹²

Rus Gazetesi "Komsomolskaya Pravda"nın haberine göre; Kaliforniya'dan 130 mimar ve mühendis, ABD Kongresi'ne 11 Eylül saldırıları ile ilgili bir rapor sundular. Raporu yazan ABD Mimarlar Enstitüsü üyesi Richard Gage: **"Korkunç bir sonuca vardık: 11 Eylül saldırıları ABD yönetimi içinden planlanıp yönetildi."** Raporunda, teröristlerin ele geçirdiği uçakların hedefi ikiz kulelerin "Kontrollü yıkım"la çöktüğü öne sürülüyor. Hani, köhne binaların dinamitlerle birkaç saniyede yerle bir edilmesi gibi... Gazetenin görüşlerine başvurduğu Rus genelkurmay eski danışmanı Victor Baranets'in, "11 Eylül'de ABD gizli servislerinin¹³ parmağı olduğu ihtimali yaba-

10 http://www.toplumsalhafiza.com/Y334_100_ladin-bir-musulman-11-eylul-u-gercekestirmez.html

11 İbrahim Karagül, "Sorun Amerika'nın İslam'la Savaşımı", Afganistan Taliban ve Ladin, s. 145, İstanbul, Birey Yayıncılık, 200

12 Şule Şahin, 11 Eylül 2001 Sonrasında ABD'nin Ortadoğu Politikası, 41-42, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara-2006

13 Bu eylemde ABD'nin en önemli iki güvenlik kuruluşu olan Merkezi Haber Alma Örgütü (CIA) ile Federal Soruşturma Bü-

na atılmamalı. Çünkü yönetimin terörle savaşta yeni stratejisini meşrulaştırmak için büyük bir gerekçeye ihtiyacı vardı” dediği, Rus karşı casusluk servisi subaylarından Vladimir Bulatov’un da “İkiz kulelerin çökmesine yardım edildi” şeklinde konuştuğu kaydediliyor.¹⁴

İtalya eski Cumhurbaşkanı Cossiga, 11 Eylül’de düzenlenen saldırıların CIA ve Mossad tarafından gerçekleştirildiğini ve bunun bütün küresel istihbarat örgütleri tarafından bilindiğini ileri sürmüştür.¹⁵

Pakistanlı general **Hamid Gül**, United Press International’a verdiği bir röportajda 11 Eylül saldırılarının ABD Hava Kuvvetleri’nde İsrail’le işbirliği halinde olan hain unsurlar tarafından yapıldığını iddia etti. UPI Editörü De Borchgrave’nin “**Kara 11 Eylül’ü kim yaptı?**” sorusuna Hamid Gül şöyle cevap verdi:

“MOSSAD ve işbirlikçileri yaptı. ABD 11 tane istihbarat servisine yılda 40 milyar dolar harcıyor. Bu, 10 yılda 400 milyar dolar eder. Buna rağmen Bush yönetimi bu saldırının sürpriz olduğunu söyleyebiliyor. Buna inanmıyorum. Dünya Ticaret Merkezi’nin ikinci kulesinin vurulmasından sonraki 10 dakika içinde CNN, Usame Bin Laden’in saldırıyı yaptığını açıkladı. Ama bu, gerçek suçluların hedef şaşırtma amacıyla bilinçli olarak verdiği bir bilgiydi. Bu bilgi, anında önyargı oluşturdu ve kamuoyu düşüncesini bir transa (kapılıp gitme hali) soktu. Öyle ki, istihbarat elemanları bile artık kendi başlarına düşünemediler.

MOSSAD ve Amerikalı ortakları açık suçlulardır. Bu suçtan kim fayda görüyor? İkiz kulelere yapılan saldırı sabah saat 08:45’te başlıyor, dört uçak belirlenmiş hava rotalarından sapıyor ve hiçbir hava trafik kontrolörü alarm vermiyor. Ve saat 10:00’a kadar hiçbir Hava Kuvvetleri jeti kimildatılmıyor.

Bu, aynı zamanda küçük çaplı bir Hava Kuvvetleri ihmaline de işaret ediyor. Belki de, Pentagon’a karşı olmuştur öyle bir şey. Radarlar kilitlenmiş, transponderler durmuş. Hiç IFF-Dost musun, düşman mısın- sorgulaması-uyarısı yapılmamış. Pakistan’da, eğer IFF’e cevap verilmezse, başka hiçbir sorgulama yapılmadan anında jetler havalandırılır ve o uçak düşürülür. Bu, çok açık bir şekilde içerden yapılmış bir iş. Bush korktu ve hemen bir nükleer korunma

mahzenine götürüldü. Adam, açık bir şekilde nükleer bir ortamın oluşmasından korkuyordu. Bu, kim olabilirdi? Bu da, Kennedy suikastından sonraya bulutlara karışan Warren raporu gibi, soruşturmalar sırasında buhar olup uçacak mı? ¹⁶

SDE Asya Pasifik Masası uzmanı **Khalilullah Rasuli** de şu açıklamalarda bulunuyor: “ Olayı havacılık yönetmeliklerine göre ele aldığımızda, uçakların her birinin çarpmayı hedeflediklere yerlere yakınlaşmadan önce avcı jetler tarafından engellenmesi gerekmektedir. Tek bir avcı jetin bile seferber edilmemiş olması, yalnızca rutin hava savunma prosedürlerinin sistematik olarak ülke çapında durdurulmuş olmasıyla açıklanabilir. Federal Havacılık İdaresi (FAA) yönetmelikleri, herhangi bir uçağın gitmesi gereken güzergâhından sapması ve Hava Trafik Kontrolü (ATC) komutlarına ya da kendisiyle kurulmaya çalışılan iletişim çabalarına cevap vermemesi durumunda, otomatik olarak acil durum çağırısı yapılacağını belirtir. Bunun nedeni, hiçbir art niyetten şüphelenilmese bile, bu uçağın diğer uçaklar için tehlike oluşturmalarıdır. Eğer Hava Trafik Kontrolü acil bir durumun varlığından şüphe duyarsa, bu tüm birimlerce ortak olarak ele alınır. Aslında ABD ilk uçaktan sonra bu diğer saldırıları önleyebilecek iken olanlara seyirci kalmakla birlikte, bir de kendine düşman belirleyip kendini haklı konuma getirmek istemiş bunun içinde müttefikler bulmuştur.”¹⁷

FBI ve CIA’nin zanlı olarak ilan ettiği terör listesindeki isimlerin çoğunun saldırılarla ilgisi olmadığının ortaya çıkması dikkati çeken bir başka husustur. İlk olarak isimleri açıklanan Adnan Buhari’nin FBI adına çalışan biri olduğu, kardeşi Emir Abbas Buhari’nin ise 2000 yılında bir uçak kazasında öldüğü ortaya çıkmıştır. MSNBC kanalı, isimlerini açıkladığı Birleşik Arap Emirlikleri uyruklu iki zanlının bombalama olayı ile hiçbir bağlantılarının olmadığını, aksine ağır şeker hastası olduklarını ve Florida’da tedavi gördüklerini belirtmiştir. MSNBC kanalı yine Mu’taz el-Helave adında bir Müslüman din adamının adının da FBI tarafından yanlışlıkla şüpheli teröristler arasında alındığını açıklamıştır. Şüphelilerden Abdülaziz el Ömer’in Riyad’ta olduğu anlaşılırken diğer şüpheli Sait Hüseyin Gramallah el-Gamdi de, Tunus’ta olduğunu ispatlamıştır.

Havayolu şirketleri normal şartlarda yolcu isim listesinin bir suretini saklamaktadır. D. North adlı gazeteci, yapmış olduğu araştırmada FBI tarafından isimleri açıklanıp resmi yayınla-

rosu (FBI) büyük bir yara almış adeta ABD’nin bu konudaki gücünün kağıttan kaplan olduğunu ortaya koymuştur. Buna rağmen bu örgütlerden hiç kimsenin görevden alınmaması veya istifa etmemesi manidardır ve düşündürücüdür.

14 12.10.2007 / Erdal Şafak / Sabah Gazetesi

15 Yeni Şafak, 19.12.2007

16 16 Ekim 2001 tarihli Yeni Şafak gazetesinden alınmıştır.

17 Khalilullah Rasuli, 1991 Yılından Günümüze Kadar Afganistan Ve Türkiye ilişkileri, Sh:65-66

nan zanlıların kaçırdıkları uçakların listelerini incelediğinde listelerde Arap isimli şahıs olmadığını ve uçaklardaki yolcu sayıları ile hükümetin belirttiği yolcu sayılarının da birbirini tutmadığını tespit etmiştir.¹⁸

Sonuçta kanaatimize göre komplo teorisi olarak adlandırılan bu görüş sahiplerinin iddiaları gerçeğe daha yakındır. Olayın üzerinden 10 yıl geçmesine rağmen hâlâ olayın üzerindeki sis perdesi kalkmamıştır.

Bir de 11 Eylül'ün ezilen halklar açısından nasıl görüldüğünü aksettirmek için, 11 Eylül'ün yıldönümünde Şili'de, yani ABD'nin hemen yanı başında, hem de doğrudan ABD yüzünden benzer acılar yaşamış olan bir ülke insanının şu sözlerini nakledelim: **"Hala gözlerime inanamasam da, geçen haftalarda ekranlarda gördüğüm, ellerinde oğullarının, babalarının, karılarının fotoğraflarıyla New York sokaklarında dolaşıp, en ufak bir bilgi kırıntısı için rastladıkları yetkililere dilenen yüzlerce insandı. Bütün ABD, kayıp olmanın, kaybedilmiş olan o sevgili erkekler ve kadınlar hakkında bilinen hiçbir şey olmamasının, onlar için cenaze töreni bile düzenlenmemesinin ne demek olduğuna yakından bakmak zorunda kaldı."** Tıpkı Körfez Savaşı'nda ABD'nin Irak'ı ve orada yaşayan masum insanları değil de, sadece Saddam'ı vurduğunu düşünen ve seven bir çok Batılı seyirci gibi, bir çok Filistinli ve Ortadoğulu seyirci de, çöken kulelerin altında masum insanların değil, nihayetinde Amerika denilen o fütursuz devin kibrinin kaldığını düşünmüş ve sevinmiştir.¹⁹

11 EYLÜL OLAYLARININ SONUÇLARI

Amerika Birleşik Devletleri'ni hedef alan ve 11 Eylül 2001 tarihinde düzenlenen eylemler, hem hazırlanış ve gerçekleştiriliş biçimleri hem de ABD'nin, ulusal ve uluslararası düzlemde yaşadığı psikolojik çöküntü açısından eşine rastlanmayan sonuçlar doğurmuştur.

Başkan Bush'un **"Bu olay İslamcı teröristler ve El Kaide tarafından, Usame Bin Laden tarafından yapılmıştır ve yeni bir uygarlıklar çatışması, yeni bir Haçlı seferi başlamıştır"** açıklamaları, "CIA'nın nasıl haberi olmamıştı? Laden ve ekibi bütün istihbarat birimlerini nasıl atlatabilmişti? Uçaklardaki kara kutular neden yok? Pentagonu saldırılar savunma

sistemini nasıl aştı? Neden uçaklar kulelere çarpıp çarpmaz infilak etti? Neden uçaklar kulelere çarpınca binalarda birbiri ardında gerçekleşen patlamalar oldu?" soruları, 2764 kişiden ve onların yakınlarından oluşan 11 Eylül kurbanları ile "Havaalanında bulunan, içinde Arapça yazılar, hatıra defteri ve uçak kaçırma krokilerinin olduğu bir çanta" görüntüleri arasında yeni tehdit, **"Radikal İslam"** olarak tüm dünya kamuoyuna ilan edilmiştir.

11 Eylül ile dış politikasında önemli bir araç elde eden ABD Orta Asya, Kafkasya, Ortadoğu coğrafyasında daha aktif ve aracısız hareket etme fırsatını ele geçirmiştir. Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle yok olan komünizm tehdidi yerine radikal İslam'ı koyan ABD, Büyük Ortadoğu olarak adlandırdığı çoğunluğunu Müslümanların oluşturduğu coğrafyayı da terörün ana kaynağı olarak dünyanın dikkatine sunmaya başlamıştır. Hem İslam coğrafyası hem İslam dini hedef alınarak sürdürülen işgaller, "Medeniyetler savaşı, İslam'ın Batı'yla çatıştığı bir savaş" gibi değerlendirmelere yol açarken eski CIA Başkanlarından James Woolsey The Guardian'da 8 Nisan 2003 tarihinde ele aldığı yazısında gelişmeleri **"İslam'a karşı yapılan Dördüncü Dünya Savaşı"** olarak nitelendirmiştir.²⁰

Günümüzde ABD'nin uygulamaya koyduğu bir dizi olağan dışı terörle mücadele stratejilerini başlatan 11 Eylül saldırıları, sadece ABD ve El Kaide örgütü ile sınırlı kalmamış, bir anlamda küresel düzeyde birbiri tetikleyen tsunamiler oluşturmıştır. Afganistan işgali ile başlayıp Irak işgali ile devam eden süreç, terörle mücadele dışındaki alanları da etkileyen bir duruma girmiştir.²¹

Irak'taki savaşa bağlı olarak gerçekleşen 103 bin sivilin ölümüne Afganistan'daki 50 bin civarındaki sivilin ölümü de eklendiğinde ki bunlar resmi rakamlardır. Gayri resmi rakamlar bunun kat kat üstündedir- 11 Eylül saldırılarından sonra ABD öncülüğünde başlatılan operasyonlar 150 binden fazla sivilin hayatına mal olmuştur. Yaralanan ve yaralandıktan sonra hayatını kaybeden sivillerle ilgili olarak ise sağlıklı bir veri bulunmamaktadır. Ancak bu sayının da yüz binlerle ifade edilmesi yanlış bir tahmin olmayacaktır. Öte yandan bu ölümler sonucunda yıkılan aileler, yetim kalan çocuklar, evsiz-yurtsuz kalan şahıslar da göz önüne alındığında yaşanan maddi

18 11 Eylül'ün Gizli Bağlantıları Kayıp Halka, Derleyen: Halil Dalmaz, Kim Yayınları, Ankara 2002, s. 26 – 30.

19 Şükrü Argın, "Dünyanın İnsansızlaşması ve Terör", Sahibini Arayan Barış, Derleyen: Masis Kürkçügil, Everest Yayınları, İstanbul, 2002, s.152.

20 Aynur Selamoğlu, ABD'nin Büyük Ortadoğu Politikası Ve Küresel Yansımaları, sh:89

21 ABD'nin 11 Eylül Sonrası Dönemdeki Terörle Mücadele Sürecinin Bush & Obama Dönemleri Açısından Analizi ,s.2, Ocak,2010,Utsam

ve manevi zararların sayılarla ifade edilemeyeceği çok açıktır.

11 Eylül olaylarının sonuçlarını maddeleştirerek verecek olursak:

1) Balkanlarda işlevselleştirme süreciyle, alan dışına çıkma ve doğruya doğru genişleme süreci başlatılan NATO'nun sınırları 11 Eylül sonrasında Afganistan'a, Irak'a ve Orta Asya içlerine kadar uzanmıştır. 28-29 Haziran 2004 tarihleri arasında İstanbul'da yapılan NATO zirvesi bu bağlamda yeni bir dönüm noktasını oluşturmuştur. ABD bu zirveyle Avrasya hedeflerine sınırlı olsa da ulaşmıştır. ABD'nin dünya kamuoyuna sunduğu tehdit bağlamında, "uluslararası terörle mücadele" maddesi oy birliğiyle kabul edilmiştir. Bu madde ile ABD'nin terörü önlemek gerekçesiyle yapacağı müdahalelere meşruluk kazandırılmıştır

2) Enerji hatlarının kontrolü güçlendirilmiştir. ABD, doğu batı arasında uzanan enerji koridorunu, Balkanlardan başlayarak Orta Doğu, Kafkasya üzerinden Orta Asya'ya kadar üsler ve NATO ile denetim altına almıştır. Ortadoğu'nun merkezinde yer alan Irak'a yerleşen ABD, Çin, Hindistan, İran ve Rusya'nın ortasında yer alan Afganistan'a konuşlanmıştır. Özbekistan, Türkmenistan ve Tacikistan'la da komşu olan Afganistan ile Orta Asya petrollerini hem Uzak Doğu'ya hem de batıya taşıma imkânına kavuşmuştur.

ABD üsleri 11 Eylül saldırılarının ardından hızla artmıştır. 11 Eylül'le aradığı gerekçeyi bulan ABD, öncelikle Afganistan'a yaklaşık 18 bin askerle konuşlanmıştır. Bu ülkedeki saldırılara destek verme gerekçesiyle Tacikistan, Pakistan, Kazakistan'a, Kırgızistan ve Özbekistan'a (Renkli devrim sonrasında çıkarılmıştır) üsler kurarak Rusya, İran ve Çin'in ortasına yerleşmiştir.

3) ABD 11 Eylül sonrasında küresel egemenliğini sürekli kılma stratejisi çerçevesinde Karadeniz'de de etkin olmaya başlamıştır. Afganistan'a yapılan operasyon sonrasında Kafkasya ve Orta Asya'ya yerleşen ABD Karadeniz'e kıyısı olan Gürcistan ve Ukrayna'da renkli devrimleri desteklemiş ve bu ülkelerde Batı yanlısı rejimler iş başına gelmiştir. 1 Ocak 2007'den itibaren AB üyesi olan Bulgaristan ve Romanya'ya üsleri yerleşmiştir.

4) 11 Eylül sonrasında Müslüman nüfus ve bu nüfusun yoğunlukta bulunduğu coğraf-

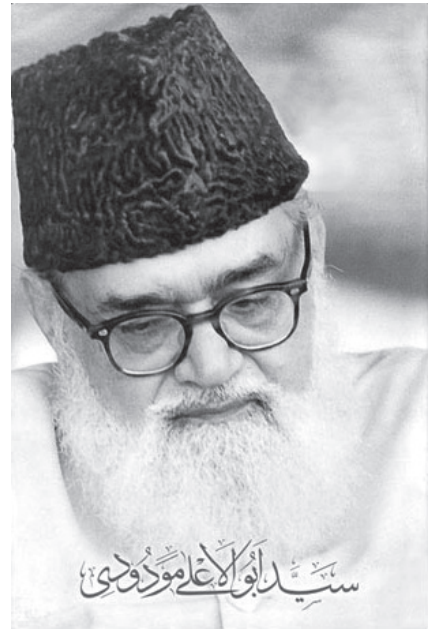

yada, dış politika stratejisinin ana eksenini oluşturmuştur. "Radikal İslam" söylemiyle yeni bir tehdide karşı birleşme, ılımlı İslam söylemleri eşliğinde gündeme getirdiği BOP/GOKAP gibi projelerle de hem bölgeye müdahalesini meşrulaştırma hem de BOP coğrafyasının çoğunluğunu oluşturan Müslüman halkı uyutma yönünde strateji izlemiştir.²²

SON SÖZ: İşin nihâyetinde 11 Eylül olaylarının üzerinden 10 yıl geçti. Hâlâ bir muammâ söz konusu. 11 Eylül 2001 tarihinde ABD'de Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagon'a yapılan saldırılar, İslam dinini uluslararası politikada tartışılır hale getirdi. Saldırıları ABD'de yapılmış olsa da tartışılan yer Orta Doğu oldu. Söz konusu saldırılarla birlikte uluslararası ilişkiler literatürüne "Fundamentalizm", "Dini Terörizm", "Dini Aşırılık", "Siyasal İslam", "ılımlı İslam", "Evanjelizm", "Hristiyan Siyonistler" ve "Dinci Örgütler" gibi yeni kavramlar girdi. Bu kavramları nasıl anlamamız gerektiğini ve Türkiye'ye olan etkilerini müstakil başlıklarla ayrı ayrı incelemeye – İnşallah- gayret edeceğiz. Selam ve dua ile...

22 Aynur Selamoğlu, ABD'nin Büyük Ortadoğu Politikası Ve Küresel Yansımaları, sh:97-99

Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî-III

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin birinci ve ikinci bölümünde; Seyyid Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî'nin hayatı hakkında bilgi vermiş, genel olarak görüşleri ve eserleri- bilhassa en önemli eseri Tefhimu'l-Kur'an- hakkında bilgi vermiştik. Bu son bölümde de Seyyid Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî'ye ülkemizde ve İslam aleminde yapılan eleştiriler ve karalamalar üzerinde duracağız. Gücümüz yettiğince kendi eserlerinden veya onun müdafaasını yapan yazarlardan alıntılar yaparak yanlış anlaşılan veya aksettirilen görüşlerinin tahlilini yapmaya gayret sarf edeceğiz. Tevfik Allah(cc)'tandır.

Ebu'l-A'lâ Mevdûdî 20. yüzyılın başlarında İslâm dünyasında meydana gelen siyâsî-dînî otorite boşluğunun telafisi gayesiyle plânlanan değişik dinî-siyâsî teşkilatların en önemlilerinden Cemâat-i İslâmî'nin kurucusudur. Daha ziyade 'ihyâc' bir mahiyet arz eden teşkilatın asıl ilgi alanını, siyâsî, içtimâî ve ilmî ihtiyâcılık şeklinde tanımlamak mümkündür. Güçlü bir teşkilatçı kişiliğe sahip olan Mevdûdî ihtiyâcî yönünü sadece kendi ülkesinde değil, dünya Müslümanlarını tanımak gayesiyle çıktığı Ortadoğu ve Afrika'yı da içine alan pek çok seyahatinde de ortaya koymuştur.

Mevdûdî'nin Hint alt kıtasındaki faaliyetlerinin temel vasfını bir '**İslâm siyâsî ihyâ hareketi**' şeklinde tanımlamak mümkündür.¹ Cemâat-i İslâmî'nin hedefleri arasında yer alan, İslâmî düşüncenin yeniden şekillendirilmesi, fert, toplum ve idarî teşkilatların islâmî yoluyla ilâhî nizâmın tesisi gibi esaslar Mevdûdî'nin yenilikçi yönünün

açık göstergeleridir. Öte yandan Mevdûdî'nin faaliyetinin siyâsî yönünü Cemâat-i İslâmî'nin aynı zamanda siyâsî bir parti oluşu, ihtiyâcîlığını geleneksel anlayışı savunan Ehl-i hadîs ile mücadeleleri, ılımlı ihtiyâcîlık vasfını İslâm için son derece tehlikeli gördüğü Münkirîn-i hadîs (Ehl-i Kur'an) ve Kâdiyânîlik yanlıları ile girdiği tartışmalar açıkça ortaya koyar.²

Mevdûdî yukarıda özet halinde verdiğimiz düşünce sahipleriyle ilgili eserler kaleme almıştır. Mevdûdî'nin eserlerinin tesiri, ülkesiyle sınırlı kalmayıp otuzu aşkın dile çevrilmiş, şahsî ilişkileri ve ziyaretleriyle hemen hemen dünyanın birçok yerindeki Müslüman aydınlar ve siyasilere tesir etmiştir. Bunun nedeni ise, onun toplumsal değişim projesi, düşünce yelpazesinin genişliği ve görüşlerini canlı bir sosyopolitik ve eğitici harekete dönüştürmesidir.

Mevdûdî gerek sağlığında gerekse vefâtından sonra birtakım eleştirilere maruz kalmıştır. Mevdûdî'yi tenkit için birçok dergilerde makaleler çıkmış ve çok sayıda kitap yazılmıştır. Kendisi sağlığında, bu eleştirilerden önemli gördüklerini, dergisi Tercümânu'l- Kur'ân'da cevaplamıştır. Mevdûdî'yi eserlerinden ve düşüncelerinden dolayı takdîr edenlerin sayısı ise daha çoktur. Hem ülkesindeki hem de Mustafa Sıbâî, Seyyid Kutub, Süleyman en-Nedvî, Yusuf El Kardavî gibi dünyanın değişik bölgelerindeki dava adamları ve Müslüman âlimler, Mevdûdî'den övgüyle bahsetmişlerdir.

Mevdudi, Hint alt kıtasında özellikle Cemâat-i Teblîğ, Birelvîler ve Ehl-i hadîs ekolü mensupları tarafından hadis, sünnet, sahabenin adaleti, peygamberlik, peygamberlerin ismeti, Hz. İsmâ'nın durumu, deccâl konusu, Emevîler'in yönetimi, İslâm'ın devlet anlayışı, kadının devlet başkanlığı, ictihad-taklid meselesi, müt'a nikâhı gibi konularda eleştirilmiştir. Zannımızca bu eleştirilerin çoğu; Mevdudi gibi zeki ve kendine has bir sistem ve üslupla pek çok âlimin üzerinde durmakta zorlandığı konuları açık yüreklilikle dile getirmiş bir şahsiyeti tam anlamıyla anlayamamalarından dolayıdır. Nitekim bizzat Mevdudi bu durumu şöyle ifade ediyor: **"Ne zaman gerçek İslam'ı anlatsam, benim fikirlerimi beğenenler genelde komünistler veya eski komünist Müslümanlar oluyor. Fikirlerimi kabul etmeyenler ise medresede veya camide her saat ibadet edip ilahi söyleyenlerden çıkıyor."**³ Yine şu hayıflanması da manidardır: **"Nice suçlamalarına cevap vererek bütün dayanaklarını yıktığım, haksız hücumlarını ispat ettiğim insanların aynı suçlamaları sanki hiç cevap verilmemiş gibi tekrarladıklarını pek çok kere ve defalarca tecrübe ettim."**⁴

Mevdudi'nin bu hayıflanmaları maalesef Türkiye bağlamında da gerçekleşmiştir. Kendileri de zalim sistemin gadrine uğramış olan **Necip Fazıl Kısakürek, Ahmed Davutoğlu ve Mehmet Şevket Eyyi** gibi yazarlar, kulaktan duyma bilgilerle Mevdûdî'yi geleneğe düşman, mezhepsiz, hadisi reddeden olarak lanse etmişlerdir. Mevdudi hakkında bakınız **Necip Fazıl Kısakürek**, neler demiş: "Merdudi ismini taktığımız Mevdudi, İslamda İhya Hareketleri isimli eseriyle İslam'da imha hareketinin temsilcilerinden biri... Çağdaşım... İş gücü, Sünnet Ehli büyüklerine çatmak... Gördüğün sert tepki üzerine eserinin ikinci baskısında birtakım yumuşama alametleri göstermeye çalıştıysa da, çürük madeni hep aynı... Gerisi cila... Cemalettin ve Abduh'a hayran... İbn-i Teymiyye'ye ise kara sevdalı... «Sana nasıl geliyorsa öyledir!» hesabı, her zaman ve her türlü içtihadı yer verme, ve ortalığı kargaşalığa verdiklerini iddia ettiği Sünnet Ehli alimlerini kötüleme..."⁵ N.F. Kısakürek'in bu cümlelerinden sonra bazı muhafazakâr çevrelerce Mevdudi, reddolunmuş anlamında Merdudi diye anılmaya başlanmıştır.

3 <http://www.dogudan.org/Default.aspx?Ctrl=Text&IDArticle=100>

4 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri-1, Sh:161, Risale Yayınları, İst-1999

5 Necip Fazıl Kısakürek, Doğru Yolun Sapık Kolları, Büyük Doğu Yayınları, 4. Basım, Mart 1990, s.153.

Türkiye Gazetesi grubunun öncüleri daha da ileri gitmiş, hayatını kâfirlerle ve emperyalistlerle mücadeleye adanmış Mevdûdî hakkında 'Faideli Bilgiler' adlı bir kitapta: "Hindistan'daki dine reformculardan, İngiliz casusu Ebülula el Mevdudi İskoç masonu idi."⁶ diyebilme cüretinde bulunabilmişlerdir.

Mevdudi'ye yapılan bu seviyesiz ve delile dayanmayan ithamlar maalesef değişik kitaplar ve internet yoluyla yayılmıştır. Biz Mevdudi günahsızdır, masumdur demiyoruz. Muhakkak ki her insan gibi Mevdudi'nin de hataları vardır ve olacaktır da. Ancak hayatını İslam'a adanmış, **"İslam'ın sistematik bir siyasi yorumunu ve görüşünü hayata geçirmek için bir toplumsal hareket planı oluşturan ilk Müslüman düşünürlerden birisi"**⁷ hakkında insafli olmak gerekiyor. Mevdudi bütün ömrünü gecesiyle gündüzüyle İslam'a adamıştır. Bakın hastalığının en çok şiddetlendiği günlerden birinde şöyle diyor çocuklarına Mevdudi: "Kendime çok zulmetmişim. Şu kemiklerime hiç acımadım. Gözlerimi hakları olan uykudan mahrum ettim. Onlar uyumak istiyordu ben yazmak istiyordum. Toplumsal sorunlar ve sorumluluklar bütün günümü alıyordu. Gecelerden başka yazacak zamanım yoktu. Nice geceler yatırsı namazından sonra yazmaya başladım da zamanı ancak sabah ezanı okununca fark ederdim. Ama böyle yapmasaydım Tefhimu'l Kur'an'ı tamamlayamazdım. İşte şimdi bu gözler benden intikam almaya başladılar. Uyumak ve dinlenmek istiyorum ama göz kapaklarım kapanmıyor. Onları uyanık sabahlamaya alıstırdım. Uyumayı unutturdum. Bir an olsun uyuyabilmek için zihnimden düşünmeyi bırakmasını ve dinlenmesini istiyorum. Ama o da araştırmaya ve düşünmeye öyle alıştı ki durmak dinlenmek nedir bilmiyor. Kemiklerim de benden intikam alıyor. Eskiden dinlenmeleri için onlara hiç fırsat vermedim. Şimdi de onlar biraz olsun dinlenebilmem için bana müsaade etmiyorlar."⁸

Bizce üzücü olan husus bazı kesimlerin Mevdudi'yi son derece haksız ve insaf sınırlarını iyice aşan eleştirilere maruz bırakmalarıdır. Bu tenkitlerin çoğu asılsız iddialara veya ifadelere, zorlayan çarpık yorumlara dayanmaktadır. Biz bu yazımızda ona yöneltilen haksız eleştirilerden önemli gördüğümüz bazılarına cevap vermeye çalışacağız. Bunun sebebi o büyük âlim ve müfessirin, aklanmaya olan ihtiyacı değil sadece bu

6 Ahmet Cevdet Paşa, Faideli Bilgiler s.303, Hakikat Yayınları.

7 S. Rıza Nasr, Mevdudi ve İslami İhyanın Teşekkülü, Sh:9, Yöneliş Yayınları, İstanbul, 2000

8 Hamira Mevdudi, Babam Mevdudi, Çeviri: Hülya Afa-can, Mana Yayınları, 2011, 185 sayfa.

eleştirilerin ne derece yersiz ve haksız olduğunu ortaya koyma gayemizdir. Bir diğer gayemiz de yetişen nesil ile Mevdudi arasındaki bu eleştiri duvarlarını kaldırarak İslam'ı bir bütün olarak anlamaya çalışan insanlarımızın onunla doğrudan muhatap olmalarını sağlamaktır. Çünkü bu haksız ve insafsız eleştiriler özellikle bazı gençlerimizin Mevdudi'den uzak durmalarına yol açmakta dolayısıyla oldukça önemli bir ilim ve fikir mirası bırakmış o değerli insandan yararlanamamaktadırlar.

Türkiye'de ümmet bilincinden yoksun ve birtakım taassuplar içinde olan bazı kişiler insanları Mevdudi ve Seyyid Kutub gibi yüce şahsiyetlerden soğutmak amacıyla çeşitli iddialar ortaya atmaktadır. Bu gibilerin bütün işleri insanları, sade ve temiz kaynaklardan uzak tutabilmek için o kaynakların zehirli olduğu söylentileri yaymaktır. Kendileri alternatif kaynaklar ortaya koymazlar. İnsanların o kaynaklara olan ihtiyaçlarını gidermek amacıyla da Yüce Allah'ın: **"Ne semirtir, ne de açlığı giderir"** (Gaşiye, 88/7) dediği türden, insanlara bir şey vermeyen ya da asıl kendisi zehirli olan birtakım ürünler sunarlar. Zehirli olduğunu ileri sürdükleri kaynaklar hakkında ise hiçbir test yapma, onu tanıma, gerçekten zehirli mi yoksa besleyici mi olduğunu araştırma ihtiyacı bile duymazlar. İşte insanlarımızın asıl bu gibiler karşısında duyarlı olmaları, onların o zehirleyici dedikodularına karşı uyanık bulunmaları gerekir.⁹

Biz bu bölümde Mevdudi'ye yapılan ithamları maddeler halinde zikredip, gücümüz yettiğince kendi eserlerinden veya onun müdafaasını yapan yazarlardan alıntılar yaparak yanlış anlaşılabilir veya aksettirilen görüşlerinin tahlilini yapmaya gayret sarf edeceğiz:

1-İNGİLİZ AJANLIĞI VE MASON OLDUĞU İTHAMI:

Mevdûdî hakkında ilk olarak Faideli Bilgiler adlı kitapta: "Hindistan'daki dinde reformcular-

Türkiye'de ümmet bilincinden yoksun ve birtakım taassuplar içinde olan bazı kişiler insanları Mevdudi ve Seyyid Kutub gibi yüce şahsiyetlerden soğutmak amacıyla çeşitli iddialar ortaya atmaktadır. Bu gibilerin bütün işleri insanları, sade ve temiz kaynaklardan uzak tutabilmek için o kaynakların zehirli olduğu söylentileri yaymaktır. Kendileri alternatif kaynaklar ortaya koymazlar. İnsanların o kaynaklara olan ihtiyaçlarını gidermek amacıyla da Yüce Allah'ın: "Ne semirtir, ne de açlığı giderir" (Gaşiye, 88/7) dediği türden, insanlara bir şey vermeyen ya da asıl kendisi zehirli olan birtakım ürünler sunarlar.

dan, İngiliz casusu Ebûlula el Mevdudi İskoç masonu idi."¹⁰ şeklinde çirkin bir ithamda bulunulmuştur.

Allah(cc)'dan hiç korkmadan ve hiçbir delile dayanmadan Mevdûdî hakkında İngiliz casusu ve mason diyen Türkiye Gazetesi grubunun öncüleri -ki liderleri Müteveffa Hüseyin Hilmi Işıktır¹¹- kendi kanaatlerini Merhum Ahmed Cevdet Paşa'ya söylettirmişlerdir. Şöyle ki; İsterseniz ilk önce, nakil yaptığımız bu Faideli Bilgiler kitabını tanıyalım. Bu kitabı 1825'te doğmuş, 70 sene yaşamış ve 1895'te yani Mevdûdî merhum'un doğumundan 8 yıl önce vefat etmiş olan Ahmet Cevdet Paşa yazmıştır. 12 ciltlik Osmanlı Tarihini kendi adıyla "Tarihi Cevdet Paşa"yı yazmıştır. Bu faideli bilgiler ise O'nun

yazmış olduğu 19 sayfalık bir risaledir. Bunların dışında Kısası Enbiyayı ve Mecelle'yi yazmıştır. Fakat gel gör ki basımını Hakikat Yayınevi yapınca bir de işin içine İhlas (!) girince 19 sayfalık risale 448 sayfalık bir kitap oluvermiştir. Acaba Ahmed Cevdet Paşa bir keramet gösterip kendisinden 8 yıl sonra doğacak bir mezhepsiz, sapık ve (bazılarına göre) kafir(!) Mevdûdî'yi deşifre

10 Faideli bilgiler kitabının önsözünde :“Din cahillerinin ve mezhepsizlerin hükümete karşı kışkırtıcı, kardeşi, kardeşe düşman yapıcı, bölücü yazılarını tasvip etmiyoruz. Peygamberimiz (Din, kılıçların gölgeleri altındadır) buyurarak, Müslümanların hükümet ve kânun himayesinde rahat yaşayabileceklerini bildirdi. Hükümet kuvvetli oldukça, rahat, huzur artar. Avrupa, Amerika gibi kâfir memleketlerde rahat yaşayan, dinî vazifelerini serbestçe yapan Müslümanlar da, kendilerine hürriyet veren hükümete, kânunlara karşı gelmemeli, fitneye, anarşiye âlet olmamalıdır. Ehlişünnet âlimleri, böyle olmamızı emretmektedirler.” diyen Türkiye Gazetesi grubunun öncüleri ile Kadiyaniler arasındaki görüş birlikteliği ne kadar manidardır.

11 Kendi neşrettikleri bir kitapta Hüseyin Hilmi Işık hakkında şu bilgiler mevcut: Hüseyin Hilmi Işık, 1947'de Bursa Askerî Lisesi'nde kimyâ muallimi, sonra öğretim müdürü oldu. Kuleli ve Erzincan askerî liselerinde uzun seneler kimyâ okutarak yüzlerce subaya hocalık yaptı. 1960'da emekli oldu. Dinimizin öngördüğü derecede cesûr idi. Kitaplarında doğruyu yazmaktan kaçınmaz, "Korkulacak yalnız Allahü teâlâdır" der, ama fitne çıkmamasına da çok dikkat ederdi. Devletin kanunlarına uymada çok titiz davranırdı. Müslüman dine uyar, günah işlemez; kanunlara uyar, suç işlemez derdi. Sık sık "Vatan sevgisi imandandır" hadis-i şerifini okurdu. Hüseyin Hilmi Işık, 26 Ekim 2001'de vefât etti. (İstanbul Evliyalari, Cild.1)

mi etti? Hatta o mason olmasa da mânâ aleminde İskoç masonu olduğunu mu söyledi? Her ne kadar kendisi hep Pakistan'da yaşamış olsa da, mânâ ve Işıklar aleminde Hindistan'da mı yaşıyor ve orada İngilizlere hizmet ediyordu?¹²

Yakın zamanda da bu itham Fikret Başkaya isimli bir yazar tarafından tekrar gündeme getirildi. "Yeni Paradigmayı Oluşturmak" adlı eserinin 272.sayfasında yazar şu iddiada bulunuyor: "Ve politik İslam, İngiliz kolonyalizminin hizmetindeki oryantalistler tarafından Hindistan için ve Hindistan'da peydahlanmış, Güney Hindistanlı bir Müslüman Şeyhi olan El-Mewdudi tarafından da piyasaya sürülmüştü. Şeyh Ebu El- Ala El-Mewdudi, 1941 yılında Cemaat-i İslami adında bir siyasi parti kurdu ve Hindistan parçalanıp, Hindistan ve Pakistan olarak ikiye bölününce, amaç hâsıl olununca da [1947] Pakistan'a yerleşti. El-Mewdudi Türkiye'deki politik İslamcılarının başlıca fikir babalarından biridir. Diğerleri de İhvan-ı Müslimin'in [Müslüman Kardeşler] örgütünün teorisini, Mısırlı Seyyid Kutub'dur. Oryantalistler tarafından peydahlanıp, El-Mewdudi tarafından politik bir söyleme dönüştürülen söz konusu İslami öğretisi; inançlı Müslümanlar ancak bir İslam devletinde yaşayabilir. Başka bir deyişle; Müslüman'ların, dinin devletten ayrı olduğu bir rejimde yaşaması mümkün değildir..."¹³

Fikret Başkaya'nın **"Ve politik İslam, İngiliz kolonyalizminin hizmetindeki oryantalistler tarafından Hindistan için ve Hindistan'da peydahlanmış, Güney Hindistanlı bir Müslüman Şeyhi olan El-Mewdudi tarafından da piyasaya sürülmüştü."** şeklindeki ithamı ise çok gülünçtür. İslamı bilmediği, Mevdûdî'yi ise hiç tanımadığı belli olan Fikret Başkaya bu konuda biraz okumalar yapsaydı bu ithamının çok gülünç olduğunu görürdü.

Mevdudi, kalemi ve sözüyle hep Müslümanların batı tahakkümünden kurtuluşu için çırpınmıştır. 15 yaşında kaleme aldığı "İslam'da Savaş Hukuku" adlı eseri Hint alt kıtasında büyük yankı uyandırmıştır. Mevdudi, 19 ve 20. yüzyılda sömürgecilik, batı, emperyalizm, sosyalizm ve kapitalizm karşısında yenik düşen ümmete İslam'ın

nasıl çağlar üstü bir nizam olduğunu çarpıcı bir şekilde göstermiştir. Bakınız Mevdudi'nin Batı medeniyeti ve kültürü hakkındaki görüşleri: "İslam'ın bir doktrin olarak bünyesine hâkim olan ruh, her şeyden evvel Kadiri Mutlak'ın hükümlerliği, ahirete iman ve insanın kul olduğuna ve sorumlu bulunduğuna itikattır. Buna mukabil, dinsiz batı medeniyetinin köküne hâkim olan ruh ise, insan hükümlerliği, başıboş hürriyet ve sorumsuzluktur."¹⁴ "1932'de Haydarabad'da Tercüman-ul Kur'an'ı yayınlamaya başladığımda, kafamdaki plan ilk önce Müslüman aydınları yakalayan Batı kültürü ve fikriyatının zincirini kırmak ve onlara İslam'ın Batı kültürünün sunacağından çok daha üstün bir medeni hayata, hukuka, kültüre, siyasi ve ekonomik sisteme, felsefeye ve eğitim sistemine sahip olduğu fikrini aşılardı. Kültür ve medeniyet konusunda başkalarından ödünç almaları gerektiği nosyonundan kurtulmalarını istiyordum. İslami sistemin dünyadaki herhangi bir sistemden daha üstün olduğuna onları ikna etmek istedim ve ayrıca onları korkutan Batı sisteminin, zayıflıklarını ve kusurlarını bilmelerini arzuladım."¹⁵

Üstad Mevdudi, miladi 1900'lü yıllarda İngiliz sömürgecilerinin; Hindistan yarımadasında, Müslümanları; özelde cihad farzasından, genel olarak ise, dinlerinden uzaklaştırmak gayesiyle ve sömürgeciliğe karşı İslâm adına mücadele etmemeleri için kurdukları Kadıyanilik adlı harekete karşı büyük mücadele vermiştir. Kadıyaniler; Müslümanları İngiliz hükümetine itaat etmeye çağırılmışlardır. Çünkü iddialarına göre, Kur'an'ın metinlerince, işgalci İngiliz idâresi, "Veliyy'ül-Emr"dir. (Ona itaat edilmesi farzdır).¹⁶

Bakınız Üstad Mevdudi, Kadıyanilik hakkında "Kadıyani Mes'ele" adlı kitabında diyor ki: "İşte böylece Kadıyanîler bu dâvalarını, peygamberi, merkezi taraftarları, halifeleri, mukaddesatı, tarihi ve şahsiyetleri olan bir din haline getirmeğe; Kadıyanîlerin taraftarlarının ebedî İslâm kültürünü İslâm kaynaklarını İslâm mukaddesatını teşkil ettiğini belirtmeye, ve onların İslâmın ruhî merkezi olan Mekke ile ilişkilerini kesmeğe başladılar. Hatta bunlar kendi adamlarına «radıyallahu anh», liderlerine «aleyhisselâm», Mirzâ(Kadıyaniliğin kurucusu Gulam ahmet'in lakabı)'nın ailesine «ümm'ül Mü'minîn» gibi lâkablar takıyorlar ve Mirzâ'dan Kütüb-ü Sitte'nin senetleri gibi isnat-

12 Ahmet Cevdet Paşa hiç görmediği Mevdudi'yi yiyip bitiriyor. Ne cahilliği kalmıştı ne de politikacılığı ve ne de işbirlikçiliği. Gerçi Mevdudi, C.Paşanın ölümünden sekiz sene sonra 1903'te doğmuştu ama olsun, çünkü bu hakikattir. Yakkında Herodot'un Milattan önce ta 5. Asırda yazdığı Micheal Jacksona mektublar ve 1790 da ölmüş ünlü İngiliz iktisatçısı Adam Smith'in "Economy Of Çiller"(Çillerin Ekonomisi) adlı kitapları, adı hakikat ama hep hayal ve iftiralara basan yayın evinden çıkacaktır. Sizlere tavsiyem şimdiden siparişinizi vermenizdir, tükenmeden alınız.

13 Fikret Başkaya, Yeni Paradigmayı Oluşturmak, Özgür Üniversite Yayınları, Şubat 2011

14 Mevdudi, İslam'da İhya Hareketleri, Hilal Yayınları, Ankara, 1967, s. 29.

15 Meryem Cemile'nin "Who is Mavdoodi" (Lahore, 1973) adlı eserinden derlenmiştir.

16 El-Mevsuat'ul-Müeyssere, Fi'l-Edyâni ve'l-Mezâhibi ve'l-Ahzabi'l-Muâsıra" Dinler, Mezhepler ve Çağdaş Fırkalar Ansiklopedisi. Dr. Mânî' b. Hammad el-Cühenî; c: 1, s: 419-423.

larla hadîs rivayet ediyorlardı. İşte bu sebeple Hindu liderleri —meselâ vefat eden Hindistan başbakanı Pandit Cevahir Lal-Nihro Kadiyanîlik fikrini benimsiyorlar ve onu bir vatan davasıymış gibi müdafaa ediyorlardı. **Aynı şekilde İngilizler de bu fitneyi destekliyor ve cesaretlendiriyorlardı. Hattâ onun tohumunu diken ve geliştirenler de İngilizlerin ta kendileridir. Çünkü Kadiyanîlik davası Müslümanların safları arasında ayrılık tohumları saçmak ve onların yakalarını dağıtmak vazifesini görüyordu. Vakıa bu dava sömürücü hedeflerini gerçekleştirmek için en güzel bir silâhtı onlar için. Müslümanların, Kadiyanîlerin Müslüman olmadıklarını ve islâm dairesinden çıktıklarını ilân etmelerine rağmen İngilizler bunlara kulak asmayıp Kadiyanîleri Müslümanlardan bir grub olarak kabul etmekte ısrar ettiler. Aslında onlar, bunun ötesinde, bir yandan fikir ve dava yönünden Müslümanları parçalayacak bir fırkayı İslâm ümmeti arasına yerleştirmek; diğer yandan da İngiliz menfaatleri için İngiliz idâresinin kuvvetlenmesini sağlamak kastı ile bu ümmetin varlığını ve bekâsını yok etmek istiyorlardı.** Ve İngiliz sömürüsü Kadiyanîlik meselesini geliştirmeye, fikir ve dehâ yönünden onu beslemeğe devam etti. Öyle ki, siyâsetine karışmak sureti ile her işine burnunu soktu. Nihayet sömürü bu tehlikeli akımın elinden tuttu, onu cesâretlendirdi ve sonunda da şehir idaresinde ve orduda önemli makamları onlara tahsis etti.¹⁷

Mevdudi yukarıdaki ifadelerinden dolayı 1953’ de mahkemeye çıkarılmadan mahkûm edilmiş ve Sıkıyönetim mahkemesi onun idamına karar verdiğinde o şunları söylemiştir: **“Eğer bu, Allah’ın bir iradesiyse büyük bir mutlulukla karşılıyorum. Bu bizim kavuşmayı arzuladığımız şehadettir. Ölüm şu anda benim için yazılmamış ise hiç endişe etmiyorum. Çünkü onların bu gayretleri beni hiç ilgilendirmiyor. Onlar bana en küçük bir zarar dahi veremezler.”**¹⁸

Hükümetin bu zalimce kararı İslâm âleminde büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Bunun üzerine hükümet yetkilileri Mevdudi’nin idamı kararını ağır işlerde çalıştırılmak üzere müebbet hapse çevirmek zorunda kalmışlar ve daha sonra askeri kanunların yürürlükten kalkmasıyla birlikte Mevdudi de serbest bırakılmıştır.

Mevdudi’nin kendisiyle benzer düşünceleri paylaşan âlim ve aydınlarla 1941’de kurdu-

ğu Cemaat-i İslami’nin ilk bildirgeleri şöyledir: “Cemaat-i İslami sadece siyasi, dini ve ıslahi bir cemaat olmayıp, en geniş manasıyla İslam’ın insan hayatı için evrensel dünya görüşüne sahip olduğunu kabul etmekte ve bunu ameli olarak hayatın her safhasında gerçekleştirecektir. Cemaat-i İslami’nin maksadı, ilahi hükümetin ve İslam nizamının kurulmasıdır. İslam nizamının maksadı, ilahi rızayı ve uhrevi saadeti elde etmektir. Bu hedefler doğrultusunda çalışacak cemaat üyelerinin İngiliz hükümeti görevlerinden ayrılmış olmaları gerekir. Cemaat üyeleri, bir dava olduğunda İngiliz mahkemelerine gitmeyecektir. Cemaat üyeleri Müslümanlar arasında ihtilafa yol açacak tartışmalardan uzak duracak, okuma ve bilgilenmeye önem verecek ve hayatını İslami usullere göre tanzim edecektir...”¹⁹

Cemaat üyelerini İngiliz hükümeti ile bağlantılı görevlerinden ayrılmış olmaları ve bir dava olduğunda İngiliz mahkemelerine gitmemeleri konusunda uyarıyan Mevdudi hakkında İngilizlerin adamı, casusu veya mason diyebilmek -hem de hiç delil olmadan- çok büyük bir vebaldir. İşin garibi O’na hiç delil olmadan mason diyenler; seçimlerde masonluğu tescilli olan Süleyman Demirel, Tansu Çiller gibi siyasilere koşulsuz destek olmuşlardır.

Bu konuyla ilgili son olarak şunu söyleyelim: Gilles Kepel²⁰, Khan Kagaya, Oliver Roy, Bernard Lewis²¹, Kenneth Cragg ve J.L.Esposito²² gibi Dünyadaki İslami hareketleri inceleyen batılı ilim adamlarınca ‘Siyasal ve radikal İslamcılığın babası’, ‘batı medeniyetinin düşmanı’ olarak yaftalanan birisi hakkında İngiliz casusu, İskoç masonu demeleri, bu iddiada bulunanların aynı zamanda dünyadan da habersiz bulunduklarını göstermektedir.

2- HARİCİ ZİHNİYETLİ OLDUĞU İTHAMI:

Mevdudi’nin harici olduğu iddiası ilk olarak Pakistan’da Munazir Ahsen Geylani tarafından dillendirilmiştir. Ahsen Geylani ‘Sıdk-ı Cedid’ adlı dergide ‘Nuzad Hariciy’ yani yeni harici başlıklı makalesinde şöyle der: ‘Öyle sanıyorum ki, Mevdudi Hariciye mezhebini yeniden memleketimizde ihya ediyor’²³

19 <http://www.fecr.gen.tr/alimler/mevdudi/mevdudi2.htm>

20 Gilles Kepel, Cihat, Çev.: H. Bayrı, Doğan Kitap, İstanbul-2001

21 Bernard Lewis, İslam’ın Siyasal Dili, Rey Yay., İstanbul, 1992,

22 J.L.Esposito, İslam Tehdidi Efsanesi, Ufuk Kitapları, İstanbul, 2002

23 Sıdkı Cedid ,21 January 1946 <http://cancenk.blogspot.com/2009/01/mevdudi-hakkında.html>

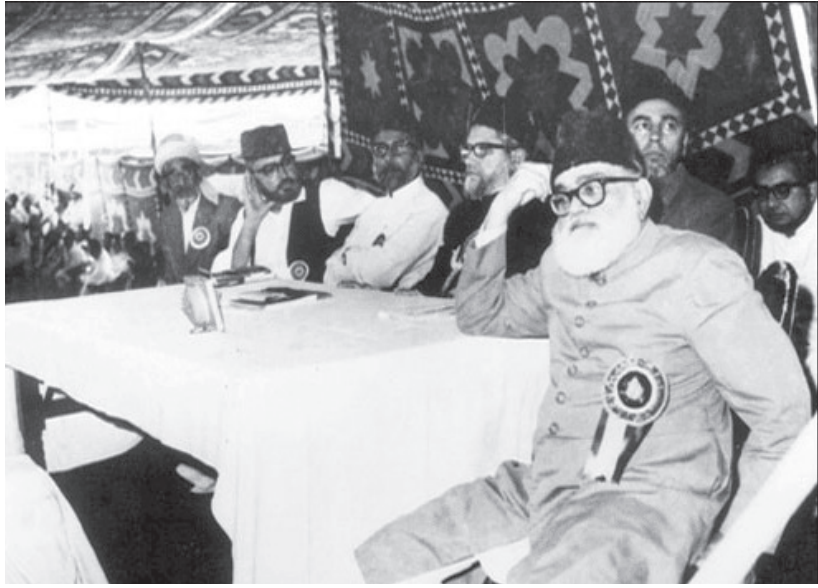
17 Mevdûdi, Kadiyanilik Nedir? , Sh: 57-71, Çev. Ahsen Ba-tur, İhya Yayınları, İst.1975

18 <http://www.kudusyolu.com/index.php?adres=sehid&id=16>

Müteveffa İsmail Çetin de bir makalesinde "Anlaşıyor ki Mevdudi, nübüvvet makamını idraktan aciz bir akılcıdır. Haricilerden ayrılan bir harici... Şimdi 'Kur'an Kih Çar Bünyad İstilahin' yani 'Kur'an'a Göre Dört Terim' risalesini açıyoruz; mukaddimesinde şöyle der: Allah, Rabb, ibadet ve din kelimelerinin manalarını bilmeyen, Kur'an'ın manasını bilemez... Tefsir erbabı bu dört kelimenin manasını bilemediler. Dolayısıyla ümmet, dini meselelerin dörtte üçünü kaybettiler/ ihmal ettiler ve binaenaleyh itikad ve amellerinin bozulduğunu görürsün. (Kur'an Kih Çar Bünyad İstilahin s.10,12)²⁴ demektedir.

Mevdûdî ameller üzerindeki vurguyu artırdığı için kendi döneminde dahi Harici ve Mutezilî olarak itham edilmiştir. Bizim de katıldığımız görüşlerini Mevdudi, hacim itibarıyla en ufak ama etki olarak en büyüğüne sahip eserlerinden olan **'Kur'an'a Göre Dört Terim'**²⁵de özlü bir biçimde zikretmiştir. Mevdudi giriş kısmında şöyle der:

"İlah, Rab, Din ve İbadet; bu dört terim Kur'an terminolojisinde temel bir öneme sahiptir... Kur'an-ı Kerim'in öğretisini anlamak için bu dört terimin sahih ve mükemmel anlamını tam manasıyla kavramak zorunludur. Eğer herhangi bir kimse İlah ve Rab'bin manasının ne olduğunu, İbadet'in ne anlama geldiğini ve Din'in neye isnad edildiğini bilmezse onun için Kur'an'ın tamamı anlaşılabilir bir hal alır. (Çünkü) O (böyle bir durumda) ne tevhibi bilebilecek ne şirki anlayabilecek ne ibadeti yalnız Allah'a mahsus kılabilir ve de dini Allah'a has kılabilir. Aynı şekilde yine bu terimler herhangi bir kimse için Kur'an'ın tüm öğretileri kapalı olur ve Kur'an-ı Kerim'e iman etmesine rağmen hem akidesi hem de ameli eksik kalır. O, "İla ilahe illallah" demeye devam etmekle birlikte putları da ilahlaştırmaya devam eder. Allah'tan başka rab olmadığını devamla ilan etmesine rağmen, kendisine Allah'tan başka birçok rab edinmekte devam eder. O, tüm iyi niyetiyle birlikte Allah'tan başkasına ibadet etmediğini her fırsatta bildirmekle birlikte diğer birçok mabudlara ibadetle meşgul olur. O, tüm gücüyle Allah'ın dininde olduğunu haykırdığı ve kendisini başka dinde görenlerle kavgaya hazır olmakla birlikte, birçok dinin yuları kendi boyunda asılıdır. Kendi ağzından Allah'tan başka-

ısı için "İlah" ve "Rab" sözcükleri hiçbir zaman çıkmazken, bu sözcüklerin ortaya koydukları manaları itibarıyla, onun birçok ilah ve rabbi olur. Hal böyle olmasına rağmen o zavallının gerçek Allah'tan başka, kendisinin ilah ve rabler edindiğinden haberi bile olmaz. Eğer siz ona kendisinin Allah'tan başkasına ibadet ettiğini, dine şirk buluşturduğunu söyleseniz, size taş ve sopayla saldırır ve fakat ibadet ve dinin hakikati açısından o, başkalarının kuludur ve başka bir dine girmiştir. Ancak hareketlerinin gerçekte başkalarına ibadet etmek olduğunu ve içinde bulunduğu durumun kendisini İslam'dan başka dine mensup kıldığını bilmez.²⁶

Bu doğru ve özlü cümleler Mevdudi'nin harici olduğuna delil olarak getirilmiştir. Günümüzde 'Hâricilik' ithamı 'çıkar amaçlı' kullanılan bir ithama dönüştürülmüştür. Mezhebin tarihsel arka planından²⁷ ve bağlılarının temel düşünce-

26 Mevdûdî , *Kur'an'a Göre Dört Terim: İlâh, Rab, İbadet, Din*, trc. Osman Cilacı-İsmail Kaya, Sh:8-9, Beyan Yayınları, İstanbul 1987

27 Hâriciler, Ali ile Muâviye arasında yaşanan Siffin Savaşı'nda ortaya çıkmışlardır. Hz. Muâviye savaşı kaybedeceğini anladığında hakeme gitmeyi önermiştir. Hz. Ali savaşı kaybetmekten yana olsa da, ordusundan bir grup hakeme gitmeyi uygun görmüştü. Bunun üzerine Hz. Ali de hakeme gitmeye karar vermişti. Hakem olayı, Hz. Ali'nin azli ve Hz. Muâviye'nin yerinde kalması ile sonuçlandıktan sonra, Hz. Ali'nin ordusundan onu hakeme gitmeye zorlayan grup Hz. Ali'ye 'hakeme gittiği için' büyük bir günah ve suç işlediğini öne sürdüler ve Hz. Ali'nin tevbe etmesini talep ettiler; zira Hz. Ali'nin hakeme giderek küfür işlediğini (dinden çıktığını) iddia ediyorlardı. Kendilerinin de aynı şekilde (hakeme gitme önerileri nedeniyle) küfre girdiklerini, fakat tevbe ettiklerini (ve mü'min kaldıklarını) söylüyorlardı.

Hareket bazı Bedevî Arapların da katılımı ile güçlenmişti. Hz. Ali ile hakem konusu yüzünden araları iyice açıldı ve sonunda olay Nehrevan Savaşı'na kadar uzandı. Savaşı kaybeden Hâriciler, Hz. Ali'yi öldürmeye karar verdi, Hz. Ali Kûfe'de

24 İsmail Çetin, <http://www.milligorusforum.biz/din/36970-gelin-musulman-olalim-4.html>

25 Seyyid Kutub, yazdığı değerli tefsirini, Dört Terim'i okuyunca baştan tekrar gözden geçirdiğini belirtirken, bu ufak ebatlı eserin önemini çok güzel bir şekilde ifade eder.

lerinden habersiz kimi câhil ve bağınaz kişiler/ ekoller, kendilerinden olmayan herkesi (evet, -istisnasız- 'herkesi') bu yafta ile ilzam ederek nitelendirmeye ve tanımlamaya çalışmaktadırlar. Aslında bu, muhatabı ucuz bir şekilde sabote etmek istemekten başka bir şey değildir. Bu mezhebin adını duyan herkes, -furûatta bile olsa- kendisinden görmediği bir kişiyi tanımlarken, bu suçlamayı yapmakta hiçbir mahzur görmemektedir.

Üstad Mevdûdî, 1938'de Doğu Pencab mıntıkasında Pethan - Kot civarındaki bir camide Cuma hutbeleri için hazırladığı konuşmalarından meydana gelen Hitabeler adlı eserinin son baskısının önsözünde şöyle der: "Benim, hutbeler mecmuası, ilk defa 1940 senesinin Kasım ayında yayınlandı. O tarihten 1951 Kasım'ına kadar 11 senelik bir zaman içinde yedi kere basılarak yirmi binden fazla yayıldı. Bu zaman içinde her hangi bir mesele de zuhur etmedi. Ancak, son zamanda Ulema-i kiram benden ve Cemaat-i İslâmî'den gayr-i memnun olduklarını ortaya koyup, diğer kitaplar gibi bu esere de, hadise çıkarabilecek eser gözü ile bakmağa başladılar.

Hülâsa, onların fetva verip de tariz buyurdıkları cümleler 19'uncu ve 25'inci hutbelerde bulunan aşağıdaki cümlelerdir: **"Hele şu gibi kimseleri de bırakalım ki, bütün ömründe Haccın kendilerine farz olduğunu bir kere dahi hatırlamamışlardır, dünyanın her tarafını gezip dolaşmışlar, Avrupa'nın Kabesine varmışlar ve oraya gitmek için de Hicaz sahillerini aşmışlar, Mekke-i Mükerreremenin bir kaç saatlik mesafesinden geçmişler fakat böylelerinin asla Hac etmek düşüncesi akıl hayallerinin ucundan bile geçmemiştir. Bu gibi kimseler kendilerinin Müslüman olduklarını söylüyorlarsa da katıyetle bunların Müslümanlıkları hakiki Müslümanlık değildir. Biz Müslümanız diyorlarsa da yalan söylüyorlar. Onları Müslüman bilen kimseler de Kur'anı bilmemektedirler."**

Bu cümlelerden hemen fetvayı bastırmışlar ve benim 'Harici' ve 'Mutezile' mezhebinde olduğuma hüküm vermişlerdir. Benim söylediğim bu sözlerin Ehl-i Sünnet akidesine muhalif olduğunu ileri sürerek, ben amelleri iman'ın cüz'ü saydığım için amelsiz Müslümanlara kâfir dediğimi ve onları tekfir ettiğimi iddia etmişlerdir.

Hâriciler tarafından öldürüldü. Daha sonra, Emevi idaresi döneminde de çeşitli katımlarla güçlendiler ve Emevi otoritesine karşı ciddi bir oluşum oldular. Siyâsi ve tarihi önemlerinin yanı sıra, inanç esasları ile ilgili olarak dönemin diğer görüş ve ekollerinden ayrıldılar, yeni fikirler ortaya atarak farklı ilke, kural ve görüşler bütünü (mezhep) oluşturdular.

Hayret edilecek şudur ki, bu cümlelerin yanı başında diğer cümleler de vardır ki, benim ortaya almak istediğim hususu ve benim ne demek istediğimi açık bir şekilde anlatmağa yeterlidir. Hattâ, bu zevatın bana karşı giriştikleri tarizlere de cevap verir. Ancak Müftü Efendi, ya bunlara bakmamışlar yahut da bunlar faydalı sözler değildir diye geçivermişlerdir.

Şurası da vardır. Benim bu kitabımda şu mevzu üzerinde bir hutbem de vardır ki, ben esasda hangi İslâm ve hangi İmandan bahs ediyorum. (Bakıla Hutbe No. 9) Ben orada tafsil ile şunu ortaya koydum ki, mesele şudur ki, Fakih ve ehl-i kelam'ın bahsettikleri kanuni İslâm'dan bahs ediyorum. Bu da şu demektir ki, bir kimse hududun son noktasına yaklaşmadan o kimseye İslam milletinden ayrıldın denmez. Medeni ve içtimai haklardan da mahrum edilmez. Böyle olunca nasıl olur da Müslüman İslâm'dan ayrılır. İkincisi ise hakiki İslâm ve imandır ki, bu da İnsanın ahirette iman yahut da nifak veya küfrü hakkında karar verilir. Ben burada bu iki iman'ın ve İslâmın farkını izah etmeğe çalıştım. Bu hutbede diyoruz ki. Enbiya'nın davetlerinin asıl maksadı, birinci kısım Müslümanlığı bir tarafa bırakıp, hakiki ve ikinci kısım Müslüman olmak gerekir. Hakiki iman yolu tutmak icab eder. İhlas ile samimiyetle itaat ve fedakârlığa hazır olmak icab eyler. Böyle bir ruhun ortaya çıkması lâzımdır."²⁸

Kendisine farzları terk eden ve büyük günah işleyen birisi sorulduğunda; **"Biz onu Müslüman kabul ederiz. Ama onun ıslah edilmesine çalışmayı da kabul ederiz."**²⁹cevabı da Mevdudi'nin harici zihniyetli birisi olmadığını, bilakis Ehl-i Sünnet bir Müslüman olduğunu gösterir.

3- MEZHEBSİZLİK İTHAMI:

Faideli Bilgiler kitabındaki ifade şöyle: "Selefi salihini techül etmek, beğenmemek küfür olur, demişlerdir. Şimdi Pakistan'da Mevdudi ve Mısır'da Seyyid Kutub ve Reşid Rıza gibi Mezhebsiz kimseler ve bunların kitaplarını okuyarak aldanan mezhepleri birleştirmeli diyorlar."³⁰

Yine başka bir kaynaktan alıntı yapalım: "Mevdûdî'nin elimizdeki mevcut kitapları mutlak müctehid edasıyla yazılmıştır. Âyet-i Kerimelere kafadan mânalar verilisi, salâhiyetli hiçbir müfessirden delil getirmeyişi, dört hak mezhepten

28 Mevdudi, Hitabeler, Müllefin önsözü, Hilal Yayınları, İstanbul-1980

29 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri-2, Sh:251, Risale Yayınları, İst-1999

30 Ahmet Cevdet Paşa, Faideli Bilgiler s.22, Hakikat yayınları

birine göre yazılmayışı Mevdûdî'nin MEZHEPSİZ oluşunu gösteren apaçık ve kat'î delillerdir.”³¹

Mevdudi'nin yazdıklarından bihaber, câhilane bir biçimde gözü kör ve taassupla hemen 'Mezhebsiz' yaftasında bulunanlar hakkında fazla yorumda bulunmayıp, bizzat Mevdudi'nin kendi ifadelerini nakledelim: "Tâbi olup, taklit etmeye karşı çıkmak, içtihad hevesiyle eski büyük zatlara, müctehidlere cephe almak şeklini alırsa, onların imar ettiği binaları rast gele tahrip etmeyi hedeflerse, sadece yeni bir şey ortaya atma hevesi uğruna yenilikçilik taslanırsa, kişiler yetkili olmadıkları halde içtihad yapmaya kalkar, Allah'ın Kitabını, Peygamberin sünnetini çocuk oyuncağına çevirirse, doğrusunu söyleyeyim, bütün bu sapıklıklar körü körüne taklit edip birinin peşinden gitmekten daha beter ve din bakımından daha tehlikelidir.”³² "Kur'an-ı Kerim ve hadislerden bir hüküm ve kanaat elde etmeye çalıştığınızda selefin, hadis, tefsir âlimlerinin, müctehitlerinin araştırma ve buluşlarını hiçe saymayın. İsterseniz onlardan birinin görüşünü bırakır, diğerini benimseyebilirsiniz. Ama onlardan birinin senin görüşüne uygun olmasını, senin tek başına bir mezhep kurar gibi, tamamen ayrı düşünmenden daha iyidir.”³³ , **"Müctehit imam-lardan birini taklit etmeye gelince, bunu biz, kendisi doğrudan şer'i meseleleri araştırıp inceleme yeteneğine sahip olmayan Müslümanlar için gerekli görürüz. Araştırıp inceleme yeteneği taşıyanlara gelince, eğer bir müctehid imamın görüşlerinin sağlamlığına gönlü ve akli yatıyorsa, bize göre onların taklidine karşı çıkılmaz. Ama inceleme ve araştırmaya gücü yetiyor ve herhangi bir meselede kendi imamından başka diğer bir imamın görüşünü daha uygun gördüğü halde bilerek kendi imamının peşinden gidiyorsa, bu bize göre caiz değildir.”**³⁴

Ebubekir Sifil, Mevdudi'nin süper mezhebsiz(!) olduğunu iddia eden bir okuyucusuna şu cevabı veriyor: "Avam tabakasından olan veya içtihad ehliyetine sahip bulunmayan bir kimse-nin, herhangi bir müctehidi taklitten sarf-ı nazar ederek doğrudan nasslardan hüküm çıkarmaya kalkışmasının doğurduğu bir durum olan mezhepsizlik, çoğunlukla mezhepleri beğenmeme/

reddetme tavrıyla kardeşdir. Buna mukabil bir kimse kendisini bir veya birkaç meselede içtihad edebilecek donanım ve seviyede görüyorsa, o meselelerde kendi içtihadıyla amel; diğer meselelerde ise herhangi bir mezhebi taklid eder. Mevdudi'nin durumu en fazla böyle görülebilir. Mesela o, namazlarını Hanefî mezhebine göre kılan birisi olarak (bkz. Meseleler Ve Çözümleri-2, 49) başka meselelerde güçlü bulduğu delille amel ettiğini söylemektedir. Bununla birlikte, bir mezhebe bağlı olanlara veya bizzat mezheplere karşı hiçbir zaman itham edici bir tavır takınmamıştır. Burada açıklığa kavuşturulması gereken husus, ona yöneltilen "mezhepsizlik" ithamının, araştırma sonucu ulaştığı neticelerde doğruya isabet edip etmediği noktasına mı, yoksa bizzat kendi araştırmalarına itimat etmesine mi yönelik olduğudur.

Mevdudi'nin, bir yandan mezhebi şirk sayan "Ehl-i Hadis" tarafından "insanları Hanefileştirmeye çalışmak"la suçlanırken, diğer yandan da mezhep müntesibi bazı ulema tarafından eleştirilmesine yol açan duruşu hakkında söylenmesi gereken çok şey var."³⁵

Türkiye'de mezhebsizliğe yüklenen bir anlam da modernistliktir. İslam Modernizmi denince; İslam'ı, batının değerlerini ve mantığını esas alarak yorumlayan yaklaşım, bazan da batının meydan okumalarına cevap arayan, batıya İslam'ı hoş göstermeye çalışan uzlaşmacı yorum anlaşılır.³⁶ Kimi çevreler çoğu haklı sebeplerle C.Afgani, M.Abduh, Reşid Rıza, Seyyid Ahmed Han gibi zatları eleştirirken bu isimlerin yanına bilhassa Ebul Ala Mevdudi'yi eklemektedir. Halbuki Mevdudi, ömrü boyunca modernist fikir-lere karşı çıkmış ve bakın bu akımın öncü ismi Muhammed Abduh hakkında şöyle demiştir: "Mısır'da da Şeyh Muhammed Abduh bu ekolün - Seyyid Ahmed Han'ı kastederek- fikirlerine benzer fikirlerle ortaya çıkıp, Arapça konuşan ülkelerin kapılarını sonuna kadar batıcılara açmıştır. Bu yoldan yürüyen modernistler, mübalâğalı felsefelerine herhangi bir sınır getirmemiş, akıllarına gelen her şeyi İslâm'ın gerçek yorumu diye takdim etmişlerdir"³⁷

(Devam Edecek)

31 <http://www.zehirli.org/mezhepsizler/mezhepsiz-mevd%C3%BBdi.html>

32 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri-2, Sh:13, Risale Yayınları, İst-1999

33 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri-1, Sh:51, Risale Yayınları, İst-1999

34 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri-2, Sh:251-252, Risale Yayınları, İst-1999

35 <http://www.ebubekirsifil.com/index.php?sayfa=detay&tur=gazete&no=14>

36 Bak: Muhammed İmamoğlu, İslam Modernizmi'nin Öncüleri ve Kur'an Yorumları, <http://www.misak.com.tr/info.aspx?id=2588&cat=1SOHBET>

37 Meryem Cemile, **Mektuplaşmalar, s.88**, çev: Ebubekir Doğan, Akabe Yayınları, 1. Baskı, İstanbul,1986

Kardeşlik Kavramına Suriye Bakışı

Ömer Faruk KAPAN

Karanlık ve sıkıntılı bir geleceğin
Acıklı ve azaplı bir geçmişin destanı
Suriye...

Kardeşlik insanoğlunun tarih sahnesine çıkışından ve cennetten dünyaya teşrifinden bugüne var olan ancak çoğu zaman unutulmuş bir gerçektir. Günümüz dünyası adeta İslam öncesi cahiliye devrini andıran bir tablo içerisindedir. Adeta tek tük kalan "İslam Kaleleri" feryat figan Hakk'tan yardım istemektedir. Emperyalist, Siyonist ve Kapitalist kuşatmanın altında bulunan İslam Kaleleri direnişin son dönemecine girmiş bulunmaktadır. "Zafer yahut Şehadet" nidası ile yükselen bu direniş hareketi haber çöplüğüne dönen medyada "Arap Baharı" diye tabir edilmektedir.

Bu direnişe savunmasız yakalanan emperyal güçler bu direnişi lehlerine çevirecek adımlar atmaya çalışsalar da Allah (cc)'un planı hepsinin planına galebe çalacaktır. Adeta "öldü" denilen İslam ve Kardeşlik ruhu İslam Kalelerinde yeniden canlanmış, Zümrüdü Anka misali küllerinden doğmuştur. Uyuyan bir haslet derin ve deşetli uykusunda uyanmaktadır.

Arap Baharının acıklı, hüznü ve tekerrürlü durağı Suriye ve Müslüman Suriye halkı; despot, zalim ve eli kanlı Nusayri rejimi ile yönetilmektedir. Nusayri rejimi bu tablo ile adeta Allah'a kafa tutmaktadır. Mazlum halk, çaresiz ama ümitli, hüznü fakat umut dolu bir direnişe bağrını açmış "Ya şehadet ya zafer" nidasını sonuna kadar haykırmıştır. Rejimlerini kan ve gözyaşı ile kuran Nusayri ve Esad diktası tabii ki üzerlerine düşen görevi yapmış ve masum ve mazlum Suriyeli Müslüman kardeşlerimizi katletmiştir. Allah o şehitlerimizin şahadetini kabul etsin. (Âmin)

2 Şubat 1982'de başlayan ve haftalarca süren kanlı Hama katliamı 29 yıl sonra tekrerr edecek Başar Esad'ın maskesi düşecektir. Bu katliamlar sadece Hama ile sınırlı kalamayacak tüm Suriye hatta dünya geneline yayılacaktır. Zira zalim ve despot yönetimlerin hepsi birdir. Değişmez. Yani hepsi Tağuttur. Şu halde bugün Esad ve Nusayri rejiminin yaptığı katliamla Libya'daki despot Kaddafi'nin yaptığı katliam birdir. Bu şekilde dünyaya sıçramış olan katliam ile "İslam Kaleleri" kan ve bomba gölüne dönmüştür. 1967'de İsrail'e karşı süt dökmüş kedi gibi kalan zalimler Müslümanlara karşı aslan(!) kesilmişlerdir. İsrail'e karşı kullanılmayan silahlar Müslümanlara karşı kan ve ölüm kasmaya başlamıştır.

"Müslümanlar ancak kardeşlerdir..." ayeti gereğince ve Rasûlullah (sav)'in sünneti ekseninde kardeş olan İslam ümmeti, Suriyeli veya Libya'lı veya dünyalı kardeşi için elbette ki çalışmak ve bu zalimlere karşı elinden geldiği ölçüde "dur" demek zorundadır. Zira bugün bizler öz kardeşimizin ayağına bir diken batsa veya ırzına namusuna bir hanel gelse celallenip zulme, zalime karşı başımızı verircesine başkaldırıyoruz. Peki, bugün Suriyeli bacılarımızın namuslarına hanel gelmediğine gelmeyeceğine kim garanti verebilir. 1982'de Ashabı Uhdud misali Müslümanları diri diri ateşin içine atan ve bundan zevk alan caniler mi bacılarımızın namusunu koruyacak yoksa hakiki Müslümanlar mı?

"Bir Müslüman bir Müslümanın iffetini korursa ona artık cehennem ateşi haram olur." Hadisin ekseninde düşünecek olursak ve bugün bizlerin kılını kıpırdatmadan bu katliamı, bu zulmü seyrettiğimizi varsayarsak hadis tersine döner ve Allah korusun artık bizlere cehennem ateşi helal

olur. Şu halde tehlikeli ve bir o kadar da umutlu bir eksendeyiz. Bacılarımız için kardeşimiz için mücadele verdiğimiz vakit inşallah kurtulacağız. Hiçbir kimse düşük değerde olan malını yüksek değerde satmaktan kaçınmaz. Aynı şekilde Allah'ın bize lütfettiği şu fani hayatı niçin ebedi saadet ve mutluluk olan cennet ile değişmeyelim. İşte bunu her Müslüman ister değil mi? Öyle ise niçin duruyoruz? Niçin Müslümanlar için çalışmıyoruz?

Kardeşimiz Suriye halkı ezilmekte adeta tank paletleri altında inlemektedir. Ve buna bir "dur" demek icap etmektedir. Aksi takdirde eli kanlı Esad ve Nusayri rejimi Suriye'deki bütün Müslümanları katledecektir. Allah aşkına Müslüman kalk ayağa dimdik doğrul ve zulme, zalime, despotizme başını verircesine kaldır. Kaldır ki artık ağlamasın Suriyeli çocuk feryat etmesin Filistinli bacı, dayak yemesin Libyalı baba ölmesin Afgan mücahit.

"Kardeşlik" ve "İslamda kardeşlik" ne güzel değil mi? Kardeşin için çalışırken ödül cennet. Ödülü cennet ve Allah (cc)'un rızası olan bir şey hiç kötü olur mu? Olabilir mi? Peki ya niçin İslam Ümmeti hala gaflet ve delalet uykusunda uyu-maktadır?

Kapitalist rejimler tarih sahnesinde yıkamaları Müslümanları uyutmaya, uyuşturmaya, asimile etmeye çalışmakta ve Müslüman evi ile işi arasında mekik dokur hale gelmektedir. Elbette ki Müslüman çalışacak ama önce İslam için... Ve bu hal üzere gaflete dalmış uyuyan ve kendine Müslüman diyenler yok mu? İşte onlar İslam'a en çok zarar verenlerdir.

Dünya devletlerinden göstermelik kınama alan Suriye ve Nusayri rejimine bir kınamada T.C hükümetinden gelmiştir. Fakat ne yazık ki "kardeşim" dediğimiz Suriye halkına karşı yapılacak olan icraat kararları ne hikmetse Beyaz Saray'da alınmış ve somut adımlar atılamamıştır. "Sabrımızın sonuna geldik" sözleri ile galeyana getirilen millet ve devlet ne yazık ki bu sözler ile uyutulmuş, uyuşturulmuştur. Suriye'de artık göllerde su değil kan akmaktadır. Her gün onlarca sivil katlediliyor, binlerce insanın namusu kirletiliyor, on binlerce insan işkence sandalyesinde inletiliyor. Ve ne hikmetse kendilerine İslam ülkesi denen ülkeler "sabrımızın sonuna geldik" sözleri ile tepki gösteriyor. Ne sabrı? Kardeşim ölürken bende sabır kalmadı ama T.C hükümetinde galiba hala sabır var. Bu nasıl kardeşlik? Sizler kardeşlerinizi Washington caddelerinde mi koruyacaksınız? Hama sokaklarında mı? Bir de Suriye bizim iç işimiz palavrası var tabii. Mesela bugün İstanbul'da binlerce insan katledil-

se buna T.C. hükümeti kaç dakika sabredebilir? Fakat Suriye'de on binlerce insan katledilmesine rağmen buna haftalarca sabrediyor T.C hükümeti. Niçin Müslüman ağlarken bunca sabır? Niçin "Hayırlı işlerde acele edin" hadisine bu kadar ilgisizlik. Niçin "Bir canı kurtaran insanlığı kurtarmış gibidir." hadisine bunca duyarsızlık? Ve neden Müslüman ölürken bunca zevk bunca mutluluk? İstemiyorum ben böyle mutluluğu da böyle sefayı da. Dünya sizin olsun ben cenneti özlüyorum ve bekliyorum o günü bir damadın düşünü beklediği gibi. Evet ben inanıyorum bir gün gelecek şehadet ve beni sizin pislik kokan aldatıcı dünyanızdan kurtaracak.

Yeter ağlama bacı gül artık bak şehadet geliyor
Yeter ağlama ana sevin bak oğlun şehit oluyor
Gül ey kardeş bir kardeşin daha vuslata eriyor
Ben şehit olurken...

Bizler yani Müslümanlar. Artık bu davayı elimizden geldiğince anlatacağız. Kamuoyu oluşturacağız. Sayımız binleri hatta milyonları bulacak ve bizim bulunduğumuz yer tahrir meydanı olacak. "Sizden biriniz bir kötülük görürse onu eliyle düzeltsin buna gücü yetmezse diliyle düzeltsin buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. İşte imanın en zayıfı budur." Hadis-i şerifine göre hareket edeceğiz ey kardeşim. Yani bu zulmü eliyle düzeltmeye gücü yetenler eliyle, diliyle düzeltmeye gücü yetenler diliyle bunlara gücü yetmeyenler ise kalbiyle düzeltecek bu zulmü. Fakat sonuç aynı olacak ve o kötülük o zulüm ebediyen düzelecek.

Kötülüklerin düzeldiği, hasretlerin son bulduğu ve vuslata erildiği güne kavuşmak duasıyla...

Küresel Emperyalizmin Kaleleri Yıkılıyor Mu?

Necdet YÜKSEL

Küresel emperyalizmin kaleleri yıkılıyor mu? Afrika/Asya ve Ortadoğu ülkelerini saran rejim karşıtı isyanlar gerçekte derin odaklar arası bir tasfiyede olamaz mı? Yeniden kurgulanıldığında hemfikir kalınan dünya yeni güç merkezi/merkezlerince çıkarlarına hizmet edebilecek/tekelci zihniyetlerini perçinleyici şekilde dizayna alındı. Yıkım ve bir projeye endeksli sofistike bir yapılandırma bütün hızıyla sürdürülmekte. Yoksa halklar bu alanda birilerinin gönüllü askerleri olarak mı kullanılmaktadırlar?

Despotlara karşı; buram buram nefret duyguları yükselen ve de çatışmalara sahne olan ülkelerde aynı zamanda, şüphelerin hiç de boşa olmayabileceği türden gelişmelere rastlanılmakta. Diktatörleri devirmenin mücadelesini veren halkların dillerinde,

ağırlıklı olarak İslami sloganlar dolaşmakta. Hak talepleri de yine, İslami kavramlara dayalı

beyanlar eşliğinde bildirilmektedir. Fakat bunlara rağmen, ağır bilançolara mal olan gösterilerin halen devam ettiği/ve sükun bulduğu bölgelerde demokratik rejime geçişin özendirilmesi dikkatlerden kaçmamaktadır. Yine büyük bir oyun oynanmakta. Ezenlerden yaptıklarının hesabını sormakta kararlı davranan halklar ne yazık ki karmaşık ortamda, nasıl bir planla karşı karşıya getirilmek istenildiklerini idrakten çok uzaktadırlar. Derin özgürlük arayışı kitlelerin basiretini mi bağlamakta?

Dünyanın bütününe hakimiyet adına her yolu/yöntemi/kozu kullanmaktan çekinmedikleri bilinen ABD/AB/işgalci Siyonist rejim avantajlarını kaybetmek için yoğun bir

Ortada kimilerinin çok iddialıca dillendirdikleri vechile bir devrim yoktur; bir devrimden söz edilecekse bu barbarların/emperyalistlerin kendilerini her seferinde topluluklardan gizleyerek çarklarını döndürmelerine yöneliktir. Zira Tunus'ta kim kazandı? Mısır'da kimler iş başında? En azı vererek yine en çok kârı alanlar halklar mıdır yoksa yıktıklarını sandıkları yerli piyonları atayan uluslar arası efendileri midir? Hiç kimse kendisini kandırmasın! Aylardır madden/manen cefalar çeken her kesimden milyonlarca insana sadece kontrollü bir manevra alanı açıldı. Nereye kadar ilerleyebilecekleri bildirildi... Şartlar dış güçlerce dayatıldı... Demokratik usule muvafık davranışlar servislendi/telkin edildi!

mesai harcamaktalar. Her nerede bir kriz/patlama, ayaklanma varsa oralarda mezkur şer ittifakın izleriyle yüzleşilmekte. Olayların başında değilseler ortalarında, ortalarında yer bulamamışlarsa, illaki bir taraftan sızmayı denemekteler. Nitekim Tunus'tan Mısır'a, Ürdün'den Cezayir'e, Bahreyn'den Suriye'ye kadar müdahil olmadıkları hiçbir vaka yoktur. Kılıktan kılığa girmedeki maharetleri sayesinde, bugünlere dek, kolonizasyon faaliyetlerini inkitaya uğratmadan ayakta kalabildiler. Sistemlerinin bekasını emanet ettikleri uşak yöneticilerini bile tereddütsüz asabileceklerini/ekarte edebileceklerini/yalnız bırakabileceklerini de bu yakın dönemde kanıtladılar...

Ortada kimilerinin çok iddialıca dillendirdikleri vechile bir devrim yoktur; bir devrimden söz edilecekse bu barbarların/empyrialistlerin kendilerini her seferinde topluluklardan gizleyerek çarklarını döndürmelerine yöneliktir. Zira Tunus'ta kim kazandı? Mısır'da kimler iş başında? En azı vererek yine en çok kârı alanlar halklar mıdır yoksa yıktıklarını sandıkları yerli piyonları atayan uluslar arası efendileri midir? Hiç kimse kendisini kandırmasın! Aylardır madden/manen cefalar çeken her kesimden milyonlarca insana sadece kontrollü bir manevra alanı açıldı. Nereye kadar ilerleyebilecekleri bildirildi... Şartlar dış güçlerce dayatıldı... Demokratik usule muvafık davranışlar servislendi/telkin edildi!

Halk isyanlarıyla, başı ciddi dertte bulunan ülkeler arasında Suriye'de, şiddet sarmalı akıl almaz bir raddeye tırmandı. Libya'daki olaylara daha ilk günlerde karadan/havadan/denizden karışan AB/ABD ve kan emici yandaşları, acaba benzer bir atağı neden Suriye için yapmamaktadırlar? Ortadoğunun en netameli koordinatına girdiğinde kolaylıkla çıkamayacağını bilen ve Vietnam sendromunu atlatamayan ABD özel dengelerin hatırına Beşar Esad'a kendisini halklara affettirmek için bol keseden zaman/akıl/destek/en güvenilir ortağı Türkiye'ye danışmayı salık vermektedir. Barak Obama ile Recep Tayyip Erdoğan arasında vuku bulan telefon diplomasisi/hazırlanan Suriye özel paketi/mevcut statükoyu muhafaza eylem planları batılların esasen halklar üzerinden pragmatist/kapitalist

bir yol haritasından asla kopamayacağını da ifşa etmemiş midir?

ABD/AB/Siyonist rejim, Türkiye'ye izlettikleri dış politika sayesinde, projelerini ezeli düşmanlarının yaşadığı coğrafyalarda daha sıkıntısız icra ettirmekteler. Anılan ayaklanmaların zuhurundan hemen sonra bölge halklarının Türkiye'yi örnek/model aldıklarını açıklamaları bir tesadüf müdür? Bu tercihi Türkiye'ye karşı duydukları tarihi/müşterek değerlerle ilgili bağlar zaviyesinde, açıklamak kafi değildir. Gerçekte Ak partili bir Türkiye resmi uluslar arası yapılarca İslam dünyası halklarına süslenerek/semptikleştirilerek/gıpta edilesi hale getirilerek pazarlandı. Kapitalist ABD/AB ve Siyonistler el birliğiyle Pazara sürdükleri Türkiye'ye her bakımdan yüklüce yatırım yaptılar. Acaaba ateş çemberine dönen büyük bir sahada 'sorunsuz!'/müreffeh!/istikrarlı bir ülke olmanın diyeti nedir?!!!

Selamun aleykum

Türkiye: NATO'nun Ortadoğu'daki Polisi

Mustafa ZEİN (Dar Al-Hayat),
www.globalresearch.ca

Çeviren: İsmail CEYLAN

Türkiye'nin şöhreti; Osmanlı İmparatorluğu'na dayanan tarihinden, AB hayalinin suya düşmesi sonucu oluşan yeni-Osmanlıcılık akımından, ordunun seküler gücünün AKP tarafından çökertilmesinden veya Kürtlerle olan sürtüşmesinden kaynaklanmıyor.

Türklerin şöhretinin asıl nedeni, NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmalarıdır. Başka bir deyişle Türkiye, ABD'nin ve Avrupa'nın

Ortadoğu'daki sağ koludur. Fakat modern ve tarihsel İslami yapısı nedeniyle AB'ye alınmaması sonucu, tamamen batılı çıkarları savunduğunu da söylemek zordur. Bu nedenledir ki ABD her fırsatta Ankara'nın AB'ye alınması için AB'ye baskı yapmaktadır. Fakat Fransa ve Almanya'nın sert tutumları her seferinde süreci sekteye uğratmaktadır.

Geçmişte ise, politik yazgısı askerler tarafından kontrol edilen, Arap ve Filistin meselelerine soğuk bakan hatta Araplara karşı, Yahudi devleti ile sıkı bir stratejik ortaklık yürüten Türkiye, bu politikaları nedeniyle Ortadoğu'da pek sevilmiyordu.

Günümüzde ise AKP lideri Erdoğan, geçmişteki politikalara zıt olarak Davos forumunda ve Gazze savaşındaki tutumuyla, kendisini Avrupa ve Amerikalılardan ayırıştırarak bölgede söz sahibi olma çabasına girdi. Hatta Irak savaşında tezkereyi meclisten geçirmeyerek gerektiğinde ortak çıkarlarının terk edilebileceği sinyali verdi.

Tüm bu politikaların devamı olarak Erdoğan, Suriye'deki ayaklanmaların başladığı ilk günlerde bu gelişmeleri "Türkiye'nin iç meselesi" olarak tanımladı ve bu bağlamda politikalar geliştirmeye başladı. Suriye'li muhaliflere destek vererek onların konferanslarına ev sahipliği yaptı. Ayrıca uluslararası toplum ve Arap dünyasında Suriye rejimine karşı kamuoyu oluşturmaya çalıştı.

Bu aşamada Erdoğan, Esad rejiminin yıkılmakta olduğunu ve yerine gelecek rejim için,

kendisinin temsil ettiği “demokratik İslam” modelinin, batıda en kabul edilebilir model olduğunu iddia ederek süreci kontrol etmeye çalıştı.

Fakat süreç ilerledikçe Erdoğan, ABD tarafından, sistematik olarak Esad’a batı mesajlarını taşıyan bir elçi olarak kullanılmaya başlandı. Mesajlarda kısaca “ya şimdi reform yap ya da iktidarı bırak” yazıyordu. Erdoğan’da, bu mesajlardaki isteklerin yerine getirilemeyeceğini pek ala biliyordu.

Şiddet olayları durmayacak, çünkü protestocularla güvenlik güçleri karşı karşıya geldi ve Şam yönetimi protestocuları “terörist” ilan etti. Şiddetin durmayacak olmasının başka bir nedeni de, bir reformun “şimdi” gerçekleşme ihtimalinin ne Suriye’de ne de dünyanın başka bir ülkesinde mümkün olmaması ihtimalidir.

Davutoğlu’nun Esad’a herhangi bir ABD mesajı götürmediği doğru değildir. Yine “15 gün içinde reform yap yoksa sonuçlarına katlanırsın” uyarısının patenti Erdoğan’a ait değildir. Bu mesaj Amerikalıların, Avrupalıların hatta bazı Arapların isteklerini yansıtmaktadır. Böyle bir mesajın Türkiye tarafından dillendirilmesi ise hem batı hemde doğu kamuoyu açısından en kabul edilebilir bir konumda olmasıdır.

Ayrıca ABD, Irak’tan aldığı dersler neticesinde bu tip işgal girişimlerini artık tek başına yönetmekten vazgeçmiştir. Libya’da olduğu gibi NATO’nun ve özellikle Arap ülkelerinin desteğini almış bir işgal hem daha az tepki görecektir hem de işlenen savaş suçları insanların dikkatini daha az çekecektir.

Türkiye kendini, Ortadoğu ve Suriye’deki değişimin lideri olmaya hazırlıyor ve bu değişimi yönetecek becerisi olduğuna inanıyor. Aslında Türkiye’nin bu talebi hem batı hem de Müslüman dünyası için kabul edilebilir bir politikadır. İsrail’in büyük yahudi devleti kurma tehlikesi azalmış görünüyor, böylece Türkiye ile uzun vadede ciddi problem yaşama ihtimalleri azalmış gibi. Yine Türkiye’nin bu talebi İran’a ve bölgedeki etkinliğine karşı ideal bir durum olarak öne çıkıyor.

Türkiye bölgeye Suriye kapısından tekrar girmeye çalışıyor ve kendi “demokratik İslam” modeline uymayan bir rejimi değiştirerek, liderliğini kutsamak için hırslanmış durumda. Böylece NATO’nun sağ kolu olma konumunu da güçlendirmiş olacak.

Suriyeliler’in yasal ve acil taleplerine gelince, ne Erdoğan ne ABD ne de Avrupa bu talepleri gerçekleştiremeyecektir.

Genç Birikim

Ramazan Sohbetleri

Genç Birikim

Ramazan ayının manevi atmosferine uygun olarak bu ayda Genç Birikim Derneği'nde iftarlar verildi; iftar sonraları birbirinden değerli hocalarımız tarafından sohbetler yapıldı; teravihler kılındı. Yapılan sohbetlerin önemli gördüğümüz kısımlarını sizlerin istifadesine sunuyoruz.

Ali KAÇAR

Allah'ın rahmeti, bereketi ve mağfireti hepimizin ve bütün dünya müslümanlarının üzerine olsun. Ramazanınızı tebrik ediyor ve hayırlara vesile olmasını diliyorum. Malumunuz olduğu üzere Ramazan ayı rahmet ayıdır, merhamet ayıdır, Kur'an ayıdır. Kur'an-ı Kerim Hucurat suresinde Müslümanlar'ı kardeş kılıyor. Dolayısıyla bugün dünyanın çeşitli yerlerinde, gerek küfre karşı, şirke karşı ve tuğyana karşı mücadele eden

ve gerçekten ekonomik sıkıntılar içerisinde bulunan Müslümanları, diğer taraftan çeşitli yerlerde açlıkla imtihan edilen ve hemen yanı başımızda Suriye'de kendi tağuti sistemlerine karşı mücadele eden bütün Müslümanlar'ı bu ay vesilesi ile düşünmeyi ve oradaki kardeşlerimizle kucaklaşmayı, en azından onların acılarıyla paylaşma noktasında bir şeyler yapmayı inşallah Allah bize nasip eder. Bugün kısmet olursa infak konusuna değinmek istiyorum. Biraz önce de bahsettiğimiz üzere dünyanın çeşitli yerlerinde yardımlarımıza muhtaç olan, ihtiyaç içerisinde olan binlerce, yüz binlerce hatta milyonlarca insan var. Bugün eğer doğru ise Somali'de son üç ay içerisinde açlıktan ölen çocuk sayısının 29000 olduğu söyleniyor. Oraya yardım eden bir derneğin vermiş olduğu istatistiğe göre on binlerce insanın açlıktan öldüğü söyleniyor. Aslında bu ülkelerin bu hale gelmesi sadece kendi halklarından kaynaklanan bir şey değildir. Emperyal ülkelerin özellikle işgalleri ve istilaları neticesinde, gerçekten dünyanın bir kısmı bugün fakrüzaruret içerisinde bulunuyor. İnfak bu yönüyle bizim açımızdan önemlidir. Allah'u teala Kur'an'da çok yerde, aşağı yukarı 73 yerde infaktan bahseder. Hemen Bakara suresinin girişinde belirtildiği üzere size verdiğimiz rızıklardan infak edin buyruluyor. Bu sebeple bizim açımızdan infak önemlidir. Özellikle Müslüman olmak, diğer kardeşlerimizi, diğer insanlarımızı sıkıntı içerisinde olan Müslümanlar'ı

düşünmeye bizi yönlendirmesi, teşvik etmesi, sevk etmesi gerekiyor. İnfak kelimesinin lügat ve ıstılahi anlamları üzerinde durmak istiyorum. Biliyorsunuz kelimelerin bir lügat manası bir de ıstılahi manası vardır. İnfak kelimesinin kelime anlamı yani lügat anlamı tükenmek, azalmak elden çıkmak gibi anlamlara geliyor. Ancak genel bağlamda lügat manası budur. İnfak kelimesinin bir başka anlamı da Nisa ve Araf Suresinde geçer. İnfak, mal veya benzeri ihtiyaç maddelerini Allah yolunda harcamak tüketmek anlamına gelir. Bizim için önemli olan ıstılahi anlamıdır, terim anlamıdır. O da şöyle tanımlanır; bunun dışında başka tanımlar da yapılabilir ama en genel tanımı, dini ve ahlaki bir terim olarak infak, genellikle Allah'ın rızasını kazanmak amacıyla kişinin kendi servetinden harcama yapması, ihtiyaç sahiplerine her türlü yardımda bulunması şeklinde tanımlanabilir. En genel tanımı da budur. Bir kere mümin olmadan, iman etmeden yapılan bir amelin Allah nezdinde makbul bir amel olması, salih bir amel olması ve amel-i hasane olması söz konusu değildir.

Müslümanlar arasında bir infak anlayışının gelişmesi gerekiyor. Bir kere, malın biz emanetçisiyiz, emanetçisi olduğumuzu düşünmemiz lazım. Aslında mallar bize geçici olarak verilen maldır. Dolayısıyla Allah, bu malı mutlaka Allah'ın rızasına uygun olarak ve Allah'ın belirlediği şekilde infak etmeyi, başkalarına vermeyi bize öğretmiş oluyor. Yine muhtaçlara bağışta bulunmamızı öğretiyor; imanımızı kuvvetlendiriyor. İnfak etme, aramızda sevgi bağlarını geliştirir ve dolayısıyla toplumda fakir ve zengin arasındaki dengeyi de sağlamaya çalışır. Müslüman toplumları ayakta tutan en önemli hususlardan bir tanesi de budur.

Kur'an-ı Kerim'de fakirlerin, mahrumların ve yoksulların, zenginlerin mallarında hakkı olduğunu belirten ayetler vardır. Mesela Zariyat suresindeki ayette «onların mallarında isteyenlerin de iffetinden dolayı isteyemeyen yoksulun da hakkı vardır.» buyruluyor. Ayette belirtildiği gibi gerçekten bizim sahip olduğumuz ve elde ettiğimiz her şey Allahü tealanın bize vermiş olduğu imkanların neticesindedir. Çünkü tıpkı burada yemek dağıtan aşçıları düşünün, birilerine az birilerine çok verme imkanı yoktur. Mutlaka kendilerine verilen görev çerçevesinde o yemeği dağıtmaları gerekiyor. Bugün bizim sahip olduğumuz şeyler de aslında Allah Teala'nın vermiş olduğu imkanlar neticesinde elde ettiğimiz, kazandığımız şeylerdir. Dolayısıyla bunları vermede cimrilik yapmamak durumundayız. Yani birilerinin bana emanet ettiği ve fakirlere dağıtmak üzere verdiği malları dağıtmada ben cimrilik

yaptığım zaman elbetteki yanlış yapmış olurum. Yani netice itibariyle mümin bu anlamda sahip olduğu nimetleri Allah yolunda, Allah'ın rızası için dağıtırken tıpkı bir emanetçi gibi, bir dağıtıcı gibi ve bir postacı gibidir. Müslümanın böyle bir görev ve fonksiyonu vardır. Dolayısıyla mümin malı istediği gibi harcamaz, bu benimdir istediğim gibi harcarım deme hakkına da sahip değildir. Biraz önce söylediğimiz ayet çerçevesinde değerlendirildiğinde, biz mallarımızı Allah'ın belirlemiş olduğu ölçüler dahilinde onun belirlediği yerlerde harcamak durumundayız. çünkü bize verilen mallar ve nimetler Allah'a aittir ve Allah tarafından bize verilmiştir. Dolayısıyla bir taraftan israf etmemek bizim için önemli iken, bir taraftan da sahip olduğumuz şeyleri muhtaç olanlar ve yoksul olanlara da dağıtmak durumundayız. Biraz önce söylemiştik; infakın Allah tarafından kabul edilmesi, Allah rızasına uygun verilebilmesi için mutlaka infak yapan kişinin mümin olması gerekiyor, yani iman etmiş olması gerekiyor ki ancak iman eden bir insanın ameli makbul bir ameldir, kabul edilebilir bir ameldir. Nitekim Hz. Aişe validemiz bir gün, cahiliye devrindeki birisinden bahsederek, Peygamberimiz (s.a.v)'e şöyle soruyor: "Ya rasulallah o misafir ağırlar, köleleri kölelikten kurtarır ve komşularına iyilik ederdi. Bunların kendisine bir faydası olur mu?" Rasullullah (s.a.v) şöyle cevap verdi: "Hayır, o hiçbir zaman Allah'ım ceza gününde beni başışla demedi, yani iman etmediğinden dolayı, onun yapmış olduğu bu güzellikler, bu iyilikler Allah tarafından kabul edilebilir tarzda bir amel değildir. Bunlar ameli hasene olmuyor.

...

İnfakta başa kakmamak da önemli olan hususlardan bir tanesidir. Müminler mallarının en iyisinden infak ederler. İnfak konusu müslüman olmamız hasebiyle hepimizi ilgilendiren bir konudur. Özellikle Ramazan ayında bu konu çok daha önemlidir. Ramazan ayı, diğer aylardan biraz daha farklıdır. Rahmetin bolluğun ve bereketin dolu olduğu bir ay olması, Kur'an'ın bu ayda inmiş olması ve bin aydan hayırlı olan bir gecenin bu ayda olmuş olması hasebiyle Müslümanlar için diğer Müslümanlar'ı biraz daha fazla düşünme noktasında bizi biraz daha diri tutması gerekiyor. Ramazan ayı sadece kendimizi düşünmeye değil, dünya müslümanlarını ve gerçekten çeşitli zorluklar içerisinde mücadele eden Müslümanlar'ı, muhtaçları ve özellikle açlıkla pençelesen Somali başta olmak üzere, Afrika noktasında biraz daha duyarlı olmamıza vesile olur. Ramazan inşallah bu yönüyle bize de ve o insanlara da bolluk, bereket getirmeyi nasip eder, hepiniz Allah'a emanet ediyorum.

Şeyho DUMAN

Davete icabet ederek orucu tutmak bahtiyarlığına bize erdirdiği için O'na hamdediyoruz. Teslim olmak ne güzel bir şeydir. Şunu yapın diyor, kullar da onu yerine getiriyorsa ve herhangi bir irade beyanında bulunmadan, mutlak manada boyun eğerek itaat edilebiliyorsa, gerçekten ne kadar güzel bir davranıştır. Rabbim, bizlere hayatımız boyunca aynı davranışı çeşitli sahalarda göstermemizi nasip etsin. Okunan ayeti kerimeden birisinde rabbimiz şöyle buyuruyordu. Bu ayetin mucizevi bir noktasına işaret edip konuma geçeceğim. 1400 sene önceydi. Bildiğiniz üzere ne astronomi, ne şu ne bu hiçbir şey bugünkü gibi değildi; ama orada şöyle diyor: "Güneşi bir ışık kaynağı yaptım ayı da aydınlatan bir varlık yaptım." Güneşi ışık kaynağı yapıyor ayı da münir yapıyor, yani oradan ışık alarak başka tarafa yayıyor. 1400 sene önce Kur'an'ın bu mucizevi ifadesini gördüğümüzde, Hazreti Muhammed (s.a.v.)'e gelen bu mucize kaynaklı kitabın, bütün insanlığa hitabı olduğunu biliriz. Çünkü daha sonra gelecek olan insanlara sözü olacaktır. Belki bugün bizim idrak edemediğimiz daha birçok hususu ihtiva eden mucizevi ayetler vardır ama biz bugün onların sadece bir kısmını anlıyoruz. Bazılarını bilemiyoruz. Kardeşlerim konumuz "Hikmet". Hikmet kelimesi bildiğimiz üzere çokça kullanılan çeşitli izahları yapılmamış olan bir kelimedir. Kur'an'da çok zikredilir fakat fazlasıyla üzerinde durulmaz Kur'an da Hikmet kelimesi 20 yerde geçer. Türevlerine girmeyeceğim; yani ahkam, hüküm, muhkem gibi türevleri değil de sadece Hikmet kelimesinin ne anlama geldiği ile ilgili detaylı izaha gideceğiz inşallah. Demek ki Kur'an'da 20 yerde Hikmet kelimesi geçer.

Kur'an arapçadan kelimeleri alırken, önce kendisi onların lügat anlamının belli bir kısmını kullandıktan sonra, daha sonra yavaş yavaş kelimelere kendi ıstılahatını, kendi kullanımının

içerisinde yeni bir mana kazandırıyor ki biz buna ıstılahi mana diyoruz. Bu şekilde Kur'an mesela salat kelimesini kullanmıştır. Ama salat kelimesini dua olmaktan çıkartmış daha sonra bizim bugün eda ettiğimiz namaz biçimine sokmuştur. Çünkü Kur'an, Arabistan'da arapların kullandığı kelimeleri kullanmıştır. Onların diliyle inmiştir. Ancak onların diliyle indikten sonra belli bir dönem sonra o kelimeleri kendi muhtevası içerisinde ıstılahlaştırır ve yeni bir mana kazandırır. Venhar kelimesi de elbette ki lügat anlamıyla birtakım anlamlar ifade eder. Ancak Hazreti Muhammed (s.a.v.)'in hayatı içerisinde bu kelimeye kurban kesme manası verdiği ve bu ayette, kurban emrini yerine getirdiğini görmekteyiz. Demek ki bunu sadece efendim, bunu göğüs germek münakaşa etmek, karşı koymak manasını o şekilde lügati bir izahata gitmek, Kur'an-ı anlamamaktır. Özellikle son zamanlarda önüne gelen efendim, Kur'an'ın esas lügat anlamı şudur, öyleyse salat diye bir kelime de dualardır, namaz yoktur, duamızı yaparız, işimizi yapmış oluruz derler. Böylece bir yanlışa düşmüş olurlar. Onun için, demek ki biz burada lügat anlamını alacağız, ondan sonra ıstılahi manasını alacağız, ıstılahi manasını izah edeceğiz. Hikmet kelimesinin engellemek manasına izahat var. Zulümden engellemek. Başka, arapların kullandığı hikmet; hayvanların yuları. «Hikme» kelimesini yular için kullanıyor. «Hayvanı rastgele eğerden engelledi» için bu kelimeyi kullanıyor. Bir de cehaletten engellediği için diyor. Muhkim ise hikmete doğru hareket eden kimseye denir. Hakim kelimesi Hikmet sahibi. Hikmet sahibi ne anlama geliyor. Hikmetle ilgili bir örnek Süleyman aleyhisselamın örneğidir. Bildiğiniz üzere Süleyman aleyhisselam Allah'ın kendisine bir duasının kabulü sonucunda bana öyle bir mülkü ver ki benden sonra hiç kimseye verilmiş olmasın. Allahu Teala Süleyman (as)'a bu imkanları veriyor. Bildiğiniz üzere rüzgarlara, bütün varlıklara, cinlere, perilere ve kuşlara hakim olduğunu Neml suresi anlatır. Süleyman (as) hikmetle ilgili, bir de davetle ilgili Sebe Melikesine yaptığı hikmetli davranışları, nasıl dile getirdiğini Kur'an anlatır bize. Süleyman aleyhisselam bir gün kuşları denetlemektedir. Kuşların arasında hüdhüd kuşu yoktur. Orda bir metot takip ediyor. Burada hüdhüd kuşu yoktur demiyor, bana ne oluyor ki bu hüdhüd kuşunu göremiyorum diyor. İkinci şık olarak da yoksa hüdhüd burada yok mu? Üçüncü olarak da o haber getirmezse onu cezalandıracağım, ya da onu boğazlayacağım, ya da ona azap vereceğim. Ancak hüdhüd kuşu bir süre sonra gelir. Ve kendisine Sebe kraliçesinin durumunun haberini getirir. Derki falan yerde Allah'tan başkasına kulluk yapan ve idarecisinin de bir kadın

olduğu bir kavmin haberini sana getirdim. Bunlar Allah'tan başkasına ibadet etmekte. Böyle bir kavim var. Bu kavmin idarecisi de bir kadındır. Süleyman (as) ona hemen, sen yalan söylüyorsun demez. Bakalım sen doğru mu söylüyorsun yanlış mı söylüyorsun der. Süleyman (as) bir güzel örnekle kuşa cevap veriyor, daha sonra Süleyman (as) bir mektup yazıyor. Mektupta çok net bir tavır koyar. Bu yine hikmetin bir örneği. Bu, Süleyman'dandır. Allah'ın ismiyle mektubuma başladım. Size teklifim şudur: Bana karşı ki-birlik yapmayasınız ve doğrudan doğruya müs-lüman olarak bana geliniz. Net bir tavır koyuyor. Ondan sonra mektubu götürüp verdiğiinde Sebe melikesinin hikmete yönelik davranışını Kur'an anlatıyor ve diyor ki, Sebe melikesi kendi halkını topluyor ve diyor ki bana bir mektup geldi. Ne diyorsunuz: Süleyman denilen bir komutandan bir mektup geldi. Ve şuraya soruyor. Cemaat de diyor ki biz güçlüyüz, istediğimizi yapabiliriz, kimse bizim karşımızda duramaz diye Sebe melikesine cevap veriyorlar. Ama o şöyle diyor: Hikmete bakın; ama bilirsiniz ki bir ülkeye düşman girerse o düşman orayı fesada uğratar, oranın azizlerini zelil, zelillerini de aziz yapar. Savaşın sonucu budur. Evet güçlüyüz ama böyle bir durum da söz konusudur. Sebe Melikesinin hikmetle davranışını sergiliyor Kur'an. Yine bir örnek daha veriyor. En iyisi ben ona bir hediye göndereyim. Bakalım elçiler neyle dönerler. Akıllılık yapıp biz nasıl olsa güçlüyüz, istediğimiz şekilde hareket ederiz demiyor ama ona bir hediye gönderiyor. Süleyman aleyhisselamin hediyeye karşılık şu cevabı var; belki cevap veriyor hikmet ifadesinin taşıdığı manayı. Hazreti Aişe'den rivayet edilen bir habere göre ben sordum Rasulullah'a «Biz cihadın en güzel amel olduğunu biliyoruz. Biz cihad edelim mi dedik. Onun üzerine Rasulullah cihadın en faziletli kabul olunan bir hacdır diyor». Yani duruma göre cevap veriyor. Bir gün birisi Peygamber efendimize geldi. Ya Rasulullah İslam'ın emirleri oldukça çok. Peki bana bir şey söyle ki ben onun üzerinde durayım ve onunla kendimi meşgul edeyim, deyince Rasulullah ona şöyle diyor: Dilin daima Allah'ın zikriyle meşgul olsun. Bu müspet manada Rasulullah'ın aynı cevap vermediğiyle ilgili örnekleri görüyoruz.

Rasulullah'ın hayatında hikmetle ilgili 1-2 örnek verelim. Bildiğiniz üzere Rasulullah Medine'ye gittikten sonra, daha epeyce münafık vardı. İmansızlıklarını gizliyorlardı ve Rasulullah da bir kısmını bildiği halde onlara sen kafirsin, dinsizsin dememiştir. Hazreti Ömer bir gün Rasulullah'a der ki bana müsaade et de şu münafıkları öldüreyim der. Rasulullah da der ki: Başkalarının şu sözü söylemesine razı olmam. «Muhammed kendi tabilerini öldürüyor.» dedirt-

mem diyor. İşte bu hikmetli bir sözdür. Rasulullah münafıkları bildiği halde onlara münafıksın demiyor, onlara çok fazla fırsat vermiyor, ancak onları da reddetmiyor. İlerde, belki İslam'a kalplerinin ısınacağını düşünerek onlara böyle bir yol vermiyor, tavsiyede bulunuyor, sonra birtakım güzel sözler söylemesini ve güzel işler yapmasını tavsiye ediyor. Ama vasiyet ederken üslup olarak özellikle güzel şeyler kullanıyor. Ve ey oğulcuğum diye çocuğuna hitap ediyor. Şirk koşma, annenle babana iyi davran diyerek te-vazu metotlarını kullanıyor. Çocuğunun bu dediklerini kabul etmesi için güzel şeyler söylüyor. Gelelim Hazreti Muhammed'in hayatında hikmet örneklerine yani hayatındaki hikmetleri görelim. Peygamberimiz sallallahu aleyhi veselleme baktığımızda bazen bir sahabeye verdiği cevap, aynı suali soran başka bir sahabeye verdiği cevaptan farklıdır. Örneğin; Resulullah bir gün bir sahabe-ye ya rasulallah hangi amel daha güzeldir. O durumuna göre diyor ki birisine anne babana iyilik yap diyor, bir başkasına diyor ki kabul olunan bir hac diyor, bir başkasına da Allah yolunda cihad diyor. İşte hikmet budur.

Ramazana SÖNMEZ

Benim adım Ramazan Sönmez. Konya'da doğdum, Konya'da büyüdüm. İmam Hatip lisesinde öğretmenlik yapıyorum. Sizlerle iftar programında beraber olmamız gerekiyormuş, bundan dolayı buraya kadar geldim. Öncelikle ben size isminin anlamını anlatmakla başlamak istiyorum. Araplar güzün yağın yağmura Ramazan "Ramda" derler. Güzün yağın yağmur ne yapar, yaprakları döker değil mi? İşte Ramazan ayı da günahlarımızı döker bizim. Ayrıca Mekke'ye, Medine'ye giden kardeşlerimiz bilirler, gitmeyen kardeşlerimize de Allah en kısa zamanda nasip etsin, ki orda volkanik taşlar vardır. 50 derece, 60 derece, 65 derecede onlar öyle yanar adeta

bir bedevinin o çıplak taşa basıp da derisini yakmasına da arapçada Araplar "ramda" kelimesini kullanırlarmış. Yani bu taş sıcak, nasıl adamın ayağını yakıyorsa Ramazan ayı da müslümanların günahını yakar, bitirir elhamdülillah. Rabbim bu Ramazan'ı anlamıyla inşallah bizim üzerimizde gerçekleştirsin ve hem günahlarımız dökülsün hem de günahlarımız yansın inşallah. Ramazan ayı biliyoruz ki Kur'an ayıdır, Ramazan ayını değerli kılan ne oruçtur ne, teravih namazıdır, ne zekattır, ne de fitredir. Ramazan ayını Ramazan yapan nedir? O Kadir gecesidir. Ve Kur'anın, vahyin gelişidir; eğer bir müslümanın Ramazan ayında Kur'anla bağlantısı yoksa o insanın oruç tutması, o insanın birtakım ibadetler yapması mutlaka sevaptır; ama Ramazan'ı hakkıyla değerlendirdiğini ifade etmez. Bu anlamda mutlaka Ramazan bizim Kur'anla bütünleşmemize, barışmamıza, buluşmamıza vesile olması lazım. Kadir gecesini, bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesini takdir gecesidir, Kadir kıymet bilme gecesidir. Kur'an'ın hakkını bilemeyen insanlar, Ramazan'ı idrak edememiş demektir. Ve Ramazan'ın kıymetini bilip de yerine getiren insanlar, Ramazanı hakkıyla değerlendirmiş demektir. Kim Kadir gecesini iman üzere değerini bilerek değerlendirirse, geçmiş günahları affolunur, buyuruyor sallallahu aleyhi vesellem efendimiz. Ben Kur'an'dan bir bölümü inşallah size hatırlatmaya çalışacağım. Hepimizin bildiği bir bölüm: Emri bilmaruf, bir iyiliği emretmek anlamındadır, bir de bilinen şeyleri emretmek manasındadır. Yani bildiğimiz şeyleri birbirimize bir daha emredeceğiz. Mesela Allahu Teâlâ namazı Kur'an'da bir kere söylemiyor ki 80 yerde namaz geçiyor. Yüz kere sabır ayeti var Kur'an'da, yani bir kere söyleyip geçirmiş bizde bildiğimiz şeyleri sürekli birbirimize söylemeye çalışacağız. Sürekli hatırlatacağız. Şimdi Lokman suresinin ikinci sayfası bugünkü konumuz. Yani bizim neyimiz var? Bir Kur'anımız var, bir sünnetimiz var elhamdülillah. Başka bir sulandığımız kaynağımız yok. Onun için oturduğumuz zaman da Kur'an okuruz. Bir araya geldiğimiz zaman da Kur'an okuruz, evimizde de Kur'an okuruz. Biz hadis okuruz, peygamberi tanırız, sulandığımız kaynağımız budur elhamdülillah. Lokman aleyhisselam Kur'an'da sadece Lokman suresinde ismi geçen güzel bir insan ve bu sayfa öyle önemli bir sayfa ki bu sayfanın üzerine doktora çalışması yapılmış, yani akademisyenler bu sayfa üzerine çalışmışlar. Lokman'a hikmeti verdik diyor. Hikmet vahyi pratiğe aktarma bilgisi demektir. Kur'an'ı veya vahyi Allah'ın muradına uygun bir şekilde uygulama demektir, uygulama bilgisi demektir. Hikmet; araplar hakeme kelimesini hayvanı dizginlemek için kullanırlar. Eğer müslümanların Kur'an okuması onla-

rın hayatlarına karışıyor, hayatlarını dizginliyorsa onlar Hikmet üzere Kur'an okuyorlar demektir. Yani Kur'an okuduğumuz halden önceki ile sonraki arasında bir değişiklik varsa, ruh halimizde, yaşantı halimizde o zaman Kur'an'ı Hikmet üzere okuyoruz demektir. Ama Kur'an'ı okumadan önceki halimizle sonraki halimiz arasında hiçbir fark yoksa, bir değişiklik yoksa, biz Kur'an okumuyoruz demektir. Çünkü Aleyhisselam efendimiz Kur'an senin hayatına yaptırımlar, yasaklar koyduğu sürece okumaya devam et. Kur'an hayatına yaptırımlar yasaklar koymuyorsa Kur'an okumuyorsun demektir. Kur'an bir vadide sen bir vadidesin demektir. Onun için Kur'an'ı okurken Hikmet üzere okumak lazım. Yani Kur'an benim hayatımı düzenlemek için gelmiştir. Muhammed İkbal (Allah rahmet eylesin) Pakistan'ın o güzel insanı, sabah namazından sonra Kur'an okuyorum diyor. Babam bana soruyor? Yavrucuğum ne yapıyorsun? Babacığım Kur'an okuyorum diyor diyor. Ertesi gün babam yine soruyor yavrucuğum ne yapıyorsun? Baba Kur'an okuyorum. Yine ertesi gün babam yine soruyor, oğlum ne yapıyorsun, babacığım Kur'an okuyorum. Sonunda artık patlıyor. Baba bir haftadır aynı soruyu sorup duruyorsun? Birsey mi demek istiyorsun? Bir mesaj mı vermek istiyorsun? Görüyorsun ki Kur'an okuyorum. Yavrucuğun sanki sana iniyormuş gibi sanki Allah seninle konuşuyormuş gibi Kur'an'ı oku, Kur'an böyle okunur. Allah beni adam yerine koymuş, bana değer vermiş ve bana bu kitabı göndermiş. Allah bu kitabı insanlara, bize gönderdi. Bu bizim kitabımız. Allah beni muhatap almış.

Basra'da, Ebu Musa el Eşari Kur'an kursu açmış, hafızlık kursu açmış insanlara hafızlık eğitimi veriyor. Hemen mektup yazıyor Hazreti Ömer'e. Efendim hafızlık kursu açtım. İnsanlar kursa geliyorlar, bunlara yardım gönderin beytul maldan diyor. Hazreti Ömer Kur'an deyince bütün akan sular durur. Hemen yardım gönderiyor. Ertesi gün yine gönderiyor, ertesi gün yine gönderiyor, ertesi yıl yine gönderiyor, sonra Ebu Musa el Eşari diyor ki, efendim hafızlık yapanların sayısı yığınlarla artıyor, ne olur yardımları daha çok gönderin. Bunun üzerine Hz. Ömer diyor ki, o insanları kendi hallerine bırak. Korkarım ki Kur'an'ın lafzıyla uğraşacağız derken anlamından uzaklaşırlar. Onun için onları kendi hallerine bırak, onlara yardım etme diyor. Hazreti Ömer olsaydı, bizim Kur'an kurslarımıza ne yapardı. Kapatmazdı da, ıslah ederdi değil mi, adam ederdi yani. Onun için Kur'an'ı bu anlamda okumamız gerekiyor. İşte Hikmet budur.

Bu ülkede 20000 alim şehit edilmiş, köylerde üç gün dört gün cenazeler beklemiş, cenaze na-

mazını kıldırarak adam bulunamamış. Yok, birini bulmuşlar. O da rükûlu secdeli kıldırılmış. Ya eskiden böyle değildi cenaze namazı demişler. Yok, bilmiyor ki adam. Çünkü darağaçlarında sallandırılmış bu insanlar. O insanlar mazurdur, yani onların özürü var, onlar özürlüdür.

Bu senin taleben var ya namaz kılmıyor. Önce namaz değil mi. Bir de milletin içerisinde çocuğu rezil ediyormu. Bu çocuk bir daha mümkün değil namaz kılmaz. Hani biz insanların ayıplarını söylemeyecektik değil mi, mahcup etmeyecektik. İnsanların yanında çocuğu rezil ettin, mahvettin çocuğu, işini bitirdin. O çocuk bir daha namaz kılmaz. Önce çocuğa namaz öğretilmez, önce çocuğa Allah sevdilir, önce Allah anlatılır Allah, önce güzelce Kur'an'da öğretildiği şekilde çocuğa anlatılır. Çocuk şirkten sakındırılır. Önce Allah anlatılır, çünkü bir insanın üzerinde birinci derecede hak sahibi kimdir, Allah'tır. Önce Allah'ı anlatacağız, önce Allah. Sonra insanlar üzerinde ikinci dereceden hak sahibi olan anne babalardır. Önce anne, sonra baba; ama annenin üç kere önceliği var, değil mi. Kime iyilik yapayım ya rasulallah? Annene, sonra annene, sonra annene. Ama izinsiz cihada gitmiş ve Allah yolunda savaşırken şehit olmuş olan insanlar cennete giremeyecekler, arafta bekletilecektir. Niye anneden, babadan izinsiz gittiği için, bu kadar mı önemli? Bu kadar önemli işte. İşini bırakıp memlekete geleceksin dedi. Gideceksin, yani haramı emretmediği sürece yapacaksın, gideceksin yani anne babanızın hakkı var. Çünkü Allah'tan sonra bizim üzerimizde en fazla hak sahibi olan anne babamızdır.

Dönüşünüz banadır, yaptığınız her şeyi haber vereceğim diyor, ey yavrucağım. Bakın birincisi Allah, ikincisi anne baba, üçüncüsü ihsan duygusu. Yaptığınız bir iyilik veya bir kötülük sert, yalçın kayalar için bile olsa, mağaralarda bile olsa, yaptığınız bir iyilik yerin altında olsa, göklerde olsa Allah onu bir gün karşınıza mutlaka getirecektir. Çocuğa bu anlatılacak. Yaptığımız iyiliğin karşılığını mutlaka göreceğiz, yaptığımız kötülüğün de karşılığını mutlaka göreceğiz. Allah görüyor, Allah biliyor, Allah işitiyor. Onu anlatacağız. Namaz, daha namaza sıra gelmedi. Ondan sonra dördüncü sırada namaz geliyor, niye, çünkü namaz çok zor bir iş. Şimdi kıldık, biraz sonra bir daha kılacağız, sabah bir daha, ertesi gün bir daha kılacağız. Ertesi gün bir daha kılacağız. Kıl kıl bitmiyor ki mübarek. Onun için çok zor bir ibadet, namaz için çok sağlam bir akide lazım, altyapı sağlam olacak ki namaz devam etsin, yoksa dört gün kılar ondan sonra bırakır. Hani Ramazan'da müslüman Şevval'de demokrat diyorlar. Adamda altyapı yok, altyapı olma-

yınca işte namazda bu kadar, ibadette bu kadar olur. Altyapı sağlam olacak, çocuklarda alt yapı sağlam olacak.

İşte camiye gönderiyoruz, okula gönderiyoruz. Bunlar kesinlikle babalık, annelik değil. Allah sana çocuk kıymeti verdiyse ne demektir, sen onu eğiteceksin, sen ondan sorumlusun. Yani bir anne diyebilir mi? Ben çocuğumu emzirmeyeceğim. Diyemez, o çocuk doğduğu zaman senin süt muslukların akmaya başladıysa ne demektir bu, bu çocuğu sen doğurdun sen emzireceksin demektir. Onun için, yani Allah o çocuğu sana verdiyse sen eğiteceksin. Hoca eğitecek değil, hocanın görevi değil ki bu, bu annenin babanın görevi.

Sonra da iyiliği emretme, kötülükten sakındırma. Yani yaptığımız ibadetlerimiz kendimiz de kalmayacak. Kendimizi aşan bir insan olacağız; ama önce iyiliği emredeceğiz. Biz hep kötülükleri görürüz, kötülükleri eleştiririz. Önce iyiliği söyle! Önce iyilik söylenir, sonra kötülükten nehiy edilir.

Allah'la aran iyi, annenle babanla aran iyi. Allah görüyor, biliyor diyorsun namazını kılıyorsun. İyiliği emrediyor kötülükten sakındırıyorsun, ne demektir bu? Birileri senden memnun olmayacak demektir, birileri senden rahatsız olacaktır. Çünkü sen insanlara iyiliği emrediyor, kötülükten sakındırıyorsun. Kendini aşan bir insansın. Birileri seni kıskanacak. Haset edecekler, çatlayacaklar. Senin cennetteki amelleri işlemenden rahatsız olacak birileri. Onun için sabredeceksin sabır ne demektir. Sabır yoluna devam demektir. Allah bir sabır verdi işte, biz zalimlere ses çıkarmıyoruz. Bir şey demiyoruz. Adam sövdü sövdü gitti. Dinimize, imanımıza küfretti ve biz de Allah bize bir sabır verdi sabrettik. Bu sabır değil, bu zillettir.

Bir bela var ki müslümanın bu beladan sakınması lazım. Bu her şeyi silip süpüren bir beladır. O da gurur ve kibir belası. Adam garibanlara konuşurken farklı konuşuyor, zenginlere konuşurken başka konuşuyor. Omuzu kalabalık postallının karşısında konuşurken başka konuşuyor. Ama müslümanlara konuşurken farklı konuşuyor, değil mi. Müslümanları cehaletle suçluyorlar. Müslümanlara zaten herkes vuruyor. Müslümanları vurmak prim yapıyor. Konuşurken karşımızdaki kimselere karşı mütevazı olacağız. Adamın İslam'la hiç alakası yok. Sonra biri elinden tutuyor, Allah hidayet nasip ediyor kitap okumaya başlıyor. Abdeste namaza başlıyor, ondan sonra, daha dört gün oldu namaz kılmaya başlayalı «hocam bunlar var ya, bunların hepsini Rusya'ya sabun fabrikasına göndereceksin diyor, bunlardan sa-

bun yapacaksın diyor. Daha dört gün önce sen de aynıydın. Yani insanları küçümsemek; yok günahkardır, garibandır, duymamıştır, içki içiyordur, şöyledir böyledir, ama bizim muhabatımızdır.

Allah böbürleneni sevmez. Sen yürüyüşünde orta yolu tut, mütevazı bir şekilde, ama onurlu ve şerefli bir şekilde yürü. Müslüman'ın onuruna, şerefine yakışacak biçimde yürüyün, sesinizi de kısın. Onun için sesimizi de müslümanlara karşı özellikle kısacağız, mülayim olacağız, mütebessim olacağız. Kafirlerle ve münaflıklara karşı da onurlu ve şerefli olacağız. Müslümanlar'a bağışlamak çağırarak yok. Çocuklara bağışlamak çağırarak yok. Hem dünyada hem de ahirette gözyıldını olsun çocuklarımız. Rabbim onları bizlere cennet vesilesi kılsın inşallah. Allah razı olsun, sabırla dinlediğiniz için teşekkür ediyorum.

Beşir ERYARSOY

Cenabı Allah'a başı rahmet, ortası mağfiret, sonu cehennemden kurtuluş olduğu müjdelenen böyle mübarek bir güne eriştiği için ve son dilimine varmayı bize nasip ettiği için sonsuz hamd ü senalar ederiz. Yapmış olduğumuz salih amellerimize kusurlarımıza rağmen en mükemmel şekilde kabul buyuran mükâfatını fazlasıyla veren sonunda cehennemden kurtulanlardan bizi eylesin. Ramazan sonrası oruç için vadedilen bayram sevincine bizi ulaştırmasına, ahirette mükâfatını da veren kullarından eylesin. Cenabı Allah'tan bizi mükâfatlardan mahrum bırakmamasını dileriz .

Yüce Rabbimizden İslam dünyasında hatta dünyanın genelinde mümin olarak bizleri gerçekten üzen, gönlümüzü yaralayan; fakat bununla birlikte gelecek adına da Rabbimiz ümitlerimizi haklı çıkarsın. İnşallah bizi gerçekten

ümitlendiren bu yaşamakta olduğumuz hadiseleri, içinden geçmekte olduğumuz bu zorlu durumu, tamamen hayırlara ulaştırmasını rahmetiyle, lütfuyla kudretinin önünde izzetinin önünde hiçbirşey durmayan Aziz, Kahhar intikam sahibi olan Allah'ın ıslah olmayacaklardan intikamını alarak zulümlerinin tağuti tahakkümlerini sona erdirmesini ümmetin kanayan yaralarını biran önce şifaya kavuşturmasını niyaz ederim.

Değerli kardeşlerim; Ramazan'ın bize sunduğu ay olarak oruçla birlikte Kur'an ayı olmakla birlikte, İslam tarihinde en önemli zaferlerin, bedirden başlayarak Mekke'nin fethiyle devam eden, Ramazan ayında gerçekleşmiş olmasıyla, Kadir gecesiyse, Kur'an ayı olmasıyla, ümmetin gerçekten bu ayda her bakımdan farklı bir atmosfere girmesiyle birlikte bu ayın bize sunduğu sayısız mesajlar vardır. Mümin olmak oruç tutmak bir bakıma bu mesajları hatırlatmak, bu mesajların farkında olmak, bunların gereklerini yerine getirmek demektir. Oruç tutmanın bir manası da budur. Rasulullah çok özlü bir şekilde buna şöyle dikkat çekiyor. Her kim yalan konuşmayı ve yalanla amel etmeyi terk etmeyecek olursa, Cenabı Allah'ın o kimsenin yemesini, içmesini terketmesine de ihtiyacı yoktur. Hadis sıradan basit ve çok sınırlı manasıyla yalanı söz konusu etmiyor. Kullanılan ifade, hadisi şerifte zoru söylemek; yani yalan söylemeyi helak edici yedi büyük günahın birisi olarak sayar. Peygamberimiz, bu yalanların en büyüğü Cenabı Allah'ın vahdaniyetini inkar etmektir. [Ona herhangi bir şekilde şirk koşturmak.] En küçüğü ise, eğer varsa küçüğü; mesela küçük bir çocuğu veya affederseniz, bir hayvanı kandırmak için birşey verecekmizi izlenimini vererek çağırmasıdır. Bu iki uç arasında yalan, kademe kademe ne tarafa doğru yükselir. Öbür tarafa doğru iner. İşte oruç bize bunu öğretmektedir. Dolayısıyla ümmetin gerek ümmet olarak gerekse oruç tutan bizler olarak ki; bu islamın çok muhteşem bir öğütüdür. İslam bize ibadetlerimizi topluca yapmayı emrettiği halde, namazdan tutunuz hacca kadar, oruca kadar aynı zamanda biz birey olarak da bu ibadetleri yapıyoruz. Yani ferdi ve ümmeti İslam birbirinden ayrı mütalaa etmiyor. Birbirini bütünleyen birbirinin bizzat kendisi ya da tamamlayıcısı olarak değerlendiriyor. O halde, orucun ve Ramazan ayının mesajlarını hem ümmet olarak gözden geçirmeli, muhasebesini yapmalıyız, hem de fert olarak kendi adımıza ümmet içerisindeki yerimiz itibarıyla kendimizi hesaba çekmeli, muhasebe yapmalıyız. Bu Ramazan ayında böyle bir muhasebeyi yapmışsınızdır zannederim. Hepimiz belki birinci netice bu olmasa bile, vardığımız neticelerin ilk sıralarında şunu görmüşüzdür; ümmetin sayısız problemleri var. Bu problemler arasında

öncelikle ele alınması gerekenler var. Bizler de böyle bir vesileyle, günümüz açısından aciliyet sırası belki farklı olabilir; ama biz böyle öncelidik. Kendi kanaatimizle, ümmetin kelimenin tam manasıyla ümmet olma özelliğini ve niteliğini yeniden kazanması, şu ümmetin kırık tablosunun, eksik tablosunun ya da gereksizliklerle ümmete ait olmayan lüzumsuzluklarla yer yer işgal edilmiş olan bu toplumun asli hüvviyetine irca edilmesi, döndürülmesi gündemimizin en başında olması gereken mesele olması gerekiyor. Çünkü Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'de iki ayeti kerimde kendisinin tevhidiyle birlikte ümmetin de vahdaniyetini dile getiriyor. Bu iki ayeti kerimenin ışığında rahatlıkla söyleyebiliyoruz ki tevhidde bir eksiklik varsa ümmetin bütünlüğüne yansıyacaktır. Ümmetin bütünlüğünde bir eksiklik varsa tevhidde bir aksamayla alakalıdır. Cenab-ı Allah'ın tevhidi, elbette ki rububiyetiyle, ulûhiyetiyle tevhid denildiği zaman, isim ve sıfatlarıyla tevhid edildiği zaman tam bir tevhid olur. Fakat bu tevhidin ümmet boyutu çoğunlukla tabi bir akademik gereklilik olabilir. İtikadi izahlar yapılırken ümmet boyutu bir şekilde ihmal edilir. Veya hakettiği önem ve değeri üzerinde gerektiği gibi durulmaz. Sözü ettiğim iki ayeti kerime, sonlarını teşkil eden kelimeler hariç tamamen aynıdır. Enbiya suresi 92. ayeti kerimde Cenab-ı Allah şöyle buyuruyor: "Şüphesiz sizin bu ümmetiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim o halde sadece bana ibadet ediniz." Ayeti kerimede mantık gayet açıktır. Biz sadece ona ibadet ediyor isek ibadet ettiğimiz Rabbimiz mabudumuzun birliği gereği, ona ibadet eden biz abitlerin de her bakımdan bir ve tek ümmet görünümü içerisinde olmamız tevhidin bir zorunlu gereğidir. Tabii ümmetin nitelikleri Kur'an-ı Kerim'de olsun hadislerde olsun bir çok yerde olsun geçer. Mesela bu ümmet vasat bir ümmettir, mesela bu ümmet rasulün kendisine şahit olduğu ve kendisinin de diğer insanlara şahit olduğu bir ümmettir. Dolayısıyla bu ümmet, çok müstesna özelliklere sahiptir. En kerim en değerli rasul sayesinde biz de ümmetlerin en kerimi en değerlisi, en şerefli olmuşuzdur. Bu halde ümmet olma sorumluluğumuzun bilincinde ve değerimizin farkında olmamız lazım. Bu öyle bir sorumluluktur ki, yine Kur'an-ı Kerim'in ifade ettiği gibi [göklere] yere, dağlara taşımaları için teklif edilmiş fakat yüklenmekten kaçındıkları, korktukları zikrolunmuştur. Vasat ümmet ve beşeriyete tanık olmak özelliğiyle bu ümmet gerçekten müstesnadır. Kur'an bu ümmeti böyle bir konumda görmekle birlikte bunun vakamızla bir mukayesesini yapacak olursak, ümmetin hiç de Kur'an-ı Kerim'in istediği nitelendirdiği boyutlarda, kıvamda olmadığını hepimiz görebili-

yoruz. Eğer, dünyanın bir yerinde kan akıyorsa ve o kan bu ümmetin bir yerinden akıyorsa bu ümmet Allah'ın onu konumlandığı yerde değildir demektir. Eğer bu ümmetin yeri yurdu işgal ediliyor ise, bu ümmetin geleceğini tespit etmeyi başkaları kendilerinin birinci meselesi olarak görüyor ise, beşere ait olan kısmıyla söylüyorum; ümmet kendi yolunu kendisi çizmek imkanına sahip değilse ve bunun başkaları tarafından gasp edilecek en değerli malı olarak görmüyor ve bunun farkında değilse, ümmet bu Ramazan'ın istediği bir ümmet değildir. İstediği konumda olan bir ümmet değildir bu ümmet Cenab-ı Allah'ı bir dereceye kadar tevhid eden bir ümmet olmakla birlikte, bu tevhidin kemali onun yeryüzündeki ümmet birliğinde müşahhaslaşmadığı için tablosunda ciddi bir eksiklik var demektir. Diğer ayeti kerime de aynı şeyi söylüyor. Eğer ümmet Allah'ın istediği gibi bir ve beraber değilse Allah'a hakkıyla ibadet edemiyor demektir.

Anlamsız ve gereksiz gündemlerle uğraşmayalım. Başkası uğraşmak istese bile biz uğraşmayalım. Yani birileri imsakiye erken başlıyor, erken bitiyor... Bu mesele ümmetin hangi meselesini çözer. Bununla ilgilenmememiz gerekir. Hiçbir meselemizi çözmez. Bu ümmetin asıl meseleleri zülfıyare dokunan meselelerdir. Ciddi meselelerle ilgilenelim. Başkaları da bazıları da bunun farkına varır. Maalesef televizyoncularımızın önemli bir bölümü ümmetin ve müslümanların önemli gündemleriyle hiç alakası olmayan şeylerden bahsediyorlar. Bu halde bizi, ümmeti ilgilendirmeyen acil meselelerimizle ilgili olmayan gündemlerle vakit geçirmeyeceğiz, vermemeliyiz. Hem böylelikle kendisine ve meselelerine sahip çıkan bir ümmet olmak yolunda, sorumluluklarımızın farkında olan ve ümmet olma yolunda, inşallah her geçen gün daha iyi mesafe alırız.

Muhiddin ÖZDEMİR

Allah-u Teala şu mübarek Ramazan'ın bereketinden istifade etmeyi nasip etsin, bu toplantıyı düzenleyen, bu programda emeği geçen tüm kardeşlerimizden Allah razı olsun

Allah insanoğlunu yaratmış, yeryüzüne göndermiş. İnsanoğlunun bu dünyada yaratılışının bir gayesi vardır. Dolayısıyla her akılsel olan insanın üzerine düşen bu yaratılış gayesini bilmek, bulmak, anlamak ve gereği üzere yaşamaktır. Bizi yaratan rabbimiz bu konuda bizi yine yalnız bırakmamış, niçin yaratıldığımız konusunda bizi bilgilendirmiş, bize peygamberler göndermiş, kitaplar göndermiş ve bu konuda

bizi aydınlatmış. İşte sohbetin başında okumuş olduğumuz Zariyat suresinin 56. ayetinde Allah bize bildiriyor ve buyuruyor ki; "Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." Dolayısıyla insanoğlunun yeryüzüne geliş gayesi bundan ibarettir. Allah'a karşı kulluk görevini en güzel şekilde yerine getirmek. Bu ibadet bu kulluk görevi geçici değildir. İnsan buluş çağından itibaren ölünceye kadar devam eden hayatında Allah için yaptığı her şey kesintisiz bir ibadettir. Çünkü zaman zaman ibadet deyince, ibadeti sadece namazdan, oruçtan, hacdan ibaret zannediyoruz. Halbuki ibadet kavramı kulluk dediğimiz şeyi içerir. Ve kişinin doğumundan ölümüne kadar tüm hayatının her safhasını kuşatır. Dolayısıyla din denildiğinde, özellikle İslam dini denildiğinde şunu anlamalıyız; kişinin tüm hayatını ilahi emirlerle, yasaklarla ilkelerle, kurallarla ilmek ilmek ören ve o doğrultuda insanların yaşamasını emreden bir dindir. Dolayısıyla insanın hayatının hiçbir safhası dinin dışında kalmaz. Din insanın her türlü yaşantısına yönelik, her hâlikardaki durumunu belirler. Bu bir emirdir, yasaktır ya da en azından İslami bir adaptir. Onun için İslam, kişinin yaşantısını organize ederken, onun hangi eliyle burnunu silip, hangi eliyle yemek yiyeceğini, hangi ayakla tuvalete gidip, hangi ayakla tuvaletten çıkacağını belirleyen bir dindir. Aile yaşantısını, sosyal yaşantısını, sosyal müesseseleri, devlet idaresini, onun kurallarını, kaidelerini, emir ve yasaklarını belirleyen bir dindir. Dolayısıyla kulluk kavramı içerisinde dinin dışında hiç bir şey yoktur. Öyleyse kişi bu anlamda kulluğu yaşamak durumundadır ve Hicr suresinin 98. ve 99. ayetlerindeki söylenenlere göre hayatını devam ettirmelidir: "Öyleyse hamd ile rabbini tesbih et, secde edenlerden ol ve ölüm gelinceye kadar kulluk yap ve buna devam et." Yeryüzünde insanoğlunun bulunuş gayesi imtihandır. imtihan kitabı Kur'an-ı Kerim'

dir. Öyleyse her Müslüman bu kitabı açacak, okuyacak, onu anlayacak, kavrayacak ve gereğine göre de kulluğunu yapacaktır. Bu kulluk kolay değildir. Bu kulluk mücadelesinde nefisle cihad vardır, şeytanla cihad vardır ve kötü arkadaşlara karşı cihad vardır. Elbette ki bu kolay bir cihad değildir. İşte bu noktada da kullukta sıfır kavram karşımıza çıkıyor. Allah bu konuda bizi ikaz ederek buyuruyor ki, O, büyük semavat ve arzının ve aralarındakinin rabbidir. Binaenaleyh ona ibadet et ve ibadetinde sebatınla sabreyle. Bundan dolayı bu kulluğumuzu yapmak kolay birşey değildir. Elbette nefsimizden gelen, şeytandan gelen, kötü arkadaştan gelen, kötü komşudan gelen, yaşadığımız sistemden gelen ve baskıdan, işkenceden gelen zorluklar olabilir. Allah'ın rasulünün hayatına baktığımızda bunu görüyoruz. Onlar lailahe illallah dedikleri için birçok işkenceye maruz kaldılar. Baskılar ve işkenceler nedeniyle daha özgürce yaşayabilecekleri bir yere hicret etmek zorunda kaldılar ki, Allah'ın dinini yaşayabilmek için mallarını, mülklerini, anne babalarını ve çocuklarını terk ettiler. Mekke'den Medine'ye hicret ettiler. İmtihan bitmedi hatta daha da şiddetli bir şekilde devam etti. Daha sonra Bedir savaşında amcasına karşı, kardeşine karşı ve babasına karşı, kılıç kılıca, göğüs göğüse mücadele verdiler, vermek zorunda kaldılar. Bu şiddetli bir imtihandır. Bu durumda sabredeceksiniz. Allah'ın dinini yaşama konusunda sabır ve sebat üzere bulunacaksınız. İşte onun için dua etmeliyiz. "Ya Rabbim, bizi İslam üzere sabit kıl ve kâfirler topluluğuna karşı bizi muzaffer eyle" diye dua etmeliyiz. Bizler yaratılmadan önce, ruhlar aleminde Allah-u Teala bizden bir misak aldı ve biz de söz verdik Allah'a. Allah (c.c) Araf suresinde bunu bize hatırlatıyor: "Kıyamet gününde biz bundan habersizdik demeyesiniz diye, Rabbin âdemoğullarını onların bellerinden ve zürriyetlerinden çıkartıp onları kendilerine şahit tuttuk ve dedik ki, ben sizin rabbiniz değil miyim? Onlar da dediler ki, evet, sen bizim rabbimizsin, buna şahid ol dediler." Allah-u Tealaya biz böyle bir söz verdik. Allah bize, ben sizin rabbiniz değil miyim? diye sorduğunda, biz de evet dedik. Sizin amiriniz ve malikiniz üzerinde istediğimiz gibi tasarruf etme hakkına sahip olan, emir ve yasakları belirleyen ben değil miyim? Ruhunuzla ve bedeninizle bir araya geldiğinizde, benim verdiğim bu misaka karşı hayatınızı tanzim edecek misiniz? Helal ve haram hududlarına riayet edecek misiniz? Allah-u Teala bizden bir misak aldı ve sordu, biz de evet dedik. Allah-u Teala'nın yüklemiş olduğu emanete sadıklık nedir? O emanet Allah'ın göndermiş olduğu din, tevhid dini, son şekliyle İslam dini yani Muhammed (s.a.v)'e indirilen

din. Biz bunu aldık, yüklendik ve üstlendik. Peki acaba dinimizi hangi oranda öğreniyor, hangi oranda yaşayıp hayatımıza tatbik ediyoruz? Bunun üzerinde ciddi boyutlarda düşünmek, o emanete sahip çıkmak ve yaptığımız sözleşmeye sadık kalmak durumundayız. Farkında olarak ya da olmayarak günde kırk kez bunu gündemimize getiriyoruz. Beş vakit namaz kıldığımızda, her rekatta okuduğumuz Fatiha suresinde, "ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz" diye, rabbimize bu misakla verdiğimiz sözü hatırladığımızı beyan ediyoruz. "Ya rabbim ancak sana ibadet ederiz ve senin dışında, senin göndermiş olduğun dinin dışında her türlü tağuti şeyleri, nizamları, ideolojileri ve ekolleri hepsini reddediyorum" diyoruz Allah-u Teala'ya.

Allah'ın bizi her an gözetlediğini, denetim altında tuttuğunu ve bir gün hesaba çekeceğini bilmeliyiz. Bu şuur içerisinde rabbimize karşı kulluğumuzu yapmalıyız. Allah'ın emir ve yasakları doğrultusunda hayatımızı tanzim etmezsek, ideolojilerin, felsefi ekollerin, ağabeylerimizin, liderlerimizin ve şeyhlerimizin peşinden gideriz de Allah korusun dini yönden ayağımız kayabilir, yaşadığımızı da sonra İslami zannetmeye başlarız. Hâlbuki yaşadığımızın adı İslam değildir. Allah Teala bu durumda hedefinden saptırılmış bozulmuş olan dinler ve batıl dinler hususunda, Allah'ın dininin dışındaki dinleri kendisine din edinenler için şöyle buyurmaktadır: "Kim İslam'dan başka bir din, ideoloji ve sistem ararsa, kendisinden asla böyle bir din kabul edilmeyecektir. Ahirette ise o hüsrana ve zarara uğrayanlardan olacaktır." Öyleyse bizler neye inandığımızı ve niçin inandığımızı çok iyi bilmek mecburiyetindeyiz. Lailahe illallah derken neleri reddettiğimizi, neleri tasdik ettiğimizi, nelerin karşısında olduğumuzu, nelerin yanında olduğumuzu çok iyi bilmek mecburiyetindeyiz. "La" ile başlıyoruz yani ret ile başlıyoruz. O ret, Allah'ın ve onun göndermiş olduğu dinin dışındaki her şeyi reddetmek manasına gelmektedir. Buna sistemler girer, felsefeler girer, ağabeylerimizin, şehitlerimizin, liderlerimizin düşünceleri girer; bunların hepsini reddedeceğiz. «İllallah», benim hayatımda yegane hüküm sahibi olan ve benim hakkımda hüküm koyma hakkına sahip olan Allah'tır. Ve peşinden "Muhammeden Rasulullah", benim için yegane örnek olan Allah'ın Rasulüdür, ben onun izinden giderim, onu kendime örnek alırım, onu lider edinirim. Bunun dışındaki herkes Allah'ın gönderdiği dine, Muhammed (s.a.v)'in getirdiği yaşantıya ve onun hayatına aykırı zıt bir yaşantı sergiliyorsa onu da reddederim. Bu anlamda dinimize sahip çıkalım dinimizi yaşayalım.

İhlas tevhid inancının özü olduğundan, Allah'ın birliğini en güzel ve özlü biçimde anlatan sureye ihlas suresi adı verilmiştir. Dolayısıyla ibadetlerin ruhu da ihlastır. Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor: "Bir kimse kalbini iman için halis kılar, ihlasla temizlerse ve kalbini nefsi mutmain bir şekilde İslam'a teslim ederse, ahlakını, müstakim, Kur'anı hakkıyla duyan ve ibretle bakıp hakkıyla gören hale getirirse muhakkak ki felaha ermiştir." Mümin rabbinin razı olacağı şekilde azalarını kullanmak zorundadır. Yaptığınız işlerinizi Allah için ihlasla yerine getiriniz. Zira Allah, halisane yapılan şeylerden başkasını kabul etmem buyuruyor. Her mümin, yaptığı her işte her amelde önce Allah'ın rızasını gözetmesi, sonra onun dinini yayması ve Hz. Muhammed (s.a.v)'in sünnetine uyup onun yolundan ayrılmaması gerekir. Şöhret ve övülmeyle asla aklımdan geçirmemelidir. Aklına gelse bile tevbe istiğfar ederek geri dönmelidir. İhlas, anlatılmaz yaşanır. Çünkü ihlas daha çok icraatla yaşantıyla ilgilidir. Hz. Ebubekir bir hutbesinde şöyle buyuruyor: "Allah Teala'nın rızası için söylenmeyen hiçbir şeyde hayır yoktur. Allah yolunda harcanmayan bir malda hayır yoktur. Bilgiçlik taslayanlar ve gurura kapılanlarda hayır olmadığı gibi, Allah için yaptıklarında, insanların kınamasından dolayı endişeye düşenlerde de hayır yoktur." Öyleyse Müslüman daima Allah'ın rızasını gözetecek ve bu anlamda ihlasla doğru yol katetmeye gayret edecektir. Allah-u Teala bir kuluna buğz ettiği vakit, ona üç şey verir ve ondan üç şeyi meneder: Salihlerin sohbetini ona nasip eder fakat öğütlerini kabul ettirmez. Salih amelleri ona nasip eder fakat ihlas vermez. Hikmeti kendisine nasip eder fakat ondaki sadakatini men eder. Allah-u Teala cümlemizi gerçek mahiyette ihlasla sahip olan muhlis kullarından eylesin. Gösteriştin ve dünyalık amellerden bizi korusun. İslam'ı en güzel şekilde anlayan, kimin yanında yer alacağını ve kimden uzaklaşacağını bilen kullarından eylesin. Allah hepinizden razı olsun.

Hüsnü AKTAŞ

Muhterem Müslümanlar

Hepinizin bildiği gibi Allah'ı Tealanın insanlara tevdi ettiği bir emanet vardır. Bu kutsal emanet, tahkiken iman; yeryüzünü imar etme, insanlara iyilikleri emretme, onları kötülükten alıkoyma, yaptığı iyiliklerin karşılığını hem bu dünyada hem de ahirette görme noktasındadır. Allah'ı Teala kitaplar ve peygamberler göndermiştir. Bu nedenle inananların hidayete tabi olmaları ve nefislerinin hevalarından uzak durma-

ları şarttır. Müminlerin en bariz özellikleri, Allah yolunda savaşmalarıdır. Kafirlerin ise tağut yolunda savaşmalarıdır. Mü'minlerin üzerinde durmaları gereken konulardan en önemlilerinden birisi de ihlas ve ihsan konusunda hassasiyet göstermeleridir.

Allah bize şahdamarımızdan daha yakındır. Bunun için ilahi murakabeyi hissetmeli ve yaşıntımızı edille-i şer'iyyeye göre düzenlemeliyiz.

Müslümanlar Allah'ın dinine uygun yaşamadıkları için mahkum bir hayat sürmüşlerdir. İslam topraklarında yaşadıklarımızın sebebi ihlas ve ihsan konusundaki noksanlıklarımızdan kaynaklanmaktadır. Maalesef İslam topraklarında tuğyan çok büyük bir felaket halinde yayılmaya başlamıştır. Libya'dan Keşmir'e, Çeçenistan'dan Yemen'e İslam toprakları yangın yerine dönmüştür. Hemen hemen Dar'ul İslam denilecek hiç bir yer kalmamıştır.

Bizler hep neticeler üzerinde duruyoruz. Halbuki sebepler devam ettiği sürece aynı neticeler olacaktır. Afrika'da, hiçbir meseleyi istişare edemeyen hiçbir meseleyi karara bağlayamayan veya birbirlerine değişik asabiyetler sebebiyle saldıran Müslümanlar en sonunda bugünkü hale, bugünkü noktaya gelmişlerdir. Bu, hepinizin bildiği gibi 1991 yılında Birleşmiş Milletler bu bölgeye asker göndermeye başlamış. Amerikan istilasını ön plana çıkmış, daha sonra İslam Kadıları Birliği, İslam Mahkemeleri Birliği başkanının iktidarı ele geçirmesiyle, Etiyopya Amerika'nın teşviki ve büyük çapta yardımıyla Somali'ye saldırmıştır veya o gündür bugündür hala Somali'de her bölgede ayrı ayrı hükümetleri vardır. Ama hiçbir hükümet yoktur. Ve bugünkü noktaya gelmesinde, bilhassa Birleşmiş Milletler'in o bölgeye asker sevk ettiği dönemde bu sahillerin tamamen nükleer ve zehirli atıkların bu savaş döneminde bol miktarda Somali'ye

nakledilmesi ve gömülmesi, bugünkü kuraklık felaketini ortaya çıkarmıştır. Hatta Somali bir zehirli atık deposudur. Dikkat edin, hep neticeyi konuşuyoruz ama 1969'dan beri Somali'nin ne hale geldiğini konuşmuyoruz. Hepinizin bildiği gibi bugün bütün Müslümanlar'ın gündemi Libya. Libya'da Cemahiriye denilen bir sistem söz konusu ve Muammer Kaddafi yeşil kitabında belirttiği gibi halka vekalet yalancı bir sistemdir diye başlayan, hem ideolojik hem ileri demokrasiden bahseder. Fakat İslam fıkhrına razı olmayan bir sistem kurulmuştur. Hatta öyledir ki orada birçok alimler ashabi kehf gibi yaşamışlardır. Bir tarafta komünizme, kapitalizme karşıdır ama nefsinin öyle ilahlaştırmıştır ki aslında İslam'a da karşıdır. İslami alimlere nefes aldırılmamıştır. 42 yıllık bir meseledir. Ve bu bölgede aşiretlerin asabiyete dayanan bir hakimiyetleri söz konusudur. Bugün, hepinizin bildiği gibi bu hale gelmiştir. Tunus'ta sokakta dahi İslami tesettür yasaklanmıştır. Haramları yasaklayan, teşvik eden bir sistem vardır. Tabi buradan kendimizi müstağni görme hakkımız yok. Türkiye'de de farklı bir durum yok. Haramları teşvik eden bir devlet politikası vardır. Şu veya bu partinin iktidarda olması bir şey değiştirmez. Çünkü doğrudan doğruya laiklik adına İslam'la savaşan bir zihniyet geliştirilmiştir Mustafa Sabri efendi Kitab'ul Akd isimli eserinde Türkiye'deki bu değişim üzerinde hassaten durur ve laikliği değerlendirirken laiklik, din ile dünya ve siyaset işlerinin birbirinden ayrılmasıdır. Allah'a ve Rasulüne iman eden kitapta yer alan, mütevatir hükümlere iman eden bir kimse asla laik olamaz demıştır. Allah'a ve ahiret gününe imanla laikliği bir arada düşünmek mümkün değildir demıştır. Bu eser biliyorsunuz yasaktır, yasak edilmiştir. Türkiye'de yayınlanmamıştır ama bu eserde İslam topraklarında gelişen bütün ideolojilere karşı muazzam cevaplar vardır. Ve herkesin bildiği gibi son dönemde Mısır'da da, Suriye'de de, Yemen'de de, Bahreyn'de de birçok hadiseler vardır. Aslında bu fitratlı bir isyandır. Bu isyanlar İslami değildir ama fitrat isyan etmektedir. Çünkü bu insanların fitratı adaleti istemektedir Allah bizi öyle bir fitrat üzere yaratmıştır ki en güzel biçimde yaratmıştır. Bu kıyamlara dikkat edin. Hep demokrasi adına yapılmaktadır. Çünkü Müslümanlar şura sistemini hiçbir zaman "etrafını camii ağyarını mani" bir şekilde kavramamış, şura sistemini ve beyan inceliğini gündemlerinden çıkarmışlardır. İslam fıkhrında iktidar müminlerin rızasına dayalıdır ve İktidar Müslümanlar arasında istişareye dayalıdır. Onun için aslında demokraside zaten var denilen şeylerin tamamı İslam'da çok daha fazlasıyla vardır. Ve demokrasiyi bir noktada insanın hevasını ilahlaştırmaya yarayan bir sistem

olduğu halde, şura sistemi insanı sorumlu bir varlık haline getirir. Nizam'ül Mülk kitabında istişare üzerinde uzun uzun durur. Dolayısıyla hiç bir Müslüman şuradan müşavereden müstağni değildir, olması da mümkün değildir. Ama maalesef Müslümanlar kendi aralarında bu sistemi işletme noktasında hassasiyet göstermemişlerdir. yani bu noktada büyük zaafiyetler göstermişlerdir, çünkü Emevilerle birlikte başlayan sistem ağır Müslümanlar'ı adeta siyasetten, müşavereden uzaklaştırmıştır. Halbuki Allah'ü Teala kitabında müminlere şurayı, yani müşavereyi farz kılmıştır. Kur'an'ı Kerim'in surelerinden birisi de adı Şura suresidir. Hani son dönemde bazı politikacılar demokrasi suresi diyorlar ya, hâlbuki Allah'ü Teâlâ ismini koymuş. Şura suresi demokrasi suresi değil. Ama biz yenildik, yenildikçe de onların kültürü bizi istilaya uğratmıştır. Tarihçi yazar Arnold Tonby güzel bir şey üzerinde durur. Firavun Mısır halkının alfabesini değiştirmiş isimlerini değiştirmiş dinlerini değiştirmiş, her şeylerini değiştirmiş, bunu da yeni bir nesil yaratmak için yapmış. Bilirsiniz ki Ekber Şah da aynı şeyi yapmıştır. O da bütün dinlerin ortak olduğu bir din yapmaya çalışmıştır. O da Ekber Şah dini yaratmaya çalışmıştır. Bizim de alfabemiz değiştirildi öylesine değiştirildi ki daha Meşrutiyet döneminde yayınlanan hiçbir şeyi bizim neslimiz okuyamıyor. Şimdi bizim tartıştığımız önemli konuların hepsi Meşrutiyet döneminde tartışılmıştır. Öyle koştuk ki o dönemde ulemanın ortaya koyduğu hiçbir şeyi bugün göremiyoruz. O dönemdeki alimlerin kaleme aldığı makalelerin hiç birisi bize ulaşmadı. Harf devrimi sebebiyle hiç kimse onları okuyamaz hale geldi. Ve çok sınırlı kimseler okuyabiliyor. O gün çözülen bir çok mesele, bugün yeniden gündemimizde. Bir de o dönemdeki alimler gibi alimler de aramızda yok artık. Dikkat ederseniz, bugün kendilerini alim zannedenler neyi tartışıyorlar; teravîh namazını. Halbuki sünneti tartışsalar daha iyi ederler. Çünkü sünnet ile ilgili gelen hadisler çok azdır. Halbuki teravîh namazıyla ilgili yüzlerce hadis vardır. Ankara inanç özgürlüğü platformu her hafta toplantılar yapıyorlar. Ve hala tesettür yasağı devam ediyor. Tesettürün farz olduğunu onlar da biliyorlar ama farzı yasaklayıp heva ve heveslerini ilah ediniyorlar. Diyanet de dahil hiçbir müessese hevasını ilahlaştıran bu müesseselere ses çıkarmıyor.

Müslümanlar'ın kendi kendilerini hesaba çekmesi lazım. Yani özeleştiri diyorlar ya. Müslümanlar'ın tevbe etmesi lazım. Yapamadığımız şeyleri biliyoruz. Hristiyanlar papaz karşısında günah çıkartıyorlar. Biliyorsunuz papazın karşısında her türlü günahı söylüyor orada. Papaz, seni affettim evladım diyor. Günahlarını

çıkartıp gidiyor. Müslüman öyle değildir. Müslüman yaptığı her türlü hatadan vazgeçer, tevbe eder. Bizim de tevbe etmemiz lazım. Çünkü İslam topraklarındaki hal perişandır. Dikkat edin. Hep İnsan Hakları diyoruz. Peki, Hukukullah ne olacak yeryüzünde Allah'ın hukukunu kim koruyacak? Dikkat edin. Gündemimizde bile yoktur. Bugün Hukukullahla ilgili bir tane yazı bulamazsınız. Halbuki insanın can, akıl, nesil mal ve din emniyeti Hukukullah'tır. Hukukullah dinimizin temelidir. Ancak Müslümanlar'ın gündeminde bile değildir. Niye bu hale geldik. İşte mesele burada, kimliğimizi kaybettik. Bugün biz sistemin, rejimin izin verdiği kadar müslümanız. İşte bu tam bir felaket, çünkü sistem hiç izin vermiyor.

Müslümanlar'ın içinde yaşadıkları durumları iyi bilmeleri lazım. Onlar için farzdır. Biliyorsunuz, bütün muteber kaynaklarda mükellefin içinde bulunduğu hal ile ilgili durumları bilmesi farzdır. İçinde bulunduğumuz hali de bilmediğimiz için bugün halimiz perişandır. İçinde bulunduğumuz durumdan çıkabilmemiz için, her yaptığımız amelleri edille-i şer'îyyeye uygun olarak yapmalıyız. İçinde bulunduğumuz hayat imtihan dünyasıdır. Elimizde bulunan bütün imkanları Allah'ın rızasına uygun harcamalıyız. İslam topraklarının tamamında yangın devam ediyor. Bunun çözümü nedir? Önce cemaat olmamızdır. İslam cemaatinin bütün müesseselerini oluşturmamızdır. Şimdi hepimiz İslami müesseselerin zafiyete uğradığının farkındayız. Türkiye'de ciddi bir İslami müessese yok. Onun için, gençlerimiz ya Mısır'a gidiyorlar ya Pakistan'a gidiyorlar. Bu sıkıntıları çözmemiz lazım. Başkası çözecek değil. Müslümanlar'ın son yıllarda, dikkat edin dünya görüşleri de değişti. Liberal Müslümanlar çıktı, demokrat Müslümanlar çıktı. Allah'ın ona verdiği Müslüman ismi az geldi. Ya solcu Müslüman oldu, ya demokrat Müslüman oldu ya da liberal Müslüman oldu. Allah'ın dini adeta ona eksik geliyor. Bir şeylerle takviye edilmesi lazım. Hiç ummadığınız insanlarda oluyor bu iş! Daha önce İslamcı! olarak bildiğimiz birçok insanlarda bu oluyor. Neden, çünkü kendi müesseselerimiz yok. Şarlatanlar da bol bol ortalığı ele geçiriyor. Mesele budur. Onun için hepimizin tekrar düşünmesi lazım. Ne yapabiliriz diye. Bizim zerre miktarı hayır yapmamız, zerre miktarı da şerden kaçınmamız lazım. Bir kimsenin inziva hayatına çekilip de orada İslam'ı en güzel şekilde yaşadığını iddia etmesi mümkün değildir. Çünkü İslam öyle bir emir vermemiştir. Rasulullah dinin muhakkak cemaat halinde yaşanması gerektiğini söylemiştir. Cemaat de rahmet, tefrikada azap var demıştır. Allah'ü Teala hepimizi salih amel işleyen kullarından eylesin.

İnsanın Yaratılış Amacı ve Ahiret Hayatı

Harun AKÇA

Ben, cinleri de, insanları da yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zariyat 56)

Ben insanları ve cinleri başkalarına değil, yalnız bana ibadet etsinler diye yarattım. Kendilerini yarattığım için ibadet edilme hakkı da bana aittir. Onları ben yarattığım halde nasıl başkalarına ibadet edebilir?

Burada akla şöyle bir soru gelebilir; Allah sadece insanları ve cinleri yarattığını belirtmiş, oysa o tüm kainatı yaratan değil mi? Ayrıca kainattaki her zerre Allah’a ibadet etmekteyken niçin sadece insanların ve cinlerin Allah’a ibadet etmeleri için yaratıldıkları söylenmektedir? Cin ve insanlar kendilerine Allah’a ibadet etme veya yüz çevirme ya da başkalarına ibadette bulunma hürriyeti verilmiş olan yaratıklardır. Kainatta ki diğer varlıklar ise böylesine bir irade hürriyetine sahip değildirler. Onlar Allah’ın koyduğu yasalara uyarak Allah’a ibadet etmenin dışında başka bir seçeneğe sahip olmadıklarından sadece insanlara ve cinlere hitap edilmiştir. Onlar dilerlerse kendilerini yaratan Allah’a ibadet ederler, dilerse ondan yüz çevirip kendilerini yaratmayan başka varlıklara ibadet ederler. Ancak bu şekilde davrandıkları takdirde fitratlarının dışına çıkmış olurlar. Bu bakımdan insanlar ve cinler kendilerini yaratan Allah’ın dışında başka hiç kimseye ibadet etmeleri için yaratılmadıklarını bilmeli ve kendileri için doğru olan onlara verilen bu hürriyeti yanlış yolda kullanarak, tıpkı vücutlarındaki her zerrenin Allah’ın kanunlarına uyarak ona ibadet ettiği gibi onlarda kendi iradeleriyle Allah’a ibadet etmelidir.

İbadet kelimesi burada sadece namaz, oruç vs. ibadetlere atfen kullanılmamıştır. Bu yüzden ayeti cin ve insanların sadece namaz, oruç, tesbih vs. için yaratılmış oldukları biçiminde anlamak yanlıştır. İbadet kavramı içine bu saydıklarımızda girmekteyse de hepsi bu değildir. Bu ifadenin tam anlamı cin ve insanların Allah’tan başkasına tapmamalarını, itaat etmemelerini, hiç kimseye boyun eğmeyip sadece Allah’ın karşısında eğilmelerini Onun emirlerine itaat edip ondan korkmalarını sadece Allah’ın dininin kurallarına uymalarını onun dışında hiç kimseden bir şey beklememelerini ve hiç kimse önünde dua etmek için el açmamalarını emreder. Para kazanmak, mal biriktirmek, güzel bineklere sahip olmak, dünyanın geçici eğlenceleriyle oylanmak için değil yalnızca Allah’a ibadet etmek için yaratıldığını ve bir imtihana tabi tutulduğunu, ya Allah’a ibadet edip onun razı olacağı kul olup imtihanı kazanacağını ya da Allah’ın dışındaki şeylere ibadet edip onun gazabına uğrayarak imtihanı kaybedeceğini bilmesi gerekir, bu imtihanın sonucu kazananlar için cennette bolluk, bereket ve hiç aklının alamadığı sonsuz nimetler, kaybedenler için ise cehennemde acıklı bir azap.

Kur’an’ın tasvirine göre dünya hayatı bir oyun, eğlence, süs, öğünüş, mal, evlat ve nüfus yarışdır, dünya geçici bir faydalanış ve aldanış yeridir. Asıl hayat ise ahiret hayatıdır. Gerçek anlamda huzur ve sükun sadece ölümsüz alemdir. Her ne kadar ölüm, geride kalanlar için acı ve hasret dolu bir olay ise de, imanlı gönüller için fanilikten ebediliğe geçişi sağlayan bir vasıta. Her insan doğar, büyür iyi veya kötü bir hayat yaşar ve sonunda ölür. Dünya da tıp-

ki bir insan gibi ölümlüdür. Bir gün gelecek dünyanın ömrü son bulacak, bütün evren bir anda yok olacaktır. Daha sonra Yüce Allah sonsuz kudretiyle yeni bir alem kuracak. Bu yeni alem de insanlar dünyadayken yaptıklarının hesabını verip iyilik ve kötülüklerinin karşılığını eksiksiz bir şekilde göreceklerdir.

Her nefis ölümü tadacaktır. Ölüm, insanın yok olup gitmesi demek değildir. Yalnızca ruhun bedenden ayrılması ve sonsuz bir aleme göçmesidir. Ölümlü fani, sıkıntılarla dolu bir diyardan, ölümün olmadığı ebedi mükafatlarla dolu, zahmet ve sıkıntının bulunmadığı, sevdiğimiz her şeyin bulunduğu bir diyara yolculuktur. Onun için Müslüman ölümden korkmaz sadece ona hazır olur. Hatta yeri geldiğinde seve seve canını da verir, ahiret karşılığında dünyayı satar, ağzının tadını kaçıran ölümü aklından çıkarmaz.

Etrafımızda olan varlıklara bakıp ölümü ve dirilmeyi daha iyi anlayalım. Her gece bir ölüm, her sabah bir diriliştir. Gece olur, uyuruz, uyku ölümün kardeşidir, ölmenin provasıdır. Bir müddet sonra uyanırız, yani ölümden dirilişe geçersiz, bunu her gün tekrarlarız. Gündüz yaşar, gece ölür, sabah diriliriz. Güneşin her batışı bir ölüm, her doğuşu bir diriliştir. Her gün tekrarlanan bu batış ve doğuş gösterileri bize şu gerçeği fısıldar; Ey insanı tıpkı benim gibi sende bir gün böyle batıp sonra tekrar doğacaksın, yani öleceksin ve dirileceksin. Bu gerçeği unutturmamak için Rabbimiz her gün bu manzarayı bize seyrettiriyor.

Rabbimiz Kuran'da da ölümü ve dirilmeyi şöyle bildiriyor;

"Gökten bereketli bir su indirdik. Kullara rızık olmak üzere onunla bahçeler, biçilecek taneli ekinler, küme küme tomurcukları olan hurma ağaçları yetiştirdik. O su ile ölü yeri dirilttik. İşte insanların diriltilmesi de böyledir." (Kaf 9-11)

"Allah ölüden diri, diriden ölü çıkarandır; yeryüzünü ölümden sonra o canlandırır. Ey insanlar! İşte sizde böyle diriltileceksiniz." (Rum 19)

Kur'an'ın tasvirine göre dünya hayatı bir oyun, eğlence, süs, öğünü, mal, evlat ve nüfus yarışdır, dünya geçici bir faydalananış ve aldanış yeridir. Asıl hayat ise ahiret hayatıdır. Gerçek anlamda huzur ve sükun sadece ölümsüz alemdedir. Her ne kadar ölüm, geride kalanlar için acı ve hasret dolu bir olay ise de, imanlı gönüller için fanilikten ebediliğe geçişi sağlayan bir vasıtaadır.

"O' dur ki geceleyin sizi öldürür, gündüzün ne işlediğinizi bilir; sonra belirlenmiş süre geçirilip tamamlansın diye gündüzün sizi diriltir. Sonra dönüşünüz O'nadır; sonra o dünyada yaptıklarınızı size haber verecektir." (Enam 60)

"O'nun ayetlerinden biri de şudur; Sen toprağı, boynu bükük kupkuru görürsün. Onun üzerine suyu döktüğümüz zaman titretir ve kabarır. Onu diriltten Allah elbette ölüleri de diriltir. O her şeye kadir." (Fusilet39)

Yaratılmışların ölüp yok olduktan sonra tekrar dirilmelerindeki hikmet, mükelleflerin bu dünyada iradeleriyle kazandıklarının karşılığını görmelelidir. Çünkü bu dünya kazanç ve amel dünyasıdır. Ahiret ise bu dünyada yapılanların karşılığının görüleceği yerdir. Müslüman da Ahiret için hazırlık yapmalı ölümü hep hatırlamalıdır.

H. Ömer (r.a.) anlatıyor;

Bir gün Allah Rasulü (s.a.v) ile beraberdim. Ensar' dan bir sahabe Allah'ın Rasulü' ne geldi ve O'na selam verdi. Sonra da sordu.

Ya Rasulullah müminlerin en zekisi kimdir?

O da şöyle cevap verdi.

Müminlerin en zekisi ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonrası için en güzel bir şekilde ahiret hazırlığı yapanıdır. (İbn Mace) buyurmuştur

Rabbimiz şöyle buyuruyor;

"Bilin ki dünya hayatı bir oyun, eğlence, süs, kendi aranızda övünme, mal ve evlat çoğaltma yarışdır. 'Dünya hayatı aldatıcı bir zevkten başka bir şey değildir." (Ha-did 20)

Peygamber Efendimiz(s.a.v.) de **"İnsanın dünyada bir yolcu, dünyanın da ağaç altında bir solukluk dinlenme yeri"** olduğunu söylemiştir.

İşte müslümanın da dünyaya vereceği değer bu şekilde olmalı. Bir gün biriktirdiğimiz tüm

malımızı, mülkümüzü bırakıp öleceğimizi ve sevdiklerimizden ayrılacağımızı unutmamamız gereklidir.

Peygamber Efendimiz(s.a.v.) şöyle buyuruyor **"Kişi öldükten sonra kendisini 3 şey takip eder. Bunlardan ikisi geri döner bir tanesi ile baş başa kalır, sevdikleri, malı ve mülkü kendisini terk eder, amelleriyle baş başa kalır"**

Ölümden sonra bedenden ayrılan ruh ahiret aleminin başlangıcı olan kabir hayatını yaşayacaktır. Kabirde Münker ve Nekir adında iki melek insana bir takım sorular soracaklardır. Bu soruların başlıcaları; "Rabbin kim? Dinin ne? Peygamberin kim? Kitabın ne? olacaktır. Dünyadayken iman edip Salih amel işleyenler bu sorulara doğru cevap vereceklerdir. İmanı tam olmayanlar ise bu soruların cevabını bilseler bile bu sorulara cevap veremeyeceklerdir. Peygamber Efendimiz(s.a.v.) kabirde insanların bu farklı durumlarını şöyle belirtmektedir.

"Mezar her insan için dünyadaki durumuna göre ya Cennet bahçelerinden bir bahçe ya da Cehennem çukurlarından bir çukur olacaktır." buyurmaktadır.

Kuran kıyametin oluş biçimine ilişkin ayrıntılı ve dehşet verici tablolar çizer. Buna göre Kıyamet Sura üflenince başlayacak, kulakları sağır edecek bir ses ve korkunç bir sarsıntı nedeniyle emzikli kadınlar kucaklarındaki çocukları unutacak, hamile kadınlar bebeklerini düşürecek, insanlar sarhoş gibi olacaklardır. Gök erimiş maden gibi, dağlar atılmış yün gibi olacak, kimse dostunu soramayacaktır. Gök yarılacak yıldızlar dağılıp dökülecek, denizler fışkıracak, kabirler alt üst edilecektir. Gözler dehşetten kamaşacak, ay tutulacak, güneş ve ay karacak insanlar kaçacak, sığınacak bir yer bulamayacaktır. Dehşetten on aylık gebe develer bile salıverilecek, yabani hayvanlar bir araya toplanacak, denizler kaynatılacak, gök sıyrılıp düşecek, cehennem alevlendirilecek, cennet yaklaştırılacaktır.

Kıyametin kopma zamanına gelince İsrail adlı melek Sur'a üfleyecek ve böylece bütün evren altüst olup bütün canlılar ölecektir.

"Güneş dürülüp ışığı kalmadığı zaman, yıldızlar düşüp söndüğü zaman, doğurması yaklaşmış develer başıboş bırakıldığı zaman, yabani hayvanlar bir araya toplatıldığı zaman, denizler kaynaştırıldığı zaman, canlar bedenlerle birleştirildiği zaman, kız çocuğun hangi suçtan ötürü

öldürüldüğü kendisine sorulduğu zaman, amel defterleri açıldığı zaman, gök yerinden oynatıldığı zaman, cehennem alevlendirildiği zaman, cennet yaklaştırıldığı zaman, insanoğlu ne yaptığını görecektir." (Tekvir 1-14)

"Sur'a birinci üfleme üflendiği zaman arz ve dağlar yerlerinden kaldırılıp bir çırpışla birbirine çarpıldığı ve hepsi darıma dağın olduğu zaman. İşte o gün o vaka olmuştur." (Hakka 13)

"Sur'a üfürülünce Allah'ın dilediğinden başka, göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi çarpılıp cansız yere düşer." (Zümer 68)

İnsan günün birinde güneşin soğuyup bütün enerjisini kaybedeceğini, yıldızların dökülüp yok olacağını ve bütün kainatın altüst olacağını yakinen bilmelidir. Kıyametten sonrada insana, yeni baştan bir hayat bahsedileceğini, insanların bu dünyadaki fiillerinin kayıtlar altında tutulup, kıyamet gününde ortaya konulacağını, kıyamette herkesin Allah tarafından hesaba çekileceğini, bir kısım insanların Cennete bir kısım insanların cehenneme gireceğini yakinen bilip ve inanmalıdır.

"Kıyamet gününde birtakım yüzler ak, bir takım yüzler de kara olacak. O vakit yüzleri kara olanlara şöyle denilecek; İmanınızdan sonra küfrettiniz ha..İşte o küfrün cezası olarak tadın azabı. Ama yüzleri ak olanlar Allah'ın rahmeti içindedirler. Onlar orada ebedi kalacaklardır."(Ali İmran 106-107)

"Sonra Sur'a bir daha üfürülecektir. O anda görürsün ki ölümler dirilip, ayakta bakınıp duruyorlar" (Zümer 68)

"Sur'a üfürülmüştür. Birde görürsün ki onlar kabirlerinden kalkıp Rablerine doğru koşup gidiyorlar" (Yasin 51)

İsrail'in ikinci kez Sur'a üflemesiyle yepyeni bir dünya kurulacak ve bütün ölümler dirilecektir. Bir düşünün, bütün yaratıkların tekrar dirilme olayını. İnsan, aklının alamadığı bir olayla karşı karşıya gelecektir. Bütün yaratıklar Allah'ın huzuruna toplanacaklardır. İnsanlar bir tellalın seslenişleriyle ansızın irkilecektir. Bu sesin kulak ve aklın üzerinde nasıl bir etki yapacağını bir düşünün. En yüce Sultan'a arz edilmeye çağırılıyorsun. Bu sestten sonra ansızın başucundan toprağın yarılışını duyarsın, mezarının toprağınla tepeden tırnağa tozlar içinde sıçrayıp ayaklarının üzerine kalktığını görürsün. Gözlerin sesin geldiği tarafa dikilmiştir. Seninle birlikte bütün

insanlar mezarlarından kalkarlar ve mahşere doğru yürümeye başlarlar. Artık kaçacak yer yoktur O'ndan başka sığınacak da hiçbir kimse yoktur. Herkes çıplak, yalın ayak, suskun, korku ve dehşet içindedir. O gün insanların ayak seslerinden ve İsrail'in çağrısının yankısından başka bir şey duyulmaz. İnsanlar öldükleri yerden Allah'ın izniyle kalkacaklar ve belli bir hedefe doğru yürüyeceklerdir. Bu hedef, yaşanılan hayatın hesabının verileceği haşır olma (toplanma) yeridir. Mahşer yerine vardıklarında çıplak ve yalınayak cin ve insanlardan bütün ümmetlerin oraya toplandığını görürler. O gün herkes kendi derdine düşmüştür

Peygamber Efendimiz(s.a.v.) *"kıyamet gününde insanlar çıplak, sünnet olmamış ve yalın ayak olarak, mahşer meydanına geleceklerdir"* der.

Hız Ayşe; Ey Allah'ın Rasulü kadın ve erkeklerin hepsi bir arada olunca birbirlerine bakmazlar mı? diye sorunca; Peygamberimiz (s.a.v) "Ey Ayşe, o gün, insanların durumu birbirlerine bakamayacakları kadar şiddetlidir" buyurarak hesaba çekilmenin şiddetini dile getirmektedir.

Uzun bir imtihandan sonra yaratılış ve tabiatları farklı olan insanları, cinleri ve diğer yarattıklarını bir arada toplayan Allah'ın şanı ne yücedir. Yeniden diriliş hepsine boyun eğdirmiş ve mahşere sevk onları aynı yerde toplamıştır.

O gün korku, dehşet, titreme, yalnızlık ve şaşkınlıktan dolayı anne ve babanın evlatlarından, çocukların, anne babalarından, kişinin kardeşlerinden, akrabalarından kaçtığını görürsün. Dünyadayken hep yanında olmasını istediğin, uğrunda canını vermek istediğin yakınlarının kaçtığını görürsün. O gün nasıl olurda insanlar birbirlerini yüzüstü bırakıp kaçarlar?. Çünkü O gün herkes kendi derdine düşecektir. O gün onlardan birinin sende hakkı bulunup ta yakana yapışarak Aziz ve Celil olan Rabbin huzurunda seninle hesaplaşmasından korkarsın, sonra belki de davayı kazanırda kurtuluş ümidin olan iyiliklerden kendisine verilir. Bu yüzden sevaplarının azalmasından korktuğu için insan akrabalarından, eş ve çocuklarından, ana ve babasından kaçır. O günde kimsenin kimseye bir faydası olmayacaktır. O günde kimin zerre miktarı iyi ameli varsa mükâfatını görecektir, kimin de zerre miktarı kötü bir ameli varsa cezasını çekecektir.

"Kim zerre miktarı iyilik yaparsa onu görecektir ve kim zerre miktarı kötülük yaparsa karşılığını görecektir" (Zilzal 7-8)

"Bugün herkese kazandığının karşılığı verilir. Bugün haksızlık yoktur. Doğrusu Allah hesabı çabuk görendir." (Mü'min 17)

Mücahid'in şöyle dediği rivayet edilmiştir; **"Kıyamet günü kul şu dört şeyden sorguya çekilmedikçe Allah'ın huzurundan adımını bile atamaz. Ömrünü nerede tükettiğinden, ilmiyle ne amel işlediğinden, bedenini nerede yıprattığından ve malını nerede kazanıp nereye sarf ettiğinden"** sorguya çekilecektir.

Allah'ın huzuruna gelen insanoğlunun önüne amel defteri açılacak. Allah'ın emrettiği şekilde hayat ortaya koyanların amel defteri sağ taraftan, Allah'ın emirlerini yerine getirmeyip başkalarının emirlerine, hükümlerine uyanların, şeytanın ve dostlarının yolunu tutanların defterleri de sol taraftan verilecektir.

"Kitapları sağdan verilenler suçlulara: Sizi bu yakıcı ateşe sürükleyen nedir? Diye sorarlar. Onlar derler ki; Namaz kılanlardan değildik, düşkünü doyurmuyorduk, batıla dalanlarla beraber bizde daldık, ceza gününü de yalanladık. Bu durumumuz ölüm bize gelinceye kadar devam etti derler." (Müddesir 42-47).

"Kitapları sol tarafından verilenlere gelince, o; keşke bana kitabım verilmeseydi de hesabımın ne olduğunu bilmeseydim." (Hakka 25-26).

Daha sonra Cehennem ateşinin üzerine sırat köprüsü kurulacak ve herkesin oradan geçmesi için Melekler görevlendirilecektir. Bütün incelik ve kayganlığıyla cehennemin üzerine uzatılmış ve altında da cehennem dalgalarıyla çırpınıp duran ateşi görünecek, gözünü kaldırıp sırat köprüsüne baktığında, insanın yüreğinde dolacak korkuyu bir düşünün. Üzerinden geçeceğinizi kesin olarak biliyorsunuz, altındaki cehennemin karanlığına bakıyorsunuz, ateş dalgalarının hissettirisi ve derinden gelen ateşin kabarışının gürültüsünü işitiyorsunuz. Yakıtı insan ve taşlar olan ve cayır cayır yanan o ateşe bakıyorsunuz, yanan insanları, çırpınan insanları görüyorsunuz. Ne kadar korkunç verici bir manzaradır bu.

Sırat köprüsünden kişi ameline göre hızlı, yavaş ya da hiç geçemeyecektir. Kimisi çakan şimşek gibi süratli, kimisi dizleri ve elleri üzerinde geçerken, kimisi de geçemeyerek cehenneme düşüp helak olurlar. O anda ameli zayıf olanların acziyetini bir düşünün. Başlar önde eğik, ayakları köprünün üzerinde, cehennemin yakıcı sıcaklığına ta içinden hisseder insan.

Eğer gazaba uğramış ve dünya hayatında Salih bir ameli yoksa, birden ayağı kayıp cehennem çukuruna düşer. O anda insan mahvoldum, bittim der ve baş aşağı düşer. Ayakları sırat köprüsünden kesilmiştir. Demir kancaları deri ve etlerine saplanması ve o ateşin can yakan sıcaklığını hissetmesi çok sürmez. Bunun dünyada gördüğü ateşten kat kat daha fazla olduğunu anlar. Ateş adeta insanın her tarafına hücum eder. Nihayet ateşin ortasına varınca alevler üzerini tamamen kaplar, sonra çok geçmeden etleri dökülür, sadece kemikleri kalır. Tekrar eski haline döner ve alev arttırılarak tekrar ateşe atılır. Cezası bitene kadar tekrar tekrar cehennem ateşinde kavrulur durur. Ölüm yok orda. Orda insan ağlayıp pişmanlığını dile getirecek, Allah'tan başkalarına kul olmamaya şeytana ve dostlarına uymayacağına, Allah'ın istediği şekilde bir hayat yaşayacağına dair söz verecek ancak ondan bu isteği kabul edilmeyecektir. Artık hesap günü gelmiş, dönüşü olmayan bir yola girilmiştir.

Allah Teala buyurmaktadır: **"Cehennem ateşi uzak bir mesafeden kendilerini görünce, onun öfkelenişini (müthiş kaynamasını) ve uğultusunu işitirler. Elleri boyunlarına bağlı olarak onun (cehennemin) dar bir yerine atıldıkları zaman, oracıkta yok oluvermeyi isterler. Onlara şöyle denir: Bugün yalnız bir defa yok olmayı istemeyin; aksine birçok defalar yok olmayı isteyin."** (Furkan, 25/12-14)

Azap şiddetlenerek devam eder, sıkıntı zirveye ulaşır. Cehennem sıcağında insan susadığının farkına varır. O anda dünyadaki içecekleri hatırlar ve cehenneme sığınır. Azap vermekle görevli meleğinin elinden kabı alır, bir an olsun rahatlayıp ateşten kurtulayım der, ancak kabı eline alır almaz avucu yanar. Sıcaklığından ve hararetinden eli parçalanıp etleri dökülür. Sonra o kabı ağızına yaklaştırır, yüzü kavrulur, sonra yudumlamaya az da olsa serinlemeye çalışır, fakat serinlemek fayda vermez. Yudumlamaya çalışırken boğazın derisi soyulur. Karnına ulaşınca iç organları parçalanır, daha sonra insan feryat eder. O anda dünya içeceklerini, onların soğukluk ve lezzetini tekrar hatırlar, hararetini dindirmek ister ve dünyada alıştığı gibi yıkanmak ve suya dalmak suretiyle serinlemek için kızgın su havuzlarına koşar. Kızgın suya dalınca tepeden tırnağa bütün bedeninin derisi soyulur. Daha hafif olur endişesiyle ateşe koşar, sonra yine ateşin yangını şiddetli gelince kaynar suya geri döner. Böylece ateşle kaynar su arasında mekik dokur durur. Acıktığını his-

seder, orada yiyeceği boğazını ve bağırsaklarını parçalaya parçalaya geçen zakkum ve deve dikeninden başkası değildir. Zorlanarak ta olsa yer ama acısını ta içinden hisseder. Boğazından geçmesi için su içmek ister ancak içeceği de kaynar su ve irindir. (İrin; cehennem ateşinde yananların bedenlerinden akan kan ile karışık maddedir. Cehennemliklerin vücudundan akıp giden bu pis ve murdar olan şeyler bir yerde birikir ve cehennemlikler de gelip buradan içerler.)

Allah'a dua edecek ama bir karşılık bulamayacaktır. Meleklerden yardım isteyecekler ancak cehennem ateşinde görevli meleklerin kalplerinde Allah, zerre ağırlığına acıma hissi yaratmamıştır. Onlara da acımayacaklardır.

"Onların başlarının üzerine kaynar sular dökülecektir. Bununla karınlarının içindeki organlar ve derileri eritilecektir." (Hac/19-21)

Cehennemdeki azapta şiddetlenerek devam edecektir. Cehennemlikler uzaktan Cennet ehlini göreceklerdir.

"Cennetlikler günahkarlara; sizi şu yakıcı ateşe sokan nedir, diye soracaklar, Onlarda şöyle cevap verirler; Biz namaz kılanlardan değildik, yoksulu doyurmuyorduk, batıla dalanlarla birlikte dalıyorduk ve ceza gününü de yalan sayıyorduk, sonunda ölüm geldi çattı." (Müddesir/33)

İşte cehennemliklerin oraya girmelerine neden olan yapmadıkları bu ibadetlerdir. Namaz kılmamaları, namazı inkar etmeleri, namaz kılanlarla alay etmeleri, yoksulu doyurmamaları, infak etmemeleri, zekatlarını vermemeleri, boş işlerle uğraşmaları ve hesap gününü, kıyame-ti ve ahireti yalan saymaları onları cehenneme sürüklemiştir.

Ölmek isteyecekler ancak o da olmayacak, ölmenin söz konusu olmadığını öğrenip ölmekten umutlarını kestikten sonra, kesin olarak ölüm denen olayın bundan böyle olmayacağını anlarlar. Bu defa hiç olmazsa bir günde olsa azabımızı hafiflettirin diye seslenecekler ama bu serzenişleri onların azaplarını hafifletmeyecek, tam tersine şiddetlenerek devam edecek-tir.

Günahkar müslümanlar cehennem ateşinden çıkıp kurtulduktan sonra, onları gören kafirler de onlara imrenerek, keşke bizde daha önce müslüman olsaydık da, bizde onların çıktığı gibi çıkmış olsaydık temennisinde bulunurlar.

Amel defteri sağdan verilenlere gelince onlara sonsuz nimetlerin verileceği cennet yurduna girerler. Allah burayı kulları içinde iman edenlerle, Allah'ın emri ve yasağı doğrultusunda hareket eden takva sahibi olanlar için hazırlamıştır. Bu onların dünyada iken samimi iman etmiş olmaları ve salih ameller işlemeleri sebebiyledir. Kendi nefislerinin, kötü isteklerine direnmeleri, kötülüğü ve haram olan şeyleri terk etmeleri bakımından Rabbimizin verdiği bir nimet yurdu cennet.

Cennet bizim okuduklarımızın ve duyduklarımızın üzerinde bir şeydir. Hatta aklımızın ve hayalimizin kavradığı her şeyin üstünde anlatılamayacak derecede güzellikte olan bir yerdir. Çünkü bizim tüm düşüncelerimiz, algılamalarımız asla cenneti olduğu gibi idrak edemez. Sadece dünyada bize süs, ziynet ve eşya olarak verilen ölçü ve miktar ne ise, algılamamız da o orandadır. Bizim şuur ve his bakımından idraki kavrama ve anlayış kapasitemiz oldukça sınırlıdır, dışımızda, fizik ötesinde olan şeylerin gerçek manada, hakikatlerini anlamamız mümkün değildir. Kuran ve Sünnette anlatılanlara, cennetteki yapılara, saray ve köşklere, altın ve gümüşlere, nehir ve ağaçlara, meyvelerine ait verdiği bilgilere gelince, bunların hiçbirisi asla dünyadakiler gibi değildirler. Ne cinsleri bakımından ve ne de benzerlikleri açısından. Bunların dünyadaki şeylerle ortak noktaları sadece isimlerinin benzerliğinden ibarettir.

Nitekim İbn Abbas;

"Bu rızıklar onlara bazı yönlerden dünyadakine benzer olarak verilmiştir." (Bakara, 2/25) mealindeki bu ayetin tefsiriyle ilgili olarak diyor ki: "Cennette var olan şeylerin dünyadaki şeylere benzerliği sadece isimden ibarettir, başka değil."

Allah Rasülü(as) şöyle buyurmuştur: **"Yüce Allah buyurdu ki: Salih olan kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir insanın gönlünden bile geçmediği şeyler hazırladım."**

Ravi diyor ki isterseniz şu ayeti okuyun.

"Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez." (Secde, 32/17)

"Takva sahiplerine vaat edilen cennetin misali şudur; İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır ve orda onlar için meyvelerin her türlüşünden ve

Rablerinden bir mağfiret vardır." (Muhammed 15)

"Adn cennetleri onlarındır, oraya girerler, orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler ve orada onların elbiseleri ipektendir." (Fatr/33)

Peygamber Efendimiz(s.a.v.) bir hadislerinde;

"Cennet ehli cennete girdiklerinde görevli bir melek şu açıklamayı yapar, şüphe yok ki cennette ebedi yaşayacak ve hiç ölmeyeceksiniz, hastalanmayacak ve daima sıhhatte bulunacak, ihtiyarlamayacak ebedi genç kalacaksınız. Sonsuz nimetlere mazhar olacak ve hiçbir zaman hüznü ve keder görmeyeceksiniz."

"Gerçek şu ki bugün cennet halkı sevinç ve mutluluk dolu bir meşguliyet içinde dirler. Kendileri ve eşleri gölgeliklerde tahtlar üzerinde yaslanmışlardır. Orada taptaze meyveler ve onların istek duydukları her şey onlarındır." (Yasin/55-57)

İşte cennet yurdu; çalışmanın, yorulmanın ve hiçbir zahmetin olmadığı, bıkmadan, usanmadan yaşanılacak olan nimetler yurdu.

"Gerçekten müminler kurtuluşa ermişlerdir. Onlar ki, namazlarında huşu içindedirler. Onlar ki, zekâtı verirler ve onlar ki iffetlerini korurlar, ancak eşleri ve ellerinin sahip olduğu cariye haric. Bunlarla ilişkilerden dolayı kınanmış değildirler. Şu halde, kim bunun ötesine gitmek isterse, işte bunlar, haddi aşan kimselerdir. Yine o müminler ki, emanetlerine ve ahitlerine riayet ederler. Ve onlar ki, namazlarına devam ederler. İşte, asıl bunlar varis olacaklardır; Evet Firdevs'e varis olan bu kimseler, orada ebedi kalıcıdır." (Müminun, 23/1-11)

Allah hepimizi bu uğurda ameller işlemeyi, onun yolunda çalışıp Müslümanca yaşamayı ve Müslümanca ölmeyi nasip etsin. Rabbimiz şöyle buyuruyor;

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Resulüne inanın, mallarınızla ve canınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur." (Saff, 61/10-11)

Çocuk Eğitiminde Oyunun Önemi

İdris GÖKALP

Bizlere Allah tarafından emanet olarak bahşedilen göz nurumuz, ciğerparemiz çocuklarımız tertemiz İslam fitratı üzere dünyaya gelmektedirler. Çocuklarımızı geleceğe daha güzel bir şekilde hazırlamak gayesinde olan biz ebeveynler ve eğitimciler çocuklarımızı her yönüyle tanımalı ve onların fitri ihtiyaçlarını zamanında karşılayabilmeliyiz. Karşılama gereken bu ihtiyaçların en önemlilerinden biride oyundur.

Oyun, çocukta doğuştan gelen bir tabiat ve Allah'ın onda yarattığı bir içgüdüdür. Bunun temelinde çocuğun fiziksel gelişiminin mükemmel bir tarzda tamamlanması yatmaktadır. Oyunun çocuğun eğitiminde, kişiliğinin gelişiminde ve sosyal uyumunda ilk önemli adım olduğu artık bilinmektedir. Oyun, çocuğun ilerideki yaşamında yapacağı işlerin, yaşamında basit bir misalidir. Gerçekten çocuk için oyun sanatı, yaşama sanatıdır. Tüm kültürler önce oyun biçiminde oynanmıştır.

Türk Dil Kurumu Sözlüğü'nde oyun, "vakit geçirmeye yarayan ve belli kuralları olan eğlence" olarak tarif edilmiştir. Tarih boyunca değişik şekillerde birçok oyun ortaya çıkmıştır. Bizim tarihimizde günümüze kadar ulaşmış koşu, güreş, binicilik, okçuluk, cirit, körebe, saklambaç gibi spor ve oyunlar vardır. Oyundaki esas maksat, eldeki malzeme ile veya konuşarak farklı bir kurgu oluşturup bir çeşit tekrar etme, tecrübe ve eğlenme ortamı oluşturmaktır. Oyunun özellikleri incelendiğinde "sembolik manası, çocuğun dünyasını yansıtmaması, gerçek hayattaki beklentilere sözcü olması, yaşadıklarına tepki olarak ortaya çıkması, bir eğlence aracı olması gibi hususlar vardır." Oyun esnasında çocuklar insanları ve hayvanları taklit ederek duygu ve düşüncelerini anlatırlar.

Bu şekilde çocuklar, kurallarını kendilerinin belirledikleri ve tesirinde kaldıkları günlük hâdiseleri tekrar yaşamaya çalıştıkları emniyetli bir ortam oluştururlar. Oyunun, çocuğun kendine hâkimiyet sağladığı bir alan olma özelliği de vardır.

Oyun, ana babaların çocuklarına etkili biçimde erişebilecekleri ve onları olgun bir bağımsızlığa hazırlayabilecek bir araçtır. Bir yetişkine göre oyun yeniden doğuş ve tekdüzelikten kaçıştır. Çocuk için ise oyun uğraştır. Oyun, tecrübe kazanma, öğrenme ve yapma aracıdır. Çocuğunuz doktorculuk veya mimarcılık oynuyorsa bundan yalnızca keyif almıyor, doktoru ve mimarı yaşıyordur. Çocuk, oyun sırasında çevresindeki dünyada gözlemlediği uğraş ve becerileri canlandırır, dener ve uygular.

Çocukların bedensel, duygusal, sosyal, zihinsel ve dil gelişiminde oyun ve oyuncakların büyük önemi vardır. Oyun oynarken çocuk mutlu olur. Çocuğun büyümesi ve sağlıklı gelişmesi için beslenme, sevgi, bakım ne kadar gerekli ise oyun ve oyuncaklar da o kadar gereklidir.

Çocuk, oyun yoluyla düşünmeyi ve kendi başına karar vermeyi, sorumluluk almayı, işbirliği yapmayı ve paylaşmayı, sonuca ulaşmayı, konsantre olmayı öğrenir. Motor, sosyal ve dil becerilerini, hayal gücünü geliştirir, dikkatini bir noktaya toplamayı ve becerilerini organize etmeyi öğrenir.

Oyun bir çeşit rahatlatıcı etkinliktir. Oyuna karşı insan nefsinde içsel bir ihtiyaç vardır. Allah (cc) çocuklara, bazen de büyüklerle istediği bir hikmetten dolayı, bu ihtiyacı gerçekleştirmek üzere güçlü bir arzu vermiştir. Bununla; ya onu ileriye hazırlar, ya fazla gelen gücünü bedenini güçlendirecek bir biçimde sarf ettirir. Yahut da sinirlerini

sakinleştirip dinçliğini sağlar ve nefesine musallat olan can sıkıcı havayı değiştirir. Oyunu kendisi ile izah etmeye çalıştıkları hikmet ne olursa olsun, doğrusu İslam ve İslami eğitim, bireydeki bu içgüdüyü daha önce nazarı itibara almıştır. Allah Resulü de çocuklarla ilişkilerinde onların oyun ve neşe ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmıştır.

İslam ümmetinin önderi olan Rasûlullah'ın (s.a.v.), çocuklarla birlikte birçok kez oyun oynadığını mübarek hayatını incelediğimizde görmek mümkündür. Tabi Hz. Peygamber'in (s.a.v.), ana babaları ve yetişkinleri eğitmek, onların da kendisine uyararak çocuklarıyla beraber oynamalarını sağlamak için bunu yaptığını biliyoruz.

Konuyla ilgili rivayetler şunlardır:

a) Ebu Eyyûb Ensârî anlatıyor: Rasûlullah'ın (s.a.v.) yanına girmiştim. Hasan ile Hüseyin Hz. Peygamber'in (s.a.v.) önünde ya da kucağında oynuyorlardı. Ben:

- Onları seviyor musun ya Rasûlallah? dedim. Bunun üzerine O:

- Nasıl sevmem onları? Onlar benim dünya fesleğenlerimdir; onları koklarım, buyurdu.

b) Ömer b. Hattab diyor ki Hasan ile Hüseyin'i Peygamber'in (s.a.v.) iki omzunda gördüm. Ben:

- Altınızdaki at ne güzel! dedim. Bunun üzeri-ne Peygamber (s.a.v.):

- Ne güzel atlıdır onlar! buyurdu.

c) Berâ b. Âzib anlatıyor: Rasûlullah (s.a.v.) namaz kılarken Hasan ile Hüseyin veya onlardan birisi gelir sırtına binerdi. Peygamber (s.a.v.) başını (secdeden) kaldırdığında eliyle onu tutardı. (Namazı tamamladıktan sonra):

- Ne güzel binittir sizin binitiniz! buyururdu.

d) Câbir (r.a.) anlatıyor: Rasûlullah'ın (s.a.v.) yanına girmiştim. Hasan ile Hüseyin sırtına binmiş elleri ve dizleri üzerinde yürüyor ve şöyle di-yordu: "Ne güzel devedir sizin deveniz. Ne güzel yüklersiniz siz!"

Bu rivayetlerde Hz. Peygamber'in (s.a.v.), torunları Hasan ile Hüseyin başta olmak üzere çocuklarla çeşitli oyunlar oynadığı görülmektedir. Böyle yapmakla Rasûlullah (s.a.v.) oyunun çeşitliliği düşüncesini göstermiş oluyordu. Ayrıca Rasûlullah'ın (s.a.v.), daha canlı ve istekli oynamaları için oyuna katılan çocukları övdüğü, takdir ve tebrik ettiği de görülmektedir. Böylelikle onlar, bıkmadan ve usanmadan severek oyunu sürdü-recekler, aynı anda hem beden hem de rûhî gıdala-rını almış olacaklardır. Bunun yanında Rasulallah (s.a.v.) torunları ile oyun oynayarak ve oyunun kurulmasına yardımcı olarak, onlara değer ver-diğini ve duygularını hesaba kattığını göstermiştir. Yüce Nebi'nin (sas) torunları ile oyun oynama-sında bizim fark edemediğimiz birçok hikmet de olabilir. Çocuklara merhamet göstermek, onlara zaman ayırmak, onlarla vakit geçirmek sünnet-i seniyeden olup çocuk eğitiminde dikkat edilmesi gereken önemli bir husustur.

Çocuk, oyun oynayarak kendini ve akranlarını tanıır, saldırganlık dürtüsünü boşaltır. Değişik sosyal rolleri deneme, duygularını dışa vurma imkânı elde eder. Başka nesneler veya insanlarla ilişkilerini inceler. Oyun, kas gelişimini hızlandırır ve çocuğu güçlendirir. Çevresini araştırma, objeleri tanıma ve problem çözme imkânı sağlar. Kendisini ifade etmeyi, sözlü olarak söylenenleri anlamayı kolaylaştırır. Dağarcığı yeni kelimeler kazanır. Yaşama için gerekli olan kurallarını yine oyunla öğrenir.

Çocuk, oyunla tedirginliğini kontrol eder. Arzularını kısmen gerçekleştirir ve mutluluk arar. Anne-baba çocukla birlikte oyun oynarken, karşılıklı gülümseyerek ve mümkün olduğunca göz göze gelerek, neşeli bir atmosfer oluşturmaya çalışmalıdırlar. Oyun, çocuğun duygularını, özlemlerini, korkularını, kısaca iç dünyasını yansıttığı bir tiyatro sahnesidir. Onları uzaktan izleyin de, bir şeyden anlamaz zannettiğiniz o küçük yaramazların, çoktandır unuttuğunuz bir aile kavgasını veya münakaşasını, nasıl sahneye koyduklarını ve maharetle dramatize ettiklerini bir görün.

Çocuklar yaşadıkları önemli hâdiseleri oyunlarında, konuşmalarında ve davranışlarında dış dünyaya yansıtırlar. Bu açıdan bakıldığında bu faaliyet sırasında çocuğun ortaya koyduğu konuların onun iç dünyasını yansıtmaları açısından önemi vardır. Misal olarak; anne-babasından şiddet gören veya medyada şiddete şahit olan çocuklarda, kendi oyuncaklarına ve arkadaşlarına karşı şiddet uygulama temayülü vardır. Çocuklar çevrelerinden aldıkları negatif mesajları, oyunda arkadaşlarına ve oyuncaklarına yansıtabilirler. Bu açıdan çocuğu ve içinde bulunduğu atmosferi tanımada oyun önemli bir unsurdur.

Oyun, çocuğun çocukluğunun bütün dönemlerinde en güzel öğrenme mekanizmasıdır. Faydalarına rağmen, oyunun önemini bilen, çocuğuna oyun imkânları hazırlayan, hele hele çocuklarıyla oyun oynayan annelerin sayısı çok azdır. Hâlbuki oyun aynı zamanda anne-çocuk iletişimini geliştirmede oldukça etkili bir araçtır. Annelerin en çok yakındıkları mevzu çocukların oyun için evi dağıtımalarıdır. Çocuklar biraz büyüyünce bu şikâyetler "Ders çalışacağına hâlâ oyun peşinde diye" devam eder. Hâlbuki İslam âleminin önde gelen eğitimcilerinden İmam-ı Gazâlî'nin bu konuda annelere ve bütün eğitimcilere verdiği cevap oldukça dikkat çekicidir: "Çocuğu oynamayı men edip devamlı ders çalışmaya zorlamak onun kalbini öldürür, zekâsını iptal eder ve hayatının neşesini kaçıırır. Sonunda çocuk dersten kurtulmak için hile düşünmeye başlar."

Oyun; düşünceler, duygular ve ilişkiler içinde, beceri ve kontrol kazanmanın önemli yoludur. Oyuncak ise, çocuğun beş duyusu ve duygularını uyaran, uyandıran değerlendirme ve uygulama melekelerini geliştiren, hayal gücünü zenginleştiren, bedensel ve sosyal gelişimini hızlandıran oyun aracıdır. Bu nedenle çocuğumuza oyuncak seçerken çocuğun yaşına ve gelişim dönemine uygun olmasına dikkat etmeliyiz. İyi oyuncak, her şeyden önce tehlikesiz oyuncak demektir. Keskin kenarlı, sivri uçlu olmayan, zehirli boyayla boyanmamış, kolayca kırılacak malzemeden yapılmamış, çocuğun boğazına kaçabilecek ufaklıkta olmayan oyuncak iyi oyuncaktır.

Oyun, çocuğun kendi kişiliğini ortaya koymasında ve bazı olumlu özellikleri kazanmasında da yararlıdır. Özellikle doğru davranışların pekişmesi oyun vasıtasıyla daha kolay sağlanabilir. Olumlu karakter özellikleri, uygun oyun ortamında artar ve pekişir. Oyuna uyum sağlayamayan yani benmerkezci, tek taraflı bakış açısı olan, kurallara uyma zorluğu yaşayan, aceleci ve sabırsız çocuklar oyundan dışlanabilir. Dolayısıyla çocuğun oyuna kabul edilmesi, olumsuz kişilik özelliklerini azaltmasıyla olur. Birçok çocuk oyun vesilesiyle empati yapmayı, başkalarına saygı göstermeyi, karşılıklı diyaloglarda kendi sorumluluğunu fark etmeyi, sabırlı olmayı, kurallara uymayı, stresle baş etmeyi, problem çözmeyi ve liderlik özelliklerini pekiştirmeyi öğrenerek karakter ve kişilik gelişimini olumlu yönde pekiştirir. Oyundan dışlanma çocuk için psikolojik açıdan travmatik olabilir. Sürekli olursa, çocukta mutsuzluğu artırır. Bu çocuklar, yaşlılarına karşı daha saldırgan olabilir. Bu sebeple oyundan sürekli dışlanan çocukların varsa sorunlarını çözmelerine yardımcı olmak anne-babaların ve eğitimcilerin önemli görevlerindendir.

Hasılı kelam, Yüce Yaratıcı (cc) tarafından kendisine bahşedilen yetenekleri ölçüsünde çocukların ortaya koyduğu oyun faaliyeti, anne-baba ve eğitimciler tarafından onların dünyasını keşfetmek, gelişmelerine katkı sağlamak, kabiliyetlerini geliştirmek, yeni bilgiler kazanmalarını sağlamak için istifade edilebilecek önemli bir araçtır. Ancak, "oyun ve oyuncak ulvi değerlerimiz ve umûmî prensiplerimizle katiyen çatışmamalı ve mutlaka çocuğun düşünce ve his dünyasını kucaklayıcı ve yükseltici mahiyette olmalıdır."

Kaynaklar:

Çocuk Psikolojisi, Sefa SAYGILI, Nesil y.

Çocuğumuz ve Oyun, Arnold ARNOLD, Düşün y.

Çağdaş Sorunlara Karşı İslami Eğitim, Abdurrahman NAHLAVİ, Esra y.

Ahde Vefa

Abdülkadir TOZCUER

Ahde Vefa; İki farklı kelime ama sanki tek kelime gibi sembolleşmiş adeta. Tıpkı "iman edenler ve salih amel işleyenler", "namazlarını kılarlar ve zekâtlarını verirler" gibi. Ayrılabilirler, ayrı düşünülemezler. Çünkü ikisi bir arada olursa ancak bir bütün olurlar. İkisi birbirinin tamamlayıcısı gibidirler.

Şimdi bu kelimeleri daha yakından inceleyelim.

Ahid: Yemîn, mîsâk, söz verme, ittifak, bir şeyi korumak, halden hâle onu muhafaza etmek, tavsiye etmek anlamlarında kullanılan bir terimdir. Ahd kelimesi İslâmî bir kavram olarak "Ahd-ü Mîsâk" şeklinde kullanılmıştır. Yani bir konu hakkında vaat edilen kesinleşmiş söz demektir.

Vefa ise görülen iyilikleri unutmama, iyilikte bulunanlara misliyle veya daha güzeliyle karşılık vermeye devam etme, ilgi ve alakayı kesmemektir. Böyle olanlara vefakâr denir. Bir Müslüman'da bulunması gereken güzel huylardan biri olan vefakârlığın zıddı nankörlük olup, iyiliğin kadrinin bilinmemesi veya kötülükle karşılık verilmesidir. Kısaca vefa kendisiyle ömrün sonuna kadar muhabbeti, ilgi ve alakayı kesmemek anlamına gelir. Dolayısıyla Ahid ve Vefanın birlikte zikredilmesi çok manidar bir anlam oluşturur.

Ahde vefa konusu Allah'ı Teâlâ ile beşer arasında geçen birçok ahitleşmeyi insan aklına getirmektedir. **Kur'an-ı Kerim'de geçen ahitleşmelerden birisi insanoğlunun yaratıcısını bilmesi ve ona yönelip ibadet etmesidir. Bu tür bir ahit fitrî bir ahittir.** Allah'ın varlığına inanmak ihtiyacı, insan yaradılışında sürekli ve kalıcıdır. Yalnız bazen insan şaşırıp yolunu sapıtır. O zaman Allah'a ortak aramaya koyulur. Oysa insan, Allah'ın Resulleri aracılığıyla gönderdiği emir

ve yasaklara uyarsa ahde vefa göstermiş olur. Ahitleşme Kur'ani bir metottur. Allah Resulleri ile onlara uyan, onların ashâbı olan insanlar arasında gerek Allah'ın hükümlerini yaşama, gerek bunları muhafaza etme konusunda ahitleşmeler olmuştur.

İnsanoğlunun en eski hatta beden bile yaradılışından da önce verdiği bir söz vardı, Rabbine verdiği söz... Peki, verilen ahit nedir? A'raf süresi 172. ayette Rabbimiz bunu bize şöyle hatırlatıyor: **"Kıyamet gününde, biz bunlardan habersizdik demeyesiniz diye Rabbin âdemoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini çıkardı. Onları kendilerine şahit tuttu ve dedi ki: Ben sizin Rabbiniz değilmiyim? (Onlar da) Evet buna şahit olduk (sen bizim Rabbimizsin), dediler."**

Her insanın yaradılışında bu fitri şuur vardır. Rabbine yöneldikçe kişinin huzur bulması da bu fitrata uygunluğun açık bir göstergesidir. Kul yalan söylediğinde, vefasızlık ettiğinde, doğruluktan ayrıldığında, yaradılışındaki doğruluk onun vicdanını sızlatacaktır. Dolayısı ile doğruluktan ayrılması öncelikle kişinin nefsine yaptığı zulümdür. İslam'ın esası imandır. İmanda vefakârlığın bir gereğidir. Zira vefakar ruh, ruhlar aleminde Rabbini tasdik ve ikrarın, bu dünyada sadakat göstermekte ve bunu bütün hayatına yansıttığında da Müslüman şahsiyetin güzel ahlakı ortaya çıkmaktadır.

Ahd hem Allah'ın insanlara teklif etmiş olduğu hükümler ve hem de insanların Allah'a karşı veya Allah namına diğerlerine karşı yerine getirmeyi taahhüt etmiş oldukları hususlardır. Kur'an-ı Kerim'de **"Allah'ın ahdini yerine getiriniz"** (En'am, 6/152) buyrulur. Âlimler buradaki ahdi şöyle izah etmişlerdir: **"Allah'ın ahitlerini ifa ediniz. Gerek Allah'ın size teklif etmiş olduğu ahitle-**

ri, emirleri, nehiyleri ve gerek sizin Allah'a veya Allah nâmına diğerlerine verdiği- niz ahitleri, adakları, yemin- leri, akitleri, doğru olan her tür taahhütleri yerine geti- riniz. İslâm'da ahdi bozmak haramdır."

Dinimiz, ahit ve akitlere çok önem verir ve taraflar- dan, yapılan sözleşmeleri- ne sadık kalmalarını ister. Onun için bu hususta gerek Kuran'ı Kerim'de ve gerekse hadisi şeriflerde Müslüman- lar uyarılmış, güven ortamı- na zarar verecek, kişilerin birbirlerine karşı olan itimat- larını sarsacak davranışlar- dan, verdikleri sözleri yerine getirmemekten, yaptıkları sözleşmeleri bozmaktan men edilmiştir.

Allah'ı Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de müminlerin vasıflarını açıklarken şöyle buyurmaktadır. **"On- lar, Allah'a verdikleri sözü yerine getiren ve sözleşmeyi bozmayanlardır."** (Ra'd 13/20) Diğer bir ayet-i kerimede ise şöyle buyurmaktadı- r. **"Yine onlar ki, emanetlerine ve verdik- leri sözlere riayet ederler."** (Mü'minin 23/8) Sözünde durmamak da ahde vefasızlıktır ve bir nifak alametidir.

"Ey israiloğulları, sizi nasıl bir nimet ile niğmetlendirdiğimi hatırlayın. Ve bana ver- diğiniz sözü yerine getirin ki, ben de size verdiğim sözü yerine getireyim. Siz, Benden korkun. " (Bakara, 2/40) ayeti bu ahitlerden bi- ridir.

Ayet-i Celîleden anladığımıza göre, Cena- bı Hakk'a söz vermiş bulunan bir kavme karşı Cenabı Hakk da onlara bir vaatte bulunmuştur. Bu bir ahitleşmedir. Allah'ı Teâlâ ahdinden asla caymayacağına göre, insanlar da ahitlerinden caymamalıydılar. Ancak insanlar ahitlerinden caymaya başlamışlar ve Allah'a ibadet etmemek, Onun yasaklarına uymamak ve O'na ortak koş- mak gibi sapıklıklara düşmüşlerdir.

Ahitlerine uygun olarak yalnız Allah'a ibadet etmeleri, hayatlarında Allah'ın hükümlerini hakim kılmaları gerekmektedir. Ancak fasıklar ahitlerini bozarak Allah'la sözleşmelerini iptal etmişlerdir. Allah ile olan ahdine vefa göstermeyen, bu ahdi bozan ve bozmaya çalışan kimseden hiçbir ahde saygı göstermesi beklenemez. Oysaki Allah ken- disi ile yapılan ahde bağlılık gösterenlere büyük bir mükâfat vereceğini va'd etmektedir.

Dinimiz, ahit ve akitlere çok önem verir ve taraflar- dan, yapılan sözleşmeleri- ne sadık kalmalarını ister. Onun için bu hususta gerek Kuran'ı Kerim'de ve gerek- se hadisi şeriflerde Müslü- manlar uyarılmış, güven ortamına zarar verecek, kişilerin birbirlerine karşı olan itimatlarını sarsacak davranışlardan, verdikleri sözleri yerine getirmemek- ten, yaptıkları sözleşmeleri bozmaktan men edilmiştir.

"Doğrusu sana sada- kat yemini edenler (ey Muhammed) bizatihi o yemin ile Allah'a bağlı- lık yemini etmektedirler. Allah'ın eli onların elleri- nin üzerindedir. Bu yüz- den her kim (o yeminden sonra) yeminini bozar- sa, ancak kendi zararına bozmuş olur ve her kim Allah ile ahdini yerine getirirse Allah ona büyük bir mükâfat nasip ede- cektir." (Feth, 48/10).

Allah insanların birbir- lerine iyilik yapmasından hoşlanır. İyilikler karşılıklı olarak devam eder, iyilik yapanlar muhataplarından kötülük görmez, yine iyilik görürse bu, başkasına da güzel örnek olur ve cemi-

yete huzur ve güven duygularının sağlanmasına yardım eder. En büyük vefâkarlık, yaratanını ta- nımak, kulluk görevlerini yapmak, verdiği nimet- lerin kıymetini bilmektir. En büyük nankörlükte kulun, Rabbi'ni inkâr etmesi, O'nun yüceliğini ta- nımamasıdır.

İnsan, Allah'a ibadet etmek suretiyle, kalu bela da yaptığı ahde vefasını gösterdiği gibi, kendisine iyilik yapanlara da vefakâr olmalıdır. Fertleri arasında vefâkarlık olmayan toplumlarda güven ve itimat sarsılır, sosyal bir çözülme baş- lar. Vefakârlık, dostlukların devamını sağlayaca- ğından, sosyal dayanışmayı daha güçlü kılar. İn- sanlar arasında olduğu gibi, cemiyet ve devletin de, kendisine hizmet etmiş kişilere vefakâr dav- ranması, onların kıymetini takdir etmesi gerekir.

Şüphesiz ki vefâkarlığın da en güzel örnekleri Peygamber (s.a.s)'de görülmektedir. Bakınız pey- gamberimiz, ahdine nasıl vefa gösteriyor, verdiği sözde nasıl duruyor dinleyelim ve ibret alalım.

"Abdullah bin Ebi'l-Hamsa anlatıyor:

Bi'setten (peygamberlikten) önce Resulullah'la bir alışveriş yapmıştım. Ken- disine borçlandım. Biraz beklersen parası- nı hemen getireceğimi söyledim. Fakat bu arada verdiğim sözü unutmuştum. Nihayet üç gün sonra hatırladım ve konuştuğumuz yere geldim. Bir de ne göreyim Resulullah sözleştiğimiz yerde bekliyor.

Beni görünce: Ey delikanlı! " Bana eziyet ettin. Burada üç gündür seni bekliyorum" buyurdu. (Ebu Davud).

Peygamber Efendimiz (s.a.v)' in oradaki bekleyişi, alacağını tahsil etmek için değil, gence verdiği söze sadık kaldığı içindi. Hz. Peygamber, **kendisine bir hafta süt emziren dadısı Ümmü Eymen'i**, ücret karşılığı da olsa yıllarca kendisine bakan **sütannesi Halime'yi, süt kardeşi Şeyma'yi**, çocukluğunu yanında geçirdiği **Ebû Talib'in hanımı Fatıma'yi**: ömrü boyunca unutmamış, her fırsatta onlarla ilgilenmiş, yardım etmiştir. Mekke müşriklerinin zulmünden kaçan Müslümanlara kucak açan Habeş Necası'sini daima hayırla yad etmiş, öldüğünde dua etmiş, yıllar sonra oğlu Medine'ye geldiğinde, babasına hürmeten bizzat kendi eliyle ona hizmet etmiştir.

Ahdi Bozmak

Daha öncede belirttiğim gibi Kur'an-ı Kerim, ahde vefayı emreder. Ahdi bozmayı, vefâsızlığı yasaklar. Hatta bazı örnekler vererek ahdi bozmayı kötüler. Bazı kimselerin ahidlerini bozarken kendilerince gösterecekleri sebepleri de reddeder. **"İpliğini iyice eğirip katladıktan sonra söküp bozan kadın gibi olmayın. Bir ümmetin sayıca daha çok olmasından ötürü yeminlerinizi aldatma vasıtası yapıyorsunuz. Allah, onunla sizi imtihan eder. Kıyamet gününü, ihtilâf ettiğiniz şeyleri elbette beyan edecektir."** (Nahl, 16/92) Ahdini bozan kimseler azimetten yoksun ve ileri görüşten mahrumdurlar. Sanki bir kadın ipliğini iyice eğirip katladıktan sonra onu tekrar tekrar söküp dağıtmaktadır. Bu benzetmedeki bütün ayrıntılar hakaret, hayret ve garipliklerle dolu bir anlam taşımaktadır. Bütünüyle ahitleri bozmayı kötülermekte ve çirkin bir iş olarak ruhlara yerleştirmeye çalışmaktadır. Şahsiyetli ve akıllı bir insanın kalkıp da bu kadına benzemesi ve onun gibi zayıf iradeli olmayı kabullenmesi düşünülemez.

Ayette, ahdi bozma durumunda olan devletler de kınanmaktadır. Bir devlet bir veya birkaç devletle antlaşmalar imzalar, sonra da güçlü ve nüfuzlu devletlerin diğer saflarda yer aldığını ileri sürerek antlaşmalarını bozar ve bunda devletin çıkarının söz konusu olduğunu iddia ederse, İslâm bu sebepleri kabul etmez ve mutlak şekilde ahde vefâ gösterilmesini emreder. Verilen sözlerin ve antlaşmaların hile ve oyun vasıtası kılınmasına göz yummaz. Ancak şunu da unutmamak gerekir ki; İslâm, iyilik ve Allah korkusu esasları dışında yapılan hiçbir antlaşmaya itibar etmez. Günah, isyan ve kötülük esasları üzerine yapılmış antlaşmaları reddeder.

Müslümanların verdikleri sözü tutmalarından dolayı tarihte birçok kavimlerin İslâm'a girdiği görülmüştür. Müslümanlardaki doğruluk ve sadakat, inançlarındaki samimiyet ve ihlâs, işlerinde ki temizlik ve dürüstlük onları hayran bırakarak

İslâm'la tanışmalarına ve hidayet bulmalarına sebep olmuştur. Böylece Müslümanlar ahitlerini bozmamakla, kaybettikleri basit ve küçük çıkarlar yerine pek büyük kazançlar elde etmişlerdir.

Bir Müslüman'ın sözü gerçekten Allah'a verilmiş bir sözdür. Müslüman, Allah korkusu taşıdığından ahidini bozmayı düşündüğü an Allah'ın kendisini hesaba çekeceğini düşünerek bundan vazgeçer. Çünkü ahidine sadık kaldığında Allah katında kendisi için hayırlar hazırlandığının şuurundadır. Şöyle ki **"Allah'ın ahidini az bir pahaaya satıp değiştirmeyin. Eğer bilerseniz Allah katında olan sizin için daha hayırlıdır."** (Nahl, 16/95).

Verilen söz ve yapılan anlaşmalarınız gereği olan ahde vefa İslâm ahlakının en önemli hususlarından biridir. Fert ve cemiyet hayatının gelişmesi karşılıklı ilişkilere, ilişkiler de çeşitli anlaşma ve sözleşmelere bağlıdır. Bunlar olmaksızın sosyal ve ekonomik hayatın gelişmesi mümkün değildir. Yapılan sözleşmeye uymayı istemek kazanılmış bir hak, onu yerine getirmek de kabul edilmiş bir görevdir. Verdiği sözü tutmayan; böylece, karşı tarafın hakkını ve kendi vazifesini yerine getirmemiş olur. Bu nedenle, verilen sözün tutulmaması münafıklığın üç alametinden biri sayılmış ve Müslümanlar bundan sakındırılmıştır.

Bu konuda maalesef Müslümanların konuya yeterince önem vermediği aşikârdır. Şöyle ki; bir Müslüman, kardeşinden bir konuda söz vermesini istediğinde kardeşi ona "İnşallah yapacağım" diye cevap veriyor. Söz isteyen müslümanın tepkisi çok manidar ve elem vericidir; " İnşallahı, Maşallahı boş ver yapacak mısın yapmayacak mısın?" der.

Benim anlayışıma göre bir Müslüman İnşallah demişe bunun anlamı şudur: "Allah bana bir mani vermedikçe ve çok ciddi bir mazeret söz konusu olmadıkça mutlaka yapacağım". Ne acıdır ki kardeşlerimiz bir birine "İnşallah yapacağım" dediğinde genel itibarı ile anlaşılan şey; eyvah bu iş yapılmayacağı, işten ümidin kesilmesi gerektiğidir. Müslümanların bir an evvel kendine gelmesi ve Allah'ı şahit tuttuğunu hatırlayarak verdiği sözlerle dikkat etmesi gereklidir. Her ahitleşmenin bir vebal taşıdığı bilinciyle, "öl ikrar verme, öl ikrarından dönme" düsturunu kendisine ilke edinmelidir.

Bizlerde bu hususları kendimize ölçü edinmeli ve ahde vefanın önemsenmediği toplumumuzda öncelikle kendimiz bu hususa çok dikkat etmeli ve kardeşlerimizi de bu konuda bilinçlendirmenin çabası içerisinde olmalıyız..

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a dır. Selam ile...

Bir Annenin Günlüğünden

Büşra ALİM

Dünyada neler oluyor kaçırmayalım diye, her daim güvenemeyeceğimizi de hesaba katarak haberleri seyre dalıyoruz. Küçükken ailece film izlediğimiz zamanlar reklâmlar bitince babam: "Ne güzel reklâm izliyorduk araya film koydular" diye hem bizleri güldürür hem de çokça verilen reklâmlara dem vururdu. Şimdi haberlerin arasına bile girdi bu reklâmlar. Kim bilir belki haberden çok reklâmlar doldurur oldu hayatımızı. Bir de öyle albenili yapıyorlar ki evinde televizyon olmayan dış dünyadaki insani ilişkilerden öğrenebiliyor basındakileri..

Üç yıllık mücadelenin ardından bizim de evimize düşmanlığını bile bile aldığımız televizyon karşısında siper olmak gerekiyordu güzel bebeğim. Bize hitap eden frekansların varlığıyla ne kadar bu aletin olması gerektiğini savunsak ta sorun televizyonun varlığından ziyade bizlerin televizyonsuz yapamamasından ileri geliyordu. Zaman zaman onu kumanda edemediğimizi, yaşantımızdaki olumsuz değişimlerden fark edebiliyorduk. Bu zedelenmeyi yaşamamanız için bizlere, bana çok görev düşüyordu. Tatlı kızım çünkü her amelin hesabını vereceğimiz bir mizan er ya da geç bizi de bulacaktı. Hesabını veremeyeceğimiz bir amel yapmamak için sadece O'ndan isteyerek, O'na yönelerek bizleri doğrularla hemhal etmesini arzuluyoruz.

Şu aralar reklâmlarda sıkça gösterilen çocukların da ilgisini çekerek dillerinden düşürmedikleri "danino" reklâmları bizim evin içine de yansımıştı. Ama her o reklâm başladığında

"Anne biz danino almıyoruz değil mi?" demen bana mutluluk veriyordu. Alternatif meyveli yoğurtları almak sana danino'yu aratmıyordu. Yazın gelmesiyle dondurmaya dönüştürülen bu yoğurdun reklâmına amblemi olan dinazor'u buluştırdıklarında bana neden danino almadığımızı sordun. Henüz erken diye düşünüyordum ki seni balkona çıkardım.

Güneşli bir yaz sabahı. Ilık meltem yüzüme vursun, yanımda göz bebeğim, can yoldaşım, minik kızım gökyüzünü seyre dalmışım... Bulutlar öyle pamuksu görünüyor ki yanakların gibi. Seni kucağıma aldım, işaret parmağımla "Bak kızım şu bulut uçağa benziyor" dedim usulca. Ve o pamuksu bulutların gerisinde tüm biçimli görünenleri ayıkladık birer birer. Senin gülücüklerin devam ediyordu ama ben tebesümü aklımdan aslında hiç çıkamayan hadiseyle birden rafa kaldırdım şimdilik! Gözlerimden süzülen yaşlara mani olamazken sen de ne olduğunun, neden ağladığının farkında değildin. O pamuksu oyunumuzun hangi karesi beni üzdü anlayamadın. Bense beni hüzne boğan o derinliğin boşluğuna radyoda dinlediğim marşın dizelerini bıraktım: "Gökten bombalar, oyuncak halinde, düştü çocukların eline.."

Sana neden ağladığımı sorma fırsatı bırakmadan sarılıverdim hüznün çiçeğim. Bağrıma basarken yüzümde varlığını hissettiren meltem sert sert çarpmaya başlamıştı. O zaman anladım ki Gazze'deki çocukların feryatları rüzgâra karışmıştı. Sana o bulutun bombayı andırdığını, biz gökyüzünde minik yüreğinle oyun oynarken başka yüreklerin her saniye

can verdiği, bakışlarının bulutların arasında kaybolduğu ve duyarsızlığın kol gezdiği soluklarla aynı havayı teneffüs ederken çektiğim ıstırapı anlatsam da. Ne çocuk katliamı duracak ne de sen anlayabilecektin. Gözlerimden süzülen yaşlar çaresizliğin, olağanca zulme başkaldırdığımız halde ölümün kucağına bırakmak zorunda kaldığımız bebeklerin sessizliğiymi belki de. O minik canlar kuş olup uçuverseler de cennete, yaşamlarını hiçe sayarak vahşice temiz yüreklerine girilmesiydi beni üzen ah ah be hüzün çiçeğim..

Bu hadise aslında sana gerçekleri anlatmam gerektiğini hatırlattı bana. Yani neden danino almadığımızı bilmen gerekiyordu. Gözlerinin içine bakarak yüreğinin anlayabileceği bir dille ahu zarımı aktarırken, çocukların anellerini kaybetmesi senin algılayacağın en had safhadaki vakia idi. Ve çocukların ölmesi. Ağzı emzikli bebeklerin can vermesi. Böylece anlattım sana Rabbimizi anlattığım gibi, cenneti, cehennemi anlattığım gibi..

Ayıp ne demek? Dediğimde "hani açık geziyorlar ya, hani her tarafları açık ya işte o ayıp" diyen biriciğim neden danino yemediğimizi, coca cola'yı neden içmediğimizi kendi yaşında çocukların katlini göremese de parasının bombaya, silaha, savaşa verilmemesi gerektiğini bunu Rabbimizin istediğini anlamıştı. Neden iki gözün var? Sorusuna "Allah öyle yaratmış" cevabıyla Allah tasavvurunu oluşturan hüzün çiçeğim itiraz dahi sunmamıştı. O saf yüreğiyle "Eğer çocukları öldürmeselerdi biz de alırdık değil mi anne?" diyordu. Evet, eğer kendilerini yaratana nankörlük etmeselerdi; alırdık.

Henüz daha dört buçuğunda olan bu can en çok arzuladığı dondurmasından gözünü kırpmadan vazgeçebiliyor iken, geçtiğimiz günlerde yüz yirmi tableti değerinden ucuza veren calgoniti bilmiyorum "bu bana bir sene yeter" diyerek alan kaç kişi var! Acaba her makineye tableti yerleştirirken kaç çocuğun öldüğünü, anaların öldürüldüğünü hiç mi hissetmiyor? Aklına getirmiyor? Bir de büyüklerin, fırsatçıların darbesine ortak olmalarıydı sana GAZZE'yi, savaşı, danino'yu, ölümü anlatmam.

Çılgınlıkları televizyondan yaşanmıyormuş gibi görünse de küçücük bebeklerin emzik yerine kalbine bomba yerleştirilmesiydi benim bu yaşında sana acının ne olduğunu tanıtmaya çalışmam. Ve bu satırlar serzenişimdir annelere babalara! Senin gibi evladı olanlara yav-

rularının diliyle öğrenmelerini temenni ettiğim bir yakarış! Evlerimizdeki çocuklarımızın gülcükleri bizlere Filistin'i, Gazze'yi unutturmasın. Çocuklarımızı mutlu etme adına sakın ola ki bir an zulme ortak etmesin. Sarı kızın memesinden çocukların kemiğine sloganıyla beynimize enjekte etmeye çalışılan soykırıma kanmayalım. Televizyonun düğmesinden çocuklarımızın belleğini kirletmeyelim. Korkmayalım onlarla hayatın gerçeklerini paylaşmaktan.

Bilmeden aldığımız her boykotlu ürün için Rabbim bizleri affetsin..

Her çocuğa "anne bana danino alma" demesini öğretilim ve neden demeleri gerektiğini. Bu, çocukların Gazze direnişi olsun..

Bu ramazanımızı evimizi ve bedenimizi tamamen boykotlu ürünlere kapatarak geçirelim. Bu yüreğimizin Gazze orucu olsun...

Bilinç Mevsimi

Fatih PALA

yeniden
yenilenerek
ve yenilmeden

daha dikkatli
pek uysal
dingin
engin
ve mütevazı

anlatılmaz ki
yaşadıkça bilenir insan
kilitlenir bir bildiğine
bakmayı
ve takmamayı öğrenir

söylenir sözler
sus pus olunur
ve doğulur
hiç solmamaya

yazdıkça kandı
akandı her yana insan
bir körpecik candı
kırılmaya ayarlı

yandı
bu garabet
bitmez sandı
ve elbette insan
topraktandı
bildiği tüm doğrular
yalandı

yüzünü rabbine dönen
kazandı
o hep
isyana yaklaştı
cesaret ve azim
korkusuzluğa kalkandı

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sn. Mehmet Sever'in annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Mehmet İnanlı'nın dedesi vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.